Rudyard Kipling

Junglebogen

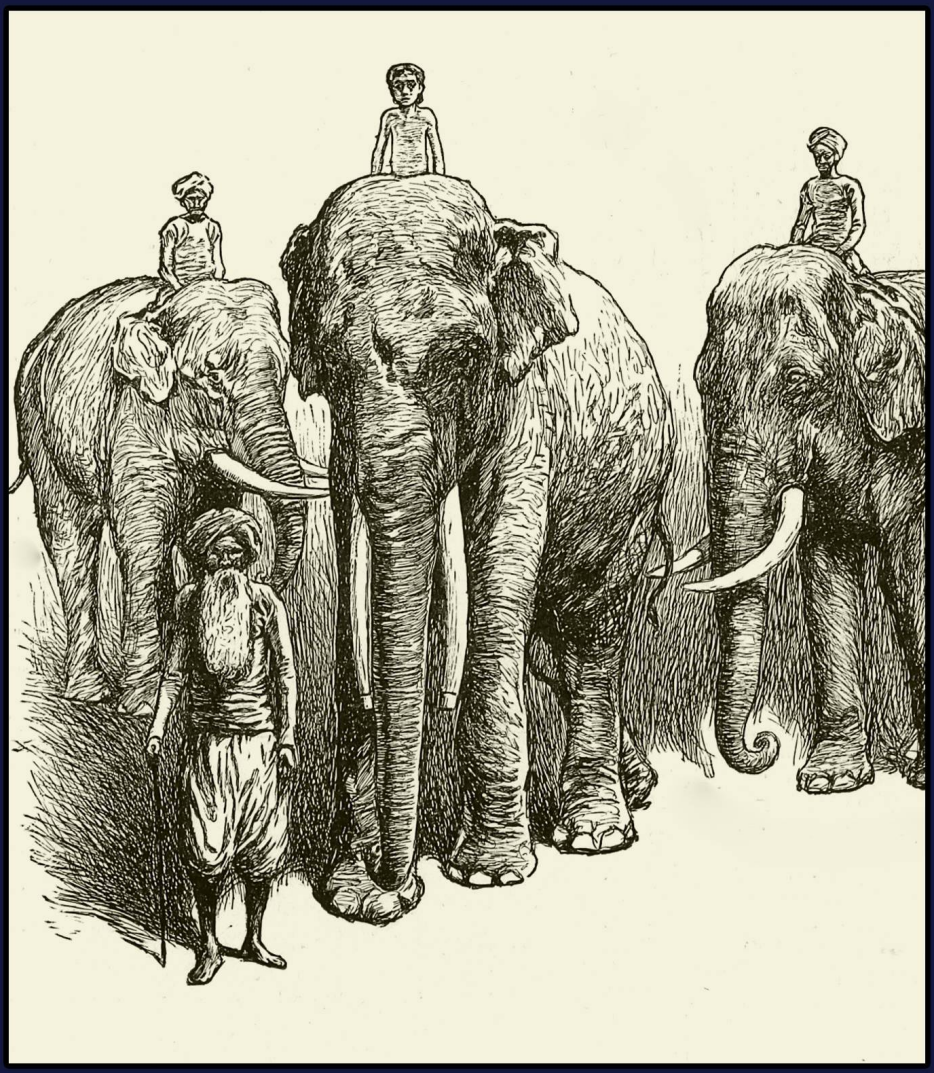

Bibliotek 1800

Rudyard Kipling

Junglebogen

eBibliotek 1800

2023

Ophavsret og brugsbetingelser

Denne ebogsudgave af Rudyard Kipling: *Junglebogen* er baseret på originaler, som – på udgivelsestidspunktet – er public domain i lande hvor ophavsret er baseret på ophavsmandens død+80 år, samt i USA.

Nærværende ortografisk opdaterede og redigerede udgave af teksten kan frit downloades og videreformidles under Creative Commons-licensen BY-NC-SA – Kreditering-IkkeKommerciel-DelPåSammeVilkår 4.0 International.

Opholder du dig i et land uden for EU, bør du dog tjekke de lokale ophavsretsbestemmelser, før du videredistribuerer værket.

Generelt forbehold: *Vær opmærksom på, at denne ebog er baseret på en tekst, som stammer fra en længst svunden tid. Normer og udtryksmåder mm. var anderledes dengang, og der kan derfor forekomme indhold, som på nogle virker stødende. Bogen skal, ligesom alle andre kunstneriske værker fra andre tider, ses i sin kulturelle og tidsmæssige kontekst, og udgiveren kan og vil ikke påtage sig noget ansvar for forfatterens verdensbillede og udtryksmåder.*

Copyright and conditions of use

This ebook edition of Rudyard Kipling: *Junglebogen* is based upon sources in the public domain in countries where copyright is based upon Life+80 years, and in the USA (at the time of publication).

This orthographically updated and revised edition is free to download and reuse under Creative Commons BY-NC-SA Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International.

If you are outside the EU, you are advised to check the local copyright laws before copying and/or redistributing this ebook.

Disclaimer: *Please note that this book is based on an original text dating from another era. Norms and language were different then, and some readers might find offensive content. We believe that any work of art from previous times should be viewed in its cultural and temporal context and not in the light of latter-day prejudices, and we can and will not accept any responsibility for the author's views or language.*

Mowglis brødre

Klokken var syv en meget varm aften i Seeonee-bankerne, da fatter Ulv vågnede, efter at have sovet hele dagen; han kradsede sig, gabede og spilede sine poter ud, den ene efter den anden for at blive den søvnige fornemmelse i tæerne kvit. Mutter Ulv lå med sin store grå snude tværs over de fire kravlende, pibende unger, og månen skinnede ind i mundingen af hulen, hvor de alle boede. "Uh!" sagde fatter Ulv, "det er på tide at gå på jagt igen." Og han skulle lige til at springe ud og ned ad bakken, da en lille skygge med en busket hale gled ind over tærsklen og peb: "Held og lykke være med dig, du ulvenes høvding; held og lykke og stærke hvide tænder til de dejlige børn, så at de aldrig må glemme de sultne her i verden."

Det var sjakalen – Tabaqui, snyltegæsten – og Indiens ulve foragter Tabaqui, fordi han løber med sladder og stifter fortræd og æder klude og læderstumper fra landsbymøddingerne. Men de er også bange for ham, fordi Tabaqui, mere end nogen anden i junglen, er tilbøjelig til at blive gal, og så glemmer han, at han nogensinde har været bange for nogen, og løber gennem skoven og bider alle, som han træffer på sin vej. Selv tigeren løber i skjul, når lille Tabaqui bliver gal, for galskab er det mest vanærende, der kan ramme et vildt dyr. Vi kalder det vandskræk, men de kalder det dewanee – galskab – og flygter.

"Så kom da ind og se dig om," sagde fatter Ulv kort; "men der er intet at æde her."

"Ikke for en ulv," sagde Tabaqui, "men for så ringe en skabning som mig er et tørt ben et festmåltid. Hvem er vi, sjakalerne, at vi skulle vrage og være kræsne?"

Han smuttede hen i den bageste ende af hulen, hvor han fandt et hjorteben med en smule kød på, og gav sig nok så fornøjet til at gnave på det.

"Mange tak for dette gode måltid," sagde han og slikkede sig om munden. "Hvor de dejlige børn dog er smukke! Hvilke store øjne de har! Og det i deres alder! Å ja, jeg burde jo sandelig have husket, at kongebørn er helte lige fra deres tidligste tid."

Tabaqui vidste lige så godt som enhver anden, at intet er værre end at sige smukke ting om børn, mens de hører på det; og det morede ham at se mutter og fatter Ulvs bekymrede miner.

Tabaqui sad stille og nød den fortræd, han havde gjort, og så sagde han ondskabsfuldt:

"Shere Khan, den store, har skiftet jagtgrund. Han vil jage mellem bakkerne her en månedstid, har han sagt mig."

Shere Khan var den tiger, der boede ved Waingungaflodens bred, fem mil derfra.

"Det har han ikke ret til!" begyndte fatter Ulv vredt.

"I følge jungleloven har han ikke ret til at skifte jagtgrund uden at give tilbørligt varsel i forvejen. Han vil skræmme hvert eneste stykke vildt i to miles omkreds bort, og jeg – jeg må jage for to i denne tid."

"Hans moder kaldte ham ikke Lungri (den halte) for ingenting," sagde Mutter Ulv roligt. "Han har været halt på det ene ben lige fra sin fødsel, og det er grunden til, at han kun dræber kvæg. Nu er landsbyfolkene ved Waingunga vrede på

ham, og han er kommet her for at gøre *vore* landsbyfolk vrede. De vil gennemstrejfe hele junglen efter ham, når han er langt borte, og så sætter de ild på græsset, og vi og vore børn må flygte. Vi er sandelig Shere Khan meget taknemmelige!"

"Skal jeg fortælle ham om jeres taknemmelighed?" sagde Tabaqui.

"Ud med dig!" snerrede fatter Ulv. "Ud med dig og jag med din herre. Du har gjort ulykker nok for én nat."

"Jeg går," sagde Tabaqui roligt. "Der kan I høre Shere Khan nede i krattet. Jeg kunne have sparet mig den efterretning."

Fatter Ulv lyttede, og nede i dalen, der førte ned mod en lille flod, hørte han det tørre, vrede, snerrende, syngende hyl af en tiger, der intet har fanget, og hvem det er ligegyldigt, om hele junglen får det at vide.

"Det fæ!" sagde fatter Ulv. "At begynde sit nattearbejde med sådan et spektakel! Tror han, at vore hjorte ikke er raskere til bens end hans fede okser nede ved Waingunga?"

"Hys! Det er hverken okser eller hjorte, han jager i nat," sagde Mutter Ulv. "Det er mennesker." Hylet var gået over til en slags snurrende brummen, der syntes at komme fra alle mulige retninger på samme tid. Det er den lyd, som forvirrer brændehuggere og tatere, der sover under åben himmel, og stundom får dem til at løbe lige ind i gabet på tigeren.

"Mennesker!" sagde fatter Ulv og viste alle sine hvide tænder. "Puh! Er der ikke insekter og frøer nok i dammene til, at han kan lade være at jage mennesker? Og det oven i købet på vor jagtgrund!"

Jungleloven, der aldrig giver nogen befaling uden gode grunde, forbyder alle dyr at æde mennesker, undtagen når man

dræber for at vise sine børn, hvorledes man skal bære sig ad med at dræbe, og selv i så tilfælde må det ske udenfor stammens eller flokkens jagtgrunde. Den virkelige grund hertil er, at drabet af et menneske før eller senere hidkalder hvide mænd på elefanter og bevæbnede med bøsser, og hundreder af brune mænd med trommer, brandraketter og fakler. Så går det ud over alle i junglen. Men den grund, som dyrene foregiver blandt dem selv, er, at mennesket er det svageste og mest forsvarsløse af alle levende væsener, og at det derfor ikke sømmer sig for ægte jægere at gøre ham fortræd. De siger også – og det er ganske sandt – at de, der æder mennesker, bliver skabede og mister tænderne.

Den brummende lyd blev stærkere og sluttede med det rungende brøl, som en tiger udstøder, idet den springer til.

Så lød der et hyl fra Shere Khan – et hyl, der slet ikke lignede en tigers. "Han er sprunget fejl," sagde mutter Ulv. "Hvad er der i vejen?" Fatter Ulv løb et par skridt ud af hulen og hørte Shere Khan mumle og brumme rasende, mens han tumlede om i krattet.

"Det fæ har været dum nok til at springe efter brændehuggerens lejrbål og har brændt sine fødder," sagde fatter Ulv med et grynt "Tabaqui er med ham."

"Der er nogen, der kommer op ad bakken," sagde Mutter Ulv og spidsede det ene øre. "Hold dig parat "

Buskene raslede en smule nede i krattet, og Fatter Ulv sank ned i bagbenene, færdig til spring. Hvis nogen havde iagttaget ham, ville han have fået det vidunderligste i hele verden at se: En ulv, der standser midt i springet. Han sprang til, førend han så, hvad det var, han sprang efter, og så forsøgte han at standse

sig selv. Resultatet blev, at han fo'r en fire, fem fod lige op i luften og kom ned igen næsten på samme sted, hvorfra han var sprunget op.

"Menneske!" snerrede han. "En menneskeunge. Se en gang!"

Lige foran ham, holdende sig ved en lav gren, stod en nøgen, brun rolling, som lige havde lært at gå – den blødeste og mest smilehullede lille fyr, som nogensinde er kommet til en ulvs hule om natten. Han så op i fatter Ulvs ansigt og lo.

"Er det dér en menneskeunge?" sagde mutter Ulv. "Sådan en har jeg aldrig set. Bring den herhen."

En ulv, der er vant til at håndtere sine egne unger, kan, om det gøres nødigt, tage et æg mellem tænderne uden at knække skallen; og skønt fatter Ulvs kæber sluttede sig tæt om barnets ryg, lagde han det ned mellem sine unger, uden at dets hud var så meget som ridset af en tand.

"Hvor lille! Hvor nøgen, og – hvor kæk!" sagde mutter Ulv med blød stemme. Barnet puffede sig frem mellem ulveungerne for at komme tæt ind til det varme skind. "Se, se! Han vil have noget at drikke, ligesom de andre. Nå, sådan ser altså en menneskeunge ud. Mon der nogensinde har været en ulvinde, som kunne rose sig af at have en menneskeunge mellem sine egne børn?"

"Jeg har hørt nogle gange om en sådan begivenhed, men det er aldrig hændet i vor stamme, og heller ikke andetsteds, så længe jeg har levet," sagde fatter Ulv. "Han er helt hårløs, og jeg kunne dræbe ham blot ved at røre ved ham med foden. Men se, han kigger op på os og er slet ikke bange."

Måneskinnet forsvandt fra hulens munding, for Shere Khans store, firkantede hoved og skuldre blev stukket ind gennem

indgangen. Bagved ham peb Tabaqui: "Herre, herre, her løb den ind!"

"Shere Khan viser os en stor ære," sagde fatter ulv, men hans øjne var meget vrede. "Hvad ønsker Shere Khan?"

"Mit bytte. En menneskeunge gik denne vej," sagde Shere Khan. "Forældrene flygtede. Giv mig den."

Shere Khan var sprunget op i brændehuggernes lejrbål, som fatter Ulv havde sagt, og var rasende på grund af smerten i sine forbrændte fødder. Men Fatter Ulv vidste godt, at hulens munding var for snæver til, at en tiger kunne komme ind ad den. Selv der, hvor Shere Khan nu stod, var hans skuldre og forpoter klemt sammen af mangel på plads, ligesom en mand ville være, hvis han forsøgte på at kæmpe i en tønde.

"Ulvene er et frit folk," sagde fatter Ulv. "De tager mod befalinger af deres stammehøvding, men ikke af nogen stribet kvægdræber. Menneskeungen er vor – vi kan selv dræbe ham, hvis vi vil."

"Hvis I vil! Hvad bryder jeg mig om, hvad I vil? Ved den okse, jeg har dræbt, skal jeg stå her og snuse ind i jeres hundehul for at få, hvad der tilkommer mig? Det er mig, Shere Khan, der taler!"

Tigerens brøl fyldte hulen som en torden. Mutter Ulv rystede ungerne af sig og sprang frem; hendes øjne skinnede som to grønne lamper i mørket og stirrede lige ind i Shere Khans flammende øjne.

"Og det er mig, Raksha (Djævelen), som svarer. Menneskeungen er min, Lungri, – min og ingen andens! Han skal ikke dræbes. Han skal leve for at løbe med stammen og jage med stammen; og til sidst – mærk dig det, du jæger efter nøgne

små unger, du frøæder, du fiskedræber – skal han jage *dig*! Pak dig nu, eller ved den hjort, jeg har dræbt (*jeg* æder ikke forsultent kvæg), du skal komme tilbage til din moder mere halt, end da du kom til verden, du forbrændte junglebæst. Gå!"

Fatter Ulv så forbløffet til. Han havde næsten glemt den tid, da han vandt mutter Ulv i åben kamp med fem medbejlere, – den gang hun endnu løb med stammen og ærligt fortjente sit tilnavn "Djævelen". Shere Khan kunne måske have stået sig mod fatter Ulv, men Mutter Ulv kunne han ikke hamle op med, for han vidste, at i den stilling, han indtog, havde hun alle fordelene af terrænet, og hun ville kæmpe, så længe der var liv i hende. Derfor trak han sig brummende tilbage fra hulens munding, og da han var vel ude, råbte han:

"Hver hund gør i sin egen gård! Nu får vi se, hvad stammen siger til denne opfostring af menneskeunger. Ungen er min, og under mine tænder kommer den til syvende og sidst, I buskhalede tyve!"

Mutter Ulv kastede sig pustende ned mellem ungerne, og fatter Ulv sagde alvorligt til hende:

"I så henseende har Shere Khan ret. Ungen må fremstilles for stammen. Vil du fremdeles beholde ham, mutter?"

"Beholde ham?" gispede hun. "Han kom hertil nøgen, ved nattetid, alene og meget sulten; og dog var han ikke bange! Se bare, han har allerede puffet én af mine unger til side. Og den halte slagter ville have dræbt ham, og ville så være løbet sin vej til Waingunga, mens landsbyfolkene ville have opsporet alle vore lejer for at hævne sig! Beholde ham? Ja, det vil jeg rigtignok! Lig stille, lille frø. O du Mowgli – for Mowgli, frøen,

vil jeg kalde dig – der vil komme en tid, da du skal jage Shere Khan, som han har jaget dig."

"Men hvad vil vor stamme sige?" sagde fatter Ulv.

Jungleloven siger med klare og tydelige ord, at når en ulv gifter sig, har han lov til at trække sig tilbage fra den stamme, han hører til; men så snart hans unger er gamle nok til at kunne stå på deres ben, må han bringe dem til stammemødet, der i reglen afholdes hver måned ved fuldmåne, for at de andre ulve kan kende dem igen. Efter således at være inspicerede, har ungerne lov til at løbe, hvorhen de vil, og indtil de har dræbt deres første råbuk, gives der ingen undskyldning for den voksne ulv af stammen, der dræber en af dem. Morderens straf er døden, hvor han bliver antruffet; og hvis læseren vil tænke sig et øjeblik om, vil han indse, at dette er ganske i sin orden.

Fatter Ulv ventede, til hans unger kunne bruge benene en smule, og så førte han, den nat, da stammen holdt møde, dem, Mowgli og mutter Ulv til Rådsklippen, en bakketop dækket med klippestykker og rullesten, hvor hundrede ulve kunne finde skjul. Akela, den store, grå, ensomme ulv, som på grund af sin styrke og snildhed var stammens høvding, lå udstrakt, så lang han var, på klippen, og nedenfor ham sad nogle og fyrretyve ulve af alle størrelser og farver, lige fra de grævlingefarvede veteraner, som ganske alene kunne tage det op med en råbuk, og til de sorte ynglinge på tre år, som troede, at de kunne gøre det samme. Den ensomme ulv havde nu i et år været deres høvding. I sine unge dage var han to gange faldet i en ulvefælde, og én gang havde han fået prygl og var blevet liggende som død; så han kendte menneskenes skikke og sædvaner. Der blev kun talt meget lidt ved Rådsklippen. Ungerne trillede rundt mellem

hinanden midt i kredsen, hvor deres forældre sad, og af og til gik en ældre ulv roligt hen til en unge, betragtede den omhyggeligt og vendte lydløst tilbage til sin plads. En gang imellem puffede en moder sin unge langt ud i måneskinnet for at være sikker på, at den ikke skulle blive overset. Akela råbte af og til oppe fra sin klippe: "I kender loven – I kender loven. Se jer vel for, o ulve!" og de ængstelige mødre gentog råbet: "Se – se jer vel for, o ulve!"

Til sidst – og mutter Ulvs nakkehår rejste sig, da øjeblikket kom – puffede fatter Ulv "Mowgli" – frøen –, som de kaldte ham, ind i kredsen, hvor han satte sig ned og lo og legede med nogle småsten, der skinnede i månelyset.

Akela ikke så meget som løftede sit hoved op fra poterne, men blev ved med det monotone råb: "Se jer vel for!" Et dumpt brøl hævede sig bag klipperne; det var Shere Khans stemme, og han skreg: "Ungen er min. Giv mig ham. Hvad har det frie folk at gøre med en menneskeunge?" Akela bevægede ikke en gang sine øren; alt, hvad han sagde, var: "Se jer vel for, o ulve! Hvad har det frie folk at gøre med en andens befalinger? Se jer vel for!"

Der lød et kor af dyb knurren, og en ung ulv på tre år gentog Shere Khans spørgsmål: "Hvad har det frie folk at gøre med en menneskeunge?"

Nu siger jungleloven, at hvis der rejser sig nogen tvivl om, hvorvidt en unge skal optages i stammen, må mindst to af stammens medlemmer tale dens sag, og det må naturligvis ikke være forældrene.

"Hvem vil tale for denne unge?" sagde Akela. "Hvem af det frie folk vil tale dens sag?" Ingen svarede, og mutter Ulv gjorde sig

rede til at kæmpe, skønt hun vidste, at det ville blive hendes sidste kamp.

Den eneste fremmede, som har en stemme med ved stammemødet, er Baloo, den dorske, brune bjørn, som underviser ulveungerne i jungleloven; gamle Baloo, der kan komme og gå, hvor han lyster, fordi han kun æder nødder og rødder og honning – han satte sig nu over ende på sin bagdel og gryntede.

"Menneskeungen – menneskeungen?" sagde han. "*Jeg* taler for menneskeungen. Der er intet ondt i en menneskeunge. Jeg er ikke veltalende, men jeg taler sandhed. Lad ham løbe med stammen og blive antaget ligesom de andre unger. Jeg vil selv undervise ham."

"Vi må have én endnu," sagde Akela. "Baloo har talt, og han er vore ungers lærer. Hvem vil tale foruden Baloo?"

En sort skygge sprang ind i kredsen. Det var Bagheera, den sorte panter, kulsort over hele kroppen, men pantertegningen viste sig i visse belysninger på hans skind, ligesom mønsteret i silkemoiré. Alle kendte Bagheera, og ingen havde lyst til at trodse ham; for han var snild som Tabaqui, kæk som den vilde bøffel, og hensynsløs som en såret elefant. Men hans stemme var blid som den ville honning, der drypper fra træerne, og hans skind var blødere end dun.

"O Akela, og I, det frie folk," sagde han med indsmigrende røst, "jeg har ingen ret til at trænge mig ind i jeres forsamling; men jungleloven siger, at når der opstår en tvivl om en ny unge, som ikke nødvendiggør hans død, så kan ungens liv købes. Og loven siger ikke noget om, hvem der må eller ikke må betale prisen for ungens liv. Har jeg ret?"

"Ja, ja!" råbte de unge ulve, som altid er sultne.

"Hør på Bagheera. Ungen kan købes. Det siger loven."

"Da jeg ved, at jeg ingen ret har til at tale her, beder jeg jer om forlov."

"Tal!" råbte en snes stemmer.

"At dræbe en nøgen unge er skændigt. Desuden kan han jo blive et bedre bytte for jer, når han er vokset til. Baloo har talt hans sag. Nu lægger jeg til Baloos ord en okse, en fed, nylig dræbt okse, som ligger ikke en halv fjerdingvej herfra, hvis I så vil optage menneskeungen i stammen, i overensstemmelse med loven. Hvad mener i?"

Der blev en skrålen af mange stemmer i munden på hinanden: "Hvad gør det? Han dør af vinterregnen. Han bliver brændt ihjel af solen. Hvad ondt kan en nøgen frø gøre os? Lad ham løbe med stammen. Hvor er oksen, Bagheera? Lad os optage ham." Og så lød Akelas dybe bjæf: "Se jer vel for – se jer vel for, o ulve!"

Mowgli var endnu fuldstændig optaget af småstenene, og han lagde ikke en gang mærke til, at ulvene kom hen og tog ham i øjesyn én for én. Til sidst løb de alle ned ad bakken for at finde den døde okse, og kun Akela, Bagheera, Baloo og Mowglis egne ulve blev tilbage. Shere Khan brølede endnu ude i mørket, for han var meget vred over, at Mowgli ikke var blevet udleveret til ham.

"Ja, brøl du kun," sagde Bagheera i skægget; "for den tid vil komme, da dette nøgne lille væsen vil få dig til at brøle i en ganske anden toneart – hvis jeg ellers kender menneskene ret."

"Det var rigtigt gjort," sagde Akela. "Mennesker og menneskeunger er meget kloge. Han kan blive os til nytte

engang."

"Ja vist, han kan blive til nytte i nødens time, for ingen kan gøre sig håb om at være stammens høvding for bestandig," sagde Bagheera.

Akela svarede ikke. Han tænkte på den stund, der kommer for enhver høvding, da hans styrke svigter ham, og han bliver svagere og svagere, indtil endelig ulvene dræber ham og vælger en ny høvding – der også vil blive dræbt, når hans tid kommer.

"Før ham bort," sagde han til fatter Ulv, "og opdrag ham, som det sømmer sig en af det frie folk."

Og således gik det til, at Mowgli blev optaget i Seeonee-ulvestammen for en okse og på Baloos borgen.

Og nu må vi springe en ti-elleve år frem i tiden og lade os nøje med at tænke os det vidunderlige liv, som Mowgli førte mellem ulvene; for hvis vi skulle beskrive det hele, ville det fylde mange bøger. Han voksede op sammen med ulveungerne, skønt de naturligvis var fuldvoksne ulve, mens han endnu var et lille barn, og fatter Ulv lærte ham, hvad en ulv må have forstand på, og hvad alt i junglen betød, indtil hver raslen i græsset, hvert pust af den varme nattevind, hvert skrig af uglerne over hans hoved, hver kradsen af flagermusens kløer i træerne, hvert plask af småfiskene, der sprang i dammen, var ligeså tydeligt og forståeligt for ham, som kontorarbejdet for en forretningsmand. Når han ikke fik undervisning, lå han og sov i solen, og åd, og faldt i søvn igen; var han snavset eller varm, svømmede han i skovdammene; hvis han fik lyst til honning (Baloo lærte ham, at honning og nødder smagte lige så godt som råt kød), klatrede han op i træerne efter den, og Bagheera

viste ham, hvordan han skulle bære sig ad med det. Bagheera lagde sig ud på en gren og råbte: "Kom her, lille broder!" I begyndelsen kravlede Mowgli af sted som et dovendyr, men snart lærte han at svinge sig mellem grenene næsten lige så dristigt som de grå aber. Ved stammemøderne indtog han også sin plads på Rådsklippen, og da han her opdagede, at når han stirrede stift på en ulv, blev denne nødt til at slå øjnene ned, så morede han sig med at stirre på dem. Til andre tider trak han de lange torne ud af skindet på sine venner, for ulvene lider meget af, at torne og burrer sætter sig fast i deres pels. Stundom vandrede han om natten ned ad bakkerne til de dyrkede jorder og kiggede meget nysgerrigt på landsbyfolkene i deres hytter, men han havde mistillid til menneskene, fordi Bagheera en gang havde vist ham en stor firkantet kasse med et faldgitter, så snedigt skjult i junglen, at han nær var vandret lige ind i den, og fortalt ham, at det var en fælde. Mere end alt andet holdt han af at gå med Bagheera dybt ind i den mørke, varme skov, sove hele den døsige dag, og om natten se Bagheera dræbe sit bytte. Bagheera dræbte både til højre og venstre, når han var sulten, og det samme gjorde Mowgli – med én undtagelse. Så snart han var gammel nok til at kunne forstå, hvad der blev sagt ham, fortalte Bagheera ham, at han aldrig måtte dræbe kvæg, fordi han var blevet købt ind i stammen for en okse. "Hele junglen er din," sagde Bagheera, "og du kan dræbe alle, som du er stærk nok til at dræbe, men for den okses skyld, for hvilken du blev købt, må du aldrig dræbe eller æde kvæg, ungt eller gammelt, det siger jungleloven." Og Mowgli adlød trofast.

Og han voksede og blev stærk, som en dreng må blive, der ikke ved af, at han lærer noget, og som ikke har noget i verden

at tænke på undtagen mad.

Mutter Ulv sagde ham et par gange, at Shere Khan ikke var en, man kunne stole på, og at han en gang måtte dræbe Shere Khan; men mens en ung ulv ville have husket det råd hver time på dagen, glemte Mowgli det, fordi han kun var en dreng – skønt han ville have kaldt sig selv en ulv, hvis han havde været i stand til at tale i noget menneskeligt tungemål.

Shere Khan krydsede stadig hans vej i junglen, for efterhånden som Akela blev gammel og svag, var den halte tiger blevet fine venner med stammens yngre ulve, der fulgte efter ham for at få en bid med af hans måltider, – noget som Akela aldrig ville have tilladt, hvis han havde følt sig stærk nok til at hævde sin myndighed i dens fulde udstrækning. Shere Khan smigrede de unge ulve og udtalte sin forundring over, at sådanne smukke unge jægere ville lade sig regere af en døende ulv og en menneskeunge. "Der siges," sagde Shere Khan, "at ved møderne vover l ikke at se ham ind i øjnene;" hvorpå de unge ulve knurrede og rejste børster.

Bagheera, som havde sine øjne og øren alle vegne, vidste også noget om dette, og et par gange sagde han Mowgli rent ud, at Shere Khan en skøn dag ville dræbe ham; men Mowgli lo og svarede: "Jeg har stammen og jeg har dig; og så doven Baloo end er, slår han nok et slag eller to for min skyld. Hvad har jeg da at være bange for?"

En meget varm dag fik Bagheera en ny idé; den var fremkaldt af noget, han havde hørt – måske noget, som Sahi, pindsvinet, havde fortalt ham; men da Mowgli og han var kommet dybt ind i junglen, og drengen lå med sit hoved på Bagheeras smukke,

sorte skind, sagde denne: "Lille broder, hvor ofte har jeg sagt dig, at Shere Khan er din fjende?"

"Lige så mange gange, som der er nødder på den palme dér," sagde Mowgli, som naturligvis ikke kunne tælle. "Men hvad så? Jeg er søvnig, Bagheera, og Shere Khan er ikke andet end en lang hale og store ord – ligesom Mor, påfuglen."

"Nu er det ikke tid til at sove. Baloo ved, at Shere Khan er din fjende; jeg ved det; stammen ved det; og selv de dumme, dumme hjorte ved det. Tabaqui har også sagt dig det."

"Hoho!" sagde Mowgli. "Forleden dag kom Tabaqui til mig med noget uforskammet vrøvl om, at jeg var en nøgen menneskeunge, som ikke en gang duede til at grave jordnødder; men jeg greb Tabaqui i halen og slog ham to gange mod et palmetræ for at lære ham at være høflig."

"Det var dumt gjort; for skønt Tabaqui er en fredsforstyrrer, kunne han have sagt dig noget, som angik dig meget nær. Luk dine øjne op, lille broder. Shere Khan vover ikke at dræbe dig i junglen; men husk, Akela er meget gammel, og snart vil den dag komme, da han ikke længere kan dræbe en råbuk, og så er det forbi med hans magt som høvding. Mange af de ulve, der tog dig i øjesyn, da du første gang blev bragt til rådsforsamlingen, er også gamle, og de unge ulve mener, som Shere Khan har lært dem at mene, at en menneskeunge ikke bør have plads i stammen. Det varer ikke længe, før du bliver et menneske."

"Og hvad er da et menneske, at han ikke må løbe med sine brødre?" sagde Mowgli. "Jeg er født i junglen. Jeg har adlydt junglens lov, og der er ikke en ulv i vor stamme, af hvis poter jeg ikke har trukket en torn ud. De og ingen andre er mine brødre!"

Bagheera strakte sig ud i hele sin længde og lukkede øjnene halvt. "Lille broder," sagde han, "føl under min kæbe."

Mowgli løftede sin stærke, brune hånd, og lige under Bagheeras underkæbe, hvor de vældige, svulmende muskler skjultes af de silkebløde hår, traf han en lille bar plet.

"Der er ingen i hele junglen, der ved, at jeg, Bagheera, bærer dette mærke – mærket af halsbåndet; men alligevel, lille broder, blev jeg født iblandt mennesker, og iblandt mennesker døde min moder – i burene ved kongens palads i Oodeypore. Dette var grunden til, at jeg betalte prisen for dig i rådet, den gang du var en lille nøgen unge. Ja, også jeg er født iblandt mennesker. Jeg havde aldrig set junglen. De fodrede mig bag jernstænger af en blikkasserolle. Men en nat følte jeg, at jeg var Bagheera – panteren – og ikke et legetøj for mennesker, og jeg brød den tossede lås itu med et eneste slag af min pote og gik bort; og fordi jeg kender menneskenes vis, er jeg mere frygtet i junglen end selve Shere Khan. Er det ikke sandt?"

"Jo," sagde Mowgli; "alle i junglen frygter Bagheera – alle undtagen Mowgli."

"Å, *du* er en menneskeunge," sagde den sorte panter kærligt; "og ligesom jeg vendte tilbage til min jungle, således må også du til sidst vende tilbage til menneskene, som er dine brødre – hvis du ikke forinden bliver dræbt i rådet."

"Men hvorfor – men hvorfor skulle nogen ville dræbe mig?" sagde Mowgli.

"Se på mig," sagde Bagheera; og Mowgli så ham fast ind i øjnene. Det varede ikke et halvt minut, før den store panter måtte vende hovedet bort.

"*Det* er grunden," sagde han og flyttede sin pote mellem løvet. "Ikke en gang jeg kan se dig ind i øjnene, og jeg er dog født iblandt mennesker og elsker dig, lille broder. De andre hader dig, fordi deres blik ikke kan møde dit, fordi du er klog, fordi du har trukket torne ud af deres fødder – fordi du er et menneske."

"Alt dette vidste jeg ikke," sagde Mowgli mut og rynkede sine tykke, sorte øjenbryn.

"Hvorledes lyder jungleloven? Slå til først og råb så. Selve din sorgløshed siger dem, at du er et menneske. Men vær klog. Mit hjerte siger mig, at første gang Akela forfejler sit bytte – og for hver gang han jager, har han vanskeligere ved at rive bukken omkuld – vil stammen vende sig mod ham og mod dig. Så vil de holde junglemøde ved Rådsklippen, og så – og så – nu har jeg det!" sagde Bagheera og sprang op. "Gå hurtigt ned til menneskenes hytter i dalen og tag noget af den røde blomst, som de dyrker dér; så vil du, når timen kommer, have en stærkere ven end jeg eller Baloo eller de af stammen, som elsker dig. Hent den røde blomst."

Med "den røde blomst" mente Bagheera ilden. Ingen skabning i junglen tør nævne ilden ved dens rette navn; alle dyrene lever i dødelig skræk for den og opfinder hundreder af omskrivende navne til den.

"Den røde blomst?" sagde Mowgli. "Den vokser udenfor deres hytter i tusmørket. Jeg skal nok hente noget af den."

"Talt som det sømmer sig for en menneskeunge," sagde Bagheera stolt. "Husk, at den vokser i små krukker. Hent i en fart en af dem, og gem den hos dig til nødens stund."

"Godt!" sagde Mowgli. "Jeg går. Men er du sikker på, o min ven Bagheera" – og han slog sin arm om panterens smukke hals

og så den dybt ind i de store øjne – "er du sikker på, at alt dette er Shere Khans værk?"

"Ved den brudte lås, der satte mig i frihed, det er jeg, lille broder."

"Nu da, ved den okse, for hvilken jeg blev købt, jeg vil betale Shere Khan hans fulde løn for dette, og måske endda lidt mere," sagde Mowgli; og væk sprang han.

"Han er et menneske. Han er et menneske helt igennem," sagde Bagheera ved sig selv og lagde sig ned igen. "O, Shere Khan, aldrig har du jaget slettere, end da du for ti år siden jagede denne frø!"

Mowgli var allerede langt borte. Han løb rask gennem skoven og hjertet brændte i ham. Da aftentågen steg, kom han til hulen, og trak vejret, mens han så ned i dalen. Ungerne var ude, men mutter Ulv, der lå langt inde i hulen, kunne høre på hans åndedræt, at der var noget i vejen med hendes frø.

"Hvad er det, min søn?" sagde hun.

"Flagermusesnak om Shere Khan," råbte han tilbage. "Jeg jager mellem pløjemarkerne i nat," og han dykkede ind mellem buskene ned mod strømmen, der flød i bunden af dalen. Der standsede han, for han hørte stammens jagthyl, skriget af en jaget hjort og dennes snøften, idet den vendte sig om for at tage imod sine forfølgere. Så lød der nogle ondskabsfulde, spotske hyl fra de unge ulve: "Akela! Akela! Lad den ensomme ulv vise sin styrke. Plads for stammens høvding! Spring, Akela!"

Den ensomme ulv måtte have sprunget og sprunget for kort, for Mowgli hørte dens tænder smække sammen og derpå et hyl, da hjorten spankede den til side med sit forben.

Mowgli ventede ikke længere, men fo'r af sted; og hylene lød svagere og svagere bagved ham, mens han løb hen over landsbyens kornmarker.

"Bagheera havde ret," stønnede han, idet han kastede sig i noget hø udenfor en hyttes vindue. "I morgen bliver den afgørende dag, både for Akela og for mig."

Så trykkede han sit ansigt tæt op til vinduet og iagttog ilden på arnestedet. Han så konen stå op flere gange i løbet af natten og fodre ilden med nogle sorte klumper; og da morgenen kom, og tågen var hvid og kold, så han et barn tage en vidjekurv, der indvendig var dækket med jord, fyldte den med trækulsgløder, stikke den under sit tæppe og gå ud for at se til køerne i stalden.

"Er det det hele?" sagde Mowgli. "Når en unge kan gøre det, er der intet at være bange for," og han gik rundt om hjørnet, mødte drengen, tog kurven ud af hånden på ham og forsvandt i tågen, mens drengen skrålede af angst.

"De ligner mig i høj grad," sagde Mowgli, pustende på ilden, således som han havde set konen gøre. "Men denne skabning her dør, hvis jeg ikke giver den mad;" og han lagde kviste og tør bark på gløderne. Halvvejs oppe ad bakken mødte han Bagheera, hvis pels skinnede med perlemorsglans af morgenduggen.

"Akela har sprunget for kort," sagde panteren. "De ville have dræbt ham i nat. Men de ville have fat i dig med. De søgte efter dig oppe på bakken."

"Jeg var nede mellem pløjemarkerne. Jeg er parat. Se her!" Mowgli holdt kurven med gløderne i vejret.

"Godt! Jeg har set menneskene stikke en tør gren ned i det dér, og et øjeblik efter blomstrede den røde blomst på enden af

den. Er du ikke bange?"

"Nej, hvorfor skulle jeg være bange? Jeg husker nu – hvis det ikke er en drøm – at førend jeg blev en ulv, lå jeg ved siden af den røde blomst, og der var lunt og godt."

Hele dagen sad Mowgli i hulen og holdt sin ild ved lige; af og til stak han tørre grene ned i den for at se, hvad der blev af dem, og til sidst fandt han en gren, som han var tilfreds med. Om aftenen, da Tabaqui kom til hulen og med uhøflige ord sagde ham, at han skulle give møde ved Rådsklippen, lo han så længe, til Tabaqui løb sin vej. Og så gik Mowgli, stadig leende, til rådet.

Akela, den ensomme ulv, lå ved siden af sin klippe, som tegn på, at værdigheden som høvding over stammen nu var ledig, og Shere Khan med sit følge af ulve, som han havde fodret med sine levninger, vandrede åbenlyst frem og tilbage og tog imod smiger. Bagheera lå lige ved siden af Mowgli, og ildkurven stod imellem Mowglis knæ. Da alle var forsamlet, begyndte Shere Khan at tale – hvad han aldrig ville have vovet at gøre, den gang Akela stod i sin fulde kraft.

"Det har han ikke ret til," hviskede Bagheera. "Sig det! Han er en hundesøn og vil blive forskrækket."

Mowgli sprang op. "Frie folk!" råbte han, "er Shere Khan stammens høvding? Hvad har en tiger at gøre med vor høvdingværdighed?"

"I betragtning af, at høvdingværdigheden nu er ledig, og da jeg er blevet anmodet om at tale –" begyndte Shere Khan.

"Af hvem?" sagde Mowgli. "Er vi *alle* sjakaler, at vi skulle krybe for denne kvægslagter? Stammen alene afgør, hvem stammens høvding skal være."

Nogle hylede: "Stille, du menneskeunge!" – andre: "Lad ham tale! Han har holdt vor lov!" – men til sidst tordnede de ældste i stammen: "Lad den døde ulv tale!" Når en stammehøvding har forfejlet sit bytte, kaldes han "den døde ulv", så længe han endnu lever – men det er ikke længe.

Akela løftede sit gamle trætte hoved:

"Frie folk, og I med, Shere Khans sjakaler! I tolv år har jeg været jeres høvding på jagten, og i al den tid er ikke en af jer faldet i en fælde eller blevet lemlæstet. Nu har jeg forfejlet mit bytte. I ved, hvorledes sammensværgelsen mod mig blev sat i gang. I ved, hvorledes I lod mig springe som første mand mod en buk, for at min svaghed kunne blive åbenbar. Det var fiffigt udtænkt. Nu har I ret til at dræbe mig her ved Rådsklippen. Derfor spørger jeg, hvem vil træde frem og gøre det af med den ensomme ulv? For ifølge jungleloven er det min ret, at I kommer imod mig én for én."

Der blev en lang stilhed, for ingen af ulvene havde lyst til at kæmpe en tvekamp på liv og død med Akela. Så brølede Shere Khan: "Bah! Hvad har vi at gøre med denne tandløse tosse? Han er dødsdømt! Det er menneskeungen, der har levet for længe. Frie folk, han var mit bytte fra begyndelsen af. Giv mig ham. Jeg er ked af denne tåbelige sammenblanding af ulve og mennesker. Han har gjort ulykker i junglen i ti år. Giv mig menneskeungen, eller jeg vil jage her for stedse og ikke give jer et eneste ben. Han er et menneske og barn af et menneske, og jeg hader ham helt inde fra marven af mine ben!"

Og over halvdelen af stammen hylede: "Et menneske! Et menneske! Hvad har vi at gøre med et menneske? Lad ham gå derhen, hvor han hører hjemme!"

"Og sende alle landsbyfolkene efter os?" råbte Shere Khan. "Nej, giv mig ham. Han er et menneske, og ingen af os kan se ham ind i øjnene."

Akela løftede igen sit hoved og sagde: "Han har ædt vor føde. Han har sovet hos os. Han har drevet vildtet sammen til os. Han har holdt hver tøddel af junglens lov."

"Og jeg betalte en okse for ham, da han blev antaget. En okse er kun lidet værd, men Bagheeras ære er noget, som han måske vil kæmpe for," sagde Bagheera med sin blideste stemme.

"En okse, der blev betalt for ti år siden!" snerrede stammen. "Hvad bryder vi os om ti år gamle ben?"

"Eller om et løfte?" sagde Bagheera og blottede sine hvide tænder. "Med rette kaldes I det frie folk!"

"Ingen menneskeunge kan slå følgeskab med junglefolket, " hylede Shere Khan. "Giv mig ham!"

"Han er vor broder i alt, undtagen i herkomst," vedblev Akela. "Og I vil dræbe ham her? Da har jeg i sandhed levet for længe. Nogle af jer æder kvæg, og om andre har jeg hørt, at I, efter Shere Khans anvisning, går ned til landsbyen i mørke nætter og snapper børn bort fra dørtrinene. Derfor ved jeg, at I er kujoner, og til kujoner taler jeg nu. Det er sikkert, at jeg må dø, og mit liv er ikke af nogen værdi, ellers ville jeg tilbyde det som offer i menneskeungens sted. Men for stammens æres skyld – en bagatel, som I har glemt ved at være uden høvding – lover jeg, at hvis I lader menneskeungen gå bort i fred, vil jeg, når min time kommer, ikke blotte en eneste tand imod jer. Jeg vil dø uden at kæmpe. Det vil frelse i det mindste tre liv. Mere kan jeg ikke gøre; men hvis I vil, kan jeg spare jer for den skam at dræbe en broder, mod hvem der ingen beskyldning kan hæves – en

broder, der er købt ind i stammen i overensstemmelse med jungleloven."

"Han er et menneske – et menneske – et menneske!" snerrede stammen, og de fleste af ulvene flokkedes om Shere Khan, hvis hale begyndte at bevæge sig.

"Nu ligger sagen i dine hænder," sagde Bagheera til Mowgli. "Vi kan intet mere gøre, undtagen kæmpe."

Mowgli stod oprejst, med ildkurven i hånden. Så strakte han sig og gabte hånligt lige op i øjnene på rådsforsamlingen; men egentlig var han rasende af harme og sorg, for som ægte ulve havde ulvene aldrig sagt ham, hvor inderligt de hadede ham. "Hør efter!" råbte han. "Hold op med den hundebjæffen! I nat har I sagt mig, at jeg er et menneske, – skønt jeg ellers ville være vedblevet at være en ulv blandt jer til mit livs ende – og I har sagt mig det så ofte, at jeg føler, at I har ret. Derfor kalder jeg jer ikke længere mine brødre, men, som det sømmer sig for et menneske, kalder jeg jer hunde. Hvad I vil gøre og hvad I ikke vil gøre, tilkommer det ikke jer at sige. Det bliver min sag; og for at vi kan se desto klarere i sagen, har jeg, mennesket, her medbragt en smule af den røde blomst, som I hunde er bange for."

Han slyngede ildkurven mod jorden, og nogle af gløderne antændte en tot tørt mos, som blussede op, mens hele rådet rædselsslagen trak sig tilbage for de hoppende flammer.

Mowgli stak sin visne gren ind i ilden, indtil kvistene fængede og knitrede og svang den over sit hoved blandt ulvene, der dukkede sig.

"Du er deres mester," sagde Bagheera sagte. "Frels Akela fra døden. Han har altid været din ven."

Akela, den barske, gamle ulv, som aldrig i hele sit liv havde bedt om nåde, kastede et bønfaldende blik til drengen, der stod nøgen, med det lange, sorte hår bølgende ned over skuldrene, i skæret af den flammende gren, der fik de mørke skygger omkring ham til at fare sammen og gyse.

"Godt!" sagde Mowgli og så sig langsomt om. "Jeg ser, at I er hunde. Nu går jeg fra jer til mit eget folk – hvis det er mit eget folk. Junglen er lukket for mig, og jeg må glemme jeres sprog og jeres selskab; men jeg vil være barmhjertigere, end I er. Fordi jeg har været jeres broder i alt, undtagen i herkomst, lover jeg, at når jeg er et menneske blandt mennesker, vil jeg ikke forråde jer til menneskene, som I har forrådt mig." Han sparkede til ilden med sin fod, og gnisterne fløj til vejrs. "Der skal ingen krig være mellem os af stammen. Men jeg har en gæld at betale, før jeg går." Og han gik frem til det sted, hvor Shere Khan sad og blinkede dumt ad flammerne, og greb ham i hageskægget. Bagheera fulgte med for alle tilfældes skyld. "Op med dig, hund!" råbte Mowgli. "Rejs dig, når et menneske taler, eller jeg sætter ild på din pels!"

Shere Khans øren lå fladt tilbage på hans hoved, og han lukkede øjnene, for den flammende gren var meget nær ved ham.

"Denne kvægdræber sagde, at han ville dræbe mig i rådet, fordi han ikke havde fået mig dræbt, da jeg var en unge. Se, *således* og *således* prygler vi mennesker hunde. Rører du dig, Lungri, jager jeg den røde blomst ned i svælget på dig!" og han slog Shere Khan i hovedet med grenen, og tigeren klynkede og peb i dødsens angst.

"Bah, du svedne junglekat – gå nu! Men husk, at når jeg næste gang kommer til Rådsklippen som et menneske, bærer jeg Shere Khans skind på mit hoved. Hvad det øvrige angår, så skal Akela leve, så længe han lyster. I dræber ham *ikke*, for jeg vil ikke have det og heller ikke vil jeg have, at I skal sidde her mere og række tunge, som om der var noget ved jer, for I er kun hunde, som jeg driver bort – *således*! Pak jer!" Grenens ende flammede højt op, og Mowgli slog til højre og venstre rundt i kredsen og ulvene flygtede hylende, mens gnisterne sved deres pels. Til sidst var kun Akela, Bagheera og en halv snes ulve, der havde taget Mowglis parti, tilbage på stedet. Da begyndte noget at gøre ondt inden i Mowgli, som han aldrig før havde lidt det, og han snappede efter vejret og hulkede, og tårerne løb ned over hans ansigt.

"Hvad er det? Hvad er det?" sagde han. "Jeg har ikke lyst til at forlade junglen, og jeg forstår ikke dette. Skal jeg til at dø, Bagheera?"

"Nej, lille broder. Det er kun tårer, sådan som menneskene udgyder dem," sagde Bagheera. "Nu ved jeg, at du er et menneske og ikke længere en menneskeunge. Sandelig, for fremtiden er junglen lukket for dig. Lad dem kun rinde, Mowgli, det er kun tårer." Og Mowgli satte sig ned og græd, som om hans hjerte skulle briste; aldrig før i hele sit liv havde han grædt.

"Nu vil jeg gå til menneskene," sagde han. "Men først må jeg sige farvel til moder." Og han gik til hulen, hvor hun boede sammen med fatter Ulv, og han lagde sit hoved ind til hendes pels og græd, mens de fire unger hylede ynkeligt.

"I må ikke glemme mig," sagde Mowgli.

"Ikke så længe vi kan følge et spor," sagde ungerne. "Kom hen til foden af bakken, når du er blevet menneske, så skal vi tale med dig; og om natten vil vi løbe ned på pløjemarkerne og lege med dig."

"Kom snart tilbage!" sagde fatter Ulv. "O, vise, lille frø, kom snart tilbage, for vi er gamle, din moder og jeg."

"Kom snart tilbage, du min lille, nøgne søn," sagde mutter Ulv. "For, o menneskebarn, jeg har elsket dig højere, end jeg nogensinde har elsket mine egne unger."

"Jeg kommer sikkert," sagde Mowgli; "og når jeg kommer, er det for at sprede Shere Khans skind ud på Rådsklippen. Glem mig ikke! Sig til dem i junglen, at de aldrig må glemme mig!"

Dagen gryede, da Mowgli gik alene ned ad bakken, bort til de hemmelighedsfulde væsener, der kaldes mennesker.

Kaa's jagt

Det, som nu skal fortælles, hændte nogen tid, førend Mowgli blev stødt ud af Seeonee-ulvestammen og hævnede sig på tigeren Shere Khan. Det var i de dage, da Baloo lærte ham jungleloven. Den store, gravitetiske, gamle brune bjørn var henrykt over at have en så lærenem elev, for ulveungerne ville aldrig lære mere af jungleloven, end hvad der angik deres egen stamme og slægt, og løb bort, så snart de havde lært jagtreglen: "Lydløse fødder, øjne, som kan se i mørke, øren, som kan høre vindene rejse sig fra deres leje, og skarpe, hvide Tænder – det er kendemærkerne på vore brødre, med undtagelse af Tabaqui, sjakalen, og hyænen, som vi hader." Men Mowgli var en menneskeunge og måtte derfor lære en hel del mere end dette. Stundom kom Bagheera, den sorte panter, slentrende gennem junglen for at se, om hans kæledægge havde gjort fremskridt, og lå så og brummede med hovedet lænet mod et træ, mens Mowgli opremsede dagens lektie for Baloo. Drengen kunne klatre næsten lige så godt, som han kunne svømme, og svømme næsten lige så godt, som han kunne løbe; og Baloo, Lovens Lærer, lærte ham skovens og vandets love: hvordan man kan kende en rådden gren fra en frisk; hvordan man skal tale høfligt til de vilde bier, når man træffer en sværm af dem 10 meter over jorden; hvad man skal sige til Mang, flagermusen, når man forstyrrer dens hvile imellem grenene midt om dagen; og hvordan man skal advare vandslangerne i skovsøerne, førend man springer ud blandt dem. Ingen af Junglefolket holder

nemlig af at blive forstyrret, og alle har de en stærk tilbøjelighed til at fare løs på næsvise fremmede. Mowgli lærte fremdeles "den fremmedes jagtråb", som man altid må råbe, når man jager i junglen udenfor sit eget område, og som skal gentages højt, indtil det bliver besvaret. Det lyder i oversættelse: "Giv mig lov til at jage her, for jeg er sulten"; og svaret er: "Så jag da for føden, men ikke for morskab."

Af alt dette kan man forstå, hvor meget Mowgli havde at lære udenad, og han blev led og ked af at gentage det samme over hundrede gange; men, som Baloo sagde til Bagheera en dag, da Mowgli havde fået på øret og var løbet sin vej i arrigskab: "En menneskeunge er en menneskeunge, og han må lære hele jungleloven."

"Men husk på, hvor lille han er," sagde den sorte panter, der ville have forkælet Mowgli frygteligt, hvis den havde fået sin vilje. "Hvor kan hans lille hoved rumme al din lange snak?"

"Er der noget væsen i junglen, der er for lille til at blive dræbt? Nej. Det er grunden til, at jeg lærer ham alt dette, og det er også grunden til, at jeg slår ham – meget forsigtigt – når han glemmer det."

"Forsigtigt! Hvad kender du til forsigtighed, du gamle hårdpotede fyr?" brummede Bagheera. "Hans ansigt er helt forslået i dag på grund af din – forsigtighed! Uf!"

"Hellere må han blive forslået fra top til tå af mig, som elsker ham, end komme i Fortræd på grund af uvidenhed," svarede Baloo meget alvorligt. "For tiden lærer jeg ham junglens mesterord, som vil beskytte ham mod fugle og slanger og alle firføddede jægere, undtagen hans egen stamme. Hvis han blot

husker ordene, kan han nu kræve beskyttelse hos alle i junglen. Er det ikke en smule prygl værd?"

"Nå ja – men pas dog på, at du ikke dræber menneskeungen. Han er ingen træstamme, som du kan skærpe dine sløve kløer på. Men hvad er det for mesterord, du taler om? Jeg er mere skikket til at yde andre hjælp end til selv at bede om den" – og Bagheera strakte sin ene pote ud og så beundrende på sine stålblå, knivskarpe kløer – "men alligevel kunne jeg nok have lyst til at høre dem."

"Jeg skal kalde på Mowgli, og så kan han sige dem – hvis han vil. Kom, lille broder!"

"Det summer i mit hoved som i et træ, hvor bierne bygger," sagde en gnaven lille stemme over deres hoveder, og Mowgli lod sig glide ned ad en træstamme, meget vred og fornærmet, og tilføjede, da han nåede Jorden: "Det er for Bagheeras skyld, jeg kommer, og ikke for din, du tykke, gamle Baloo!"

"Det er mig aldeles ligegyldigt" svarede Baloo, skønt han både var stødt og bedrøvet. "Så sig da Bagheera de junglens mesterord, som jeg har lært dig i dag."

"Mesterordene for hvilket folk?" sagde Mowgli, glad ved at kunne vise sin dygtighed. "Junglen har mange tungemål, men jeg *kan* dem alle."

"En smule kan du, men ikke meget. Ser du, Bagheera, hvor utaknemlige de er mod deres lærer. Ikke en eneste ulveunge er nogensinde kommet tilbage for at takke gamle Baloo, for hvad han har lært ham. Så sig da jægerfolkenes ord, du lærde mand."

"Vi er af ét blod, du og jeg," sagde Mowgli med bjørne-udtalen, som alle jægerfolkene bruger.

"Godt. Og så fuglenes."

Mowgli gentog ordene og sluttede med glentens piben.

"Og så slangefolkenes," sagde Bagheera.

Svaret var en fuldstændig ubeskrivelig hvislen, og Mowgli sparkede bagud og klappede i hænderne af selvtilfredshed, og sprang op på Bagheeras ryg, hvor han satte sig sidelæns, trommede med hælene på den glinsende pels og skar de værste ansigter ad Baloo, som han kunne hitte på.

"Det var rigtigt, det var rigtigt! Det var nok en smule tamp værd," sagde den brune bjørn kærligt. "En skønne dag vil du tænke på mig med taknemmelighed." Og så vendte han sig bort for at fortælle Bagheera, hvorledes han havde tigget Hathi, den vilde elefant, der kender til alle den slags ting, om at sige sig mesterordene, og hvorledes Hathi havde ført Mowgli ned til en dam, for at han kunne lære slangeordet af en vandslange, for han – Baloo – havde ikke kunnet udtale det, og hvorledes Mowgli nu var sikker mod alle farer i junglen, for hverken slange, fugl eller firføddet dyr ville skade ham.

"Han behøver altså ikke at frygte nogen," sluttede Baloo, og klappede sig på sin tykke, pelsklædte mave af stolthed.

"Undtagen hans egen stamme," sagde Bagheera sagte, og tilføjede derpå højt til Mowgli: "Lad være at knække mine ribben, lille broder! Hvorfor danser du sådan op og ned?"

Mowgli forsøgte nemlig på at få dem til at høre efter, hvad han sagde, ved at hale i pelsværket på Bagheeras skulder og sparke ham hårdt i siden. Da de to skænkede ham deres opmærksomhed, råbte han netop af fuld hals: "Og så skal jeg selv have en stamme, og føre den af sted mellem grenene hele dagen."

"Hvad er det nu for narrestreger, du lille drømmer?" sagde Bagheera.

"Jo, og så skal vi kaste grene og snavs ned i hovedet på gamle Baloo," vedblev Mowgli, "det lovede de mig. Av!"

"Ho!" Baloos store lab rev Mowgli ned af Bagheeras ryg, og da drengen lå mellem de store forlabber kunne han se, at bjørnen var vred.

"Mowgli," sagde Baloo, "du har snakket med bandarfolket – aberne."

Mowgli skævede til Bagheera for at se, om panteren også var vred, og udtrykket i Bagheeras øjne var så hårdt som sten.

"Du har været sammen med abefolket – de grå aber – folket uden lov – som æder alt, hvad de finder. Det er en stor skam for dig."

"Da Baloo slog mig i hovedet," sagde Mowgli, der endnu lå på ryggen, "løb jeg min vej, og så kom de grå aber ned fra træerne og havde ondt af mig. Der var ingen andre, der brød sig om mig." Han snøftede en smule.

"Medlidenhed hos aberne!" fnyste Baloo. "Det er ligesom om jeg ville tale om ro i en bjergstrøm eller kølighed i sommersolen! Og hvad så mere, menneskeunge?"

"Og så – og så gav de mig nødder og rare ting at spise, og de – de bar mig på armene op i trætoppene og sagde, at jeg var deres broder og blod af deres blod, når undtages, at jeg ingen hale havde, og en skøn dag skulle jeg blive deres høvding."

"De har ingen høvding," sagde Bagheera. "De lyver, som de altid har løjet."

"De var meget gode imod mig og bad mig komme igen. Hvorfor har I aldrig ført mig sammen med abefolket? De går på

bagbenene, ligesom jeg, og slår mig ikke med hårde labber, men leger hele dagen. Lad mig komme op! Ækle Baloo, lad mig komme op! Jeg vil op og lege med dem igen."

"Hør nu, menneskeunge," sagde bjørnen, og hans stemme rullede som tordenen i en hed nat. "Jeg har lært dig hele junglens lov for alle junglens folk – undtagen for abefolket, som lever i træerne. De har ingen lov. De er udskud. De har ikke engang deres eget sprog, men bruger de ord, som de kan stjæle sig til at høre, når de lytter og kigger og ligger på lur oppe imellem grenene. Deres skikke er ikke vore skikke. De har ingen høvdinger. De har ingen hukommelse. De praler og sladrer og siger, at de er et stort folk og vil gøre storværker i junglen, men en nød, der falder ned fra et træ, får dem til at le, og så er det hele glemt. Vi af junglefolket har intet med dem at gøre. Vi drikker ikke, hvor aberne drikker. Vi går ikke, hvor aberne går. Vi jager ikke, hvor de jager. Vi dør ikke, hvor de dør. Har du nogen sinde før i dag hørt mig tale om bandarfolket?"

"Nej," hviskede Mowgli sagte, for der var meget stille i skoven, nu da Baloo var holdt op at tale.

"Junglefolket taler ikke om dem og tænker ikke på dem. De er såre mange, ondskabsfulde, skidne, skamløse, og hvis de har noget bestemt ønske, så er det, at junglefolket skal lægge mærke til dem. Men vi lægger *ikke* mærke til dem, selv når de kaster nødder og snavs ned i hovedet på os."

Han havde næppe talt ud, før en hagl af nødder og kviste raslede ned mellem grenene, og de kunne høre aberne snøfte og hyle og hoppe arrige hid og did i træerne.

"Abefolket er forbandet," sagde Baloo, "forbandet af junglefolket. Husk vel på det."

"Forbandet," gentog Bagheera, "men alligevel mener jeg, at Baloo burde have advaret dig imod dem."

"Jeg? Hvor kunne jeg ane, at han ville lege med sådanne skidenfærdige slyngler? Abefolket! Puh!"

En ny salve haglede ned over hovederne på dem, og de to travede af sted og førte Mowgli med sig. Hvad Baloo havde sagt om aberne, var fuldstændig sandt. De lever i trætoppene, og da dyrene meget sjældent ser til vejrs, krydser aberne og junglefolket ikke hinandens veje.

Men når som helst aberne finder en syg ulv eller en såret tiger eller bjørn, piner og plager de den, og de kaster grene og nødder efter alle dyr for morskabs skyld og i håb om at blive lagt mærke til. Så hyler og skriger de meningsløse sange, og opfordrer junglefolket til at klatre op i træerne og slås med dem, eller også leverer de rasende kampe mellem hinanden indbyrdes uden spor af grund, og lader de døde aber ligge lige for næsen af junglefolket. De er altid lige på nippet til at vælge en høvding og få egne love og skikke, men det bliver aldrig til noget, fordi de ikke kan huske fra den ene dag til den anden, og derfor slår de sig til tåls med det mundheld, de har lavet: "Hvad bandarfolket mener nu, vil hele junglen senere mene," hvilket glæder dem i høj grad. Ingen af dyrene i skoven kan nå op til dem, men på den anden side vil ingen af dyrene tage notits af dem, og derfor var de så glade, da Mowgli kom op for at lege med dem og fortalte dem, hvor vred Baloo var. De havde ikke i sinde at gøre mere – bandarfolket har overhovedet aldrig noget i sinde, men så hittede en af dem på noget, som han syntes var en glimrende ide, og han sagde til alle de andre, at Mowgli ville være en nyttig person at have i stammen, fordi han kunne flette

kviste sammen til skærme, der tog af for vinden, og hvis de fangede ham, kunne de få ham til at lære dem den kunst. Naturligvis havde Mowgli, der jo var en brændehuggers barn, arvet alle slags instinkter, og plejede ofte at lave små hytter af nedfaldne grene uden egentlig selv at tænke over det. Det havde abefolket i træerne set ham gøre og beundrede det højligt. Nu, sagde de, skulle de virkelig have en høvding og blive det klogeste folk i hele junglen – så kloge, at alle andre skulle lægge mærke til dem og misunde dem. Derfor fulgte de ganske stille gennem junglen efter Baloo, Bagheera og Mowgli, indtil det var på tide at tage en middagslur, og Mowgli, der skammede sig i høj grad over sin opførsel, havde lagt sig til at sove mellem panteren og bjørnen med den beslutning, aldrig mere at have noget at gøre med abefolket.

Det næste, han følte, var, at nogle hænder greb fat i hans arme og ben – hårde, stærke, små hænder, – derpå, at nogle kviste piskede ham i ansigtet, – og så stirrede han ned mellem de svajende grene, mens Baloo vakte hele junglen med sine dybe brøl, og Bagheera sprang opad træstammen og viste alle sine tænder. Bandarfolket hylede af triumf og for op i de højeste grene, hvor Bagheera ikke turde følge dem, mens de råbte: "Han har lagt mærke til os! Bagheera har lagt mærke til os! Hele junglefolket beundrer os for vor behændighed og vor snildhed!" Så begyndte de deres flugt. Og abers flugt igennem en skov hører til de ting, som ingen kan beskrive. De har deres hovedveje og tværveje, op og ned, fra halvtreds til halvfjerds eller hundrede fod over jorden, og disse veje kan de gå selv i mørke, om det er nødvendigt. To af de stærkeste aber holdt Mowgli under armene og svang sig af sted med ham gennem

trætoppene, tyve fod i hvert spring. Havde de været alene, kunne de være komne dobbelt så hurtigt af sted, men de måtte bære drengen og det sinkede dem. Så svimmel Mowgli end var, kunne han dog ikke lade være med at nyde denne ville flugt, skønt de glimt, han fik at se af jorden, der langt nede, gjorde ham bange, og det frygtelige sæt, som det gav i ham ved enden af hver svingning gennem den tomme luft, fik hjertet til at fare op i halsen på ham. Hans eskorte for med ham op i trætoppe, indtil han følte de tynde kviste bøje sig og knage under dem, og svang sig så med en snøften og et vræl ud og ned gennem luften, indtil de blev hængende ved hænder eller fødder i de lavere grene af det næste træ. Ind i mellem kunne han se milevidt ud over den stille, grønne jungle, ligesom en mand i en mastetop kan se ud over søen, og i næste øjeblik piskede grenene og bladene ham i ansigtet, og han og hans to bevogtere var næsten helt nede ved jorden igen. Og sådan for hele bandarstammen hoppende og larmende og vrælende og hylende, gennem træernes kroner med Mowgli, deres fange.

En tid var han bange for, at de skulle lade ham falde, så blev han vred, men var klog nok til ikke at sætte sig til modværge, og til sidst begyndte han at tænke. Først og fremmest gjaldt det om at få bud af sted til Baloo og Bagheera, for han vidste, at hans venner umuligt kunne holde skridt med den fart, som aberne skød. Det var til ingen nytte at se nedad, for han kunne kun se det øverste af grenen, og derfor stirrede han opad, og højt oppe i den blå luft fik han øje på Chil, glenten, der svævede rundt i store kredse, mens den holdt øje med junglen, og ventede på, at et eller andet dyr skulle dø dernede. Chil så, at aberne bar på noget, og dalede nogle hundrede alen ned for at se om det var

noget, der var godt at æde. Den peb forbavset, da den så Mowgli blive slæbt op i en trætop og hørte ham råbe på glenternes vis: "Vi er af et blod, du og jeg." Grenene lukkede sig over drengen, men Chil svævede videre til det næste træ i rette tid til at se det lille brune ansigt dukke op igen. "Læg mærke til mit spor," råbte Mowgli, "og meld det til Baloo af Seeonee-stammen og Bagheera fra rådsklippen!"

"I hvis navn, broder?" Chil havde aldrig før set Mowgli, skønt den naturligvis havde hørt tale om ham.

"Mowgli, frøen. Menneskeungen kalder de mig. Læg mærke til mit spo-o-or!"

De sidste ord skreg han, mens han blev svunget gennem luften, men Chil nikkede og svævede i vejret, indtil den ikke så større ud end et sandskorn, og der blev den hængende og iagttog trætoppenes svajen med sine skarpe øjne, mens Mowglis eskorte for af sted.

"De løber ikke langt," sagde den og smålo. "De fuldender aldrig, hvad de begynder på. Altid skal de have noget nyt at more sig med, de bandarfolk. Men hvis jeg ellers forstår mig på tingene, så har de denne gang skaffet sig en ulykke på halsen, for Baloo er ingen fugleunge, og Bagheera kan mere end dræbe geder, det ved jeg da nok."

Den hvilede på vingerne, med fødderne trukket op under sig, og ventede.

Imidlertid var Baloo og Bagheera nær ved at gå ud af deres gode skind af raseri og sorg. Bagheera klatrede, som han aldrig før havde klatret, men de tynde grene knækkede under hans vægt, og han faldt til jorden med kløerne fulde af bark.

"Hvorfor advarede du ikke menneskeungen?" brølede han til stakkels Baloo, som havde sat i et kluntet trav i håb om at indhente aberne. "Hvad nytte var det til at prygle ham halvt fordærvet, når du ikke advarede ham?"

"Skynd dig! Skynd dig! Vi – vi kan måske endnu indhente dem!" stønnede Baloo.

"Med den fart, du stiller op? En halvdød ko kunne jo rende fra dig! Lovlærer – ungetamper – ruller du sådan af sted en fjerdingvej endnu, så revner du. Sæt dig ned og tænk dig om! Læg en plan. Lad os ikke spilde tiden med at jage efter dem. Følger vi dem for tæt i hælene, lader de ham måske falde."

"Uuh! Åh! De er måske allerede blevet trætte af at bære ham og har ladet ham falde. Hvem kan stole på bandarfolket? Strø døde flagermus på mit hoved! Giv mig sorte ben at æde! Rul mig ind i de vilde biers sværme, for at de kan stikke mig ihjel, og begrav mig hos hyænerne, for jeg er den elendigste af alle bjørne! Uhuhuhuu! O Mowgli, Mowgli! Hvorfor advarede jeg dig ikke mod abefolket, i stedet for at slå hovedet i stykker på dig? Og måske jeg har slået så hårdt, at han har glemt sin lektie til i dag, og så er han alene i junglen uden at kunne et eneste mesterord."

Baloo slog labberne over ørene og rullede sig stønnende frem og tilbage.

"Han kunne da i det mindste alle ordene for lidt siden," sagde Bagheera utålmodigt. "Baloo, du har hverken omtanke eller agtelse for dig selv. Hvad tror du, junglen ville sige, hvis jeg, den sorte panter, rullede mig sammen ligesom Sahi, pindsvinet, og hylede?"

"Hvad bryder jeg mig om, hvad junglen siger? Han er måske død nu."

"Med mindre de lader ham falde ned fra grenene for løjers skyld, eller dræber ham på grund af en eller anden ørkesløs ide, er jeg ikke bange for menneskeungen. Han er klog og godt oplært, og han har frem for alt de øjne, som gør junglefolket bange. Men han er i bandarfolkets magt, og da de lever i træerne, frygter de ikke for nogen af vort folk. Og det er en slem ting." Bagheera slikkede tankefuldt sin ene forpote.

"Fæ som jeg er! Å, jeg fede, brune rodgraver af et fæhoved," sagde Baloo og rullede sig op med et sæt. "Sandt er det, hvad Hathi, den vilde elefant, siger: "*Hver har sin frygt.*" De, bandarfolket, frygter Kaa, slangen fra klipperne. Han kan klatre ligeså godt, som de kan. Han stjæler abeungerne om natten. Deres modbydelige haler bliver kolde af skræk, blot de hører hans navn blive hvisket. Lad os gå til Kaa."

"Hvad kan han gøre for os? Han tilhører ikke vor stamme, for han har ingen fødder – men han har de ondskabsfuldeste øjne af verden," sagde Bagheera.

"Han er meget gammel og meget snild. Og frem for alt er han altid sulten," sagde Baloo forhåbningsfuldt. "Lov ham en hel del geder."

"Når han en gang har ædt, sover han en hel måned igennem. Han sover måske netop for øjeblikket, og selv om han er vågen, vil han måske foretrække at dræbe sine geder selv." Bagheera, der ikke kendte ret meget til Kaa, var naturligvis noget mistænksom overfor ham.

"Jamen i så tilfælde må vi to tilsammen da kunne få ham snakket til fornuft, hvad, gamle jæger?" og Baloo gnubbede sin

falmede brune skulder imod panteren, hvorpå de travede af sted for at søge efter Kaa, pythonslangen fra klipperne.

De fandt ham udstrakt på en varm klippekam i eftermiddagssolen, i færd med at beundre sin smukke nye dragt. Han havde levet noget tilbagetrukket i den sidste halve snes dage, mens han skiftede ham, men nu så han højst elegant ud, som han lå der, med det store, stumpnæsede hoved mod jorden, snoende sit tredive fod lange legeme i fantastiske slyngninger og krumninger, og slikkende sig om munden, mens han tænkte på, hvad han ville have til middag.

"Han har ikke ædt endnu," gryntede Baloo lettet, så snart han fik øje på slangens smukke, brun- og gulspættede dragt. "Han er altid en smule blind, når han har skiftet ham, og meget tilbøjelig til at slå fra sig."

Kaa var ikke nogen giftslange – tværtimod, han foragtede giftslangerne og anså dem for kujoner. Hans styrke lå i hans favntag, og den, der først var blevet omsnoet af hans vældige ringe, kunne ligeså godt tage afsked med livet.

"God jagt!" råbte Baloo og satte sig på sin bagdel ligesom alle slanger af den stamme var Kaa noget døv og hørte ikke straks råbet, men da han hørte det, sænkede han hovedet og rullede sig sammen, parat til at møde enhver fare.

"God jagt for os alle," svarede han. "Å, er det dig, Baloo? Hvad vil du her? God jagt, Bagheera. Jeg i det mindste trænger i høj grad til en god jagt. Ved I, om der er noget vildt ude? En dåhind eller en ung buk? Jeg er ligeså tom som en udtørret brønd."

"Vi er ude på jagt," sagde Baloo i en ligegyldig tone. Han vidste, at man ikke må overile sig, når man taler med Kaa. Han er alt for stor.

"Så lad mig få lov til at være med," sagde Kaa. "Et slag mere eller mindre har ikke noget at sige for dig, Bagheera, eller for Baloo, men jeg – jeg må vente i dagevis ved en skovsti eller klatre den halve nat om i træerne, blot for at få fat i en elendig abeunge. Uf! Grenene er ikke, som de var i mine unge dage. Det er rådne kviste og tørre pinde alt sammen."

"Måske din store tyngde kan bidrage til at forklare sagen," sagde Baloo.

"Jeg har en anselig længde – en anselig længde," sagde Kaa, en smule stolt af sig selv. "Men det er ikke grunden. Skylden ligger hos det tømmer, der vokser nu til dags. Jeg var meget nær ved at falde ned, sidste gang jeg var på jagt – unægteligt meget nær ved det – og da min hale ikke var viklet tæt om træet, gled jeg, og støjen deraf vækkede bandarfolket, som gav sig til at råbe de værste skældsord efter mig."

"Fodløse, gule jordorm," mumlede Bagheera i skægget, med en mine, som om han forsøgte på at erindre noget.

"Sssss! Har de nogen sinde kaldt mig *det*?" sagde Kaa.

"Sådan noget lignende var det, de råbte ned til os en gang i forrige måned, men vi lagde ikke mærke til dem. De siger alt muligt – for eksempel, at du har mistet alle tænderne og ikke tør give dig i lag med større dyr end kid, fordi – ja, de er unægteligt skamløse, disse bandarfolk – fordi du er bange for gedebukkenes horn," fortsatte Bagheera blidt.

En slange, og især en forsigtig gammel pythonslange som Kaa, viser meget sjældent, at den er vred, men Baloo og Bagheera kunne se de store svælgmuskler på begge sider af Kaas hals bølge og svulme op.

"Bandarfolket har skiftet opholdssted," sagde han roligt. "Da jeg kom ud i solen i dag, hørte jeg dem huje i trætoppene."

"Det – det er bandarfolket, som vi søger for øjeblikket," sagde Baloo, men ordene blev næsten siddende fast i halsen på ham, for det var første gang, så længe han kunne huske, at nogen af junglefolket havde ladet sig forlyde med, at abernes gøren og laden i mindste måde interesserede ham.

"Det er utvivlsomt ingen ringe ting, der fører to sådanne jægere – sikkert høvdinger i deres egen jungle – på bandarfolkets spor," svarede Kaa høfligt, bristefærdig af nysgerrighed.

"Å," begyndte Baloo, "jeg er ikke andet end Seeonee-ulveungernes gamle og til tider meget tåbelige lærer i loven, og Bagheera her –"

"Er Bagheera," sagde den sorte panter og lukkede sine kæber med et smæk, for han holdt ikke af at spille den ydmyge. "Sagen er den, Kaa, at disse nøddetyve og palmebladsstjælere har stjålet vor menneskeunge, som du måske har hørt tale om."

"Sahi (der, i parentes bemærket, er lidt for vigtig af sine pigge) fortalte mig noget om et menneskevæsen, der var blevet optaget i en ulvestamme, men jeg troede ikke på det. Sahi er altid fuld af historier, som han kun kender halvvejs og fortæller meget dårligt."

"Men denne historie er virkelig sand. Det er en menneskeunge, som der aldrig har været mage til," sagde Baloo. "Den bedste og klogeste og kækkeste af alle menneskeunger – min egen discipel, som en gang skal gøre Baloos navn berømt over hele junglen, og desuden, jeg – vi – elsker ham, Kaa."

"Ts! Ts!" sagde Kaa, svajende frem og tilbage med hovedet. "Jeg ved også, hvad kærlighed er. Jeg kunne fortælle historier, som –"

"Som bør gemmes til en måneklar nat, når vi alle har ædt og er oplagte til at skænke dem den ros, som de sikkert fortjener," faldt Bagheera ham hurtigt i talen. "For øjeblikket er vor menneskeunge i bandarfolkets hænder, og vi ved, at af hele junglefolket frygter de kun Kaa."

"De frygter kun mig, og det har de god grund til," sagde Kaa. "Sladrende, tåbelige, forfængelige – forfængelige, tåbelige og sladrende er aberne. Men et menneskevæsen, som falder i deres hænder, har ikke noget godt at vente sig. De bliver kede af de nødder, de plukker, og kaster dem fra sig. De slæber af sted med en gren en halv dag for at udrette et eller andet stort med den, og så knækker de den midt over. De kaldte mig også – var det ikke den gule fisk?"

"Orm – orm – jordorm," sagde Bagheera, "foruden andre ting. Som min blufærdighed forbyder mig at gentage."

"Vi må minde dem om at tale godt om deres herre og mester. Ssssp! Vi må hjælpe på deres dårlige hukommelse. Nå, hvad vej løb de så med ungen?"

"Junglen alene ved det. Imod solnedgang, tror jeg," svarede Baloo. "Vi tænkte, at du vidste det, Kaa."

"Jeg? Hvor skulle jeg vide det fra? Jeg tager dem, når jeg træffer dem, men jeg *jager* hverken efter aber eller frøer – og heller ikke efter andemad på en dam, for den sags skyld. Hsss!"

"Op, op! Op, op! Hallo! Hallo! Se op, Baloo af Seeonee-ulvestammen!"

Baloo så til vejrs for at se, hvor stemmen kom fra, og fik øje på Chil, glenten, der skød ned mod jorden, mens solen skinnede på vingernes opadbøjede kanter. Det var næsten Chils sovetid nu, men den havde strejfet henover junglen for at søge efter Baloo og havde ikke kunnet finde ham under det tætte løv.

"Hvad er det?" sagde Baloo.

"Jeg har set Mowgli mellem bandarfolket. Han bad mig sige det til dig. Jeg passede på, og så bandarfolket føre ham over floden til "de kolde lejer". Måske bliver de der en nat, måske ti nætter, måske kun en time. Jeg har bedt flagermusene holde øje med dem, så længe det er mørkt. Det er mit budskab. God jagt, alle I dernede!"

"En fuld kro og en dyb søvn for dig, Chil!" råbte Bagheera. "Jeg skal huske dig, næste gang jeg fælder mit bytte, og gemme hovedet til dig alene, o du bedste af alle glenter!"

"Ikke noget at takke for. Drengen kunne mesterordet, så det var da det mindste, jeg kunne gøre for ham," og Chil kredsede igen til vejrs for at søge sin rede.

"Han har ikke glemt at bruge munden," sagde Baloo og fniste af stolthed. "At tænke sig, at sådan en lille fyr husker fuglenes mesterord, og det, mens han bliver slæbt af sted gennem trætoppene!"

"Ja, du bankede det også forsvarligt ind i ham," sagde Bagheera. "Men stolt af ham er jeg, – og nu må vi af sted til "de kolde lejer"."

De vidste alle, hvor det sted var, men få af junglefolkene havde nogen sinde besøgt det, for det, som de kaldte "de kolde lejer", var en gammel, forladt by, glemt og begravet i junglen, og dyrene bor sjældent et sted, hvor menneskene en gang har

bygget. Vildsvinene gør det vel, men jægerstammerne ikke. Desuden havde aberne opslået deres bolig der, for så vidt de overhovedet kunne siges at have nogen fast bolig, og intet dyr med selvagtelse ville derfor nærme sig stedet, undtagen når der var tørke i junglen, for da kunne der endnu findes en smule vand i de gamle, faldefærdige cisterner og vandbassiner.

"Det er en halv nats vej herfra, når vi løber med fuld fart," sagde Bagheera, og Baloo satte et meget alvorligt ansigt op. "Jeg skal løbe, så rask jeg kan," sagde han ængsteligt.

"Vi tør ikke vente på dig. Du må komme bagefter, Baloo. Kaa og jeg må løbe, så hurtigt benene kan bære os."

"Ben eller ikke ben," svarede Kaa kort, "jeg kan da nok holde skridt med alle dine fire ben."

Baloo anstrengte sig for at skynde sig, men måtte snart sætte sig pustende ned, og derfor overlod de det til ham at komme bagefter. Bagheera for af sted i en panters rappe galop. Kaa sagde ikke noget, men hvor meget end Bagheera skyndte sig, var den vældige pythonslange dog stadig ved siden af ham. Når de kom til en bjergstrøm, fik Bagheera forspring, fordi han sprang over den, mens Kaa svømmede, med hovedet og to fod af halsen over vandet, men på flad mark indhentede Kaa ham igen.

"Ved den brudte lås, der satte mig i frihed," sagde Bagheera, da tusmørket faldt på. "Du løber ikke dårligt!"

"Jeg er sulten," sagde Kaa. "Og desuden kaldte de mig en spættet frø."

"Orm – jordorm, og gul oven i købet."

"Det kommer ud på et. Lad os skynde os," og Kaa gled med lynets fart henover jorden, mens dens sikre øje fandt den

korteste vej at slå ind på.

Abefolket i "de kolde lejer" tænkte imidlertid slet ikke på Mowglis venner. De havde bragt drengen til den forladte by, og var for øjeblikket såre vel tilfredse med sig selv. Mowgli havde aldrig før set en indisk by, og skønt denne ikke var stort andet end en dynge ruiner, forekom den ham højst mærkværdig og pragtfuld. En eller anden konge havde for mange, mange år siden bygget den på en lille bakke. Man kunne endnu se spor af de brolagte landeveje, der førte hen til de forfaldne porte, hvor de sidste splinter af træet endnu hang fast ved de slidte, rustne hængsler. Træer var voksede tværs igennem murene, hvis brystværn var styrtet ned og smuldret hen, og ville slyngplanter hang ud af tårnvinduerne som svære, hængende guirlander.

Et stort palads uden tag lå på toppen af bakken. Marmorblokkene i gårdene og springvandene var revnede og havde røde og grønne pletter, og selv de svære stene i den gård, hvor kongens elefanter havde haft bolig, var blevet skubbet til vejrs og sprængte fra hinanden af græs og unge træer. Fra paladset kunne man se ud over de talrige rækker af huse uden tage, der udgjorde byen, og som lignede en tom bikage, fyldt med mørke. Man kunne se den uformelige stenblok, som havde været et gudebillede, og som stod midt på en korsvej. Hullerne og fordybningerne på gadehjørnerne, hvor de offentlige brønde en gang havde været, og de knuste tempelkupler, overgroede af de ville figentræers kviste. Aberne kaldte dette sted for deres by og lod, som om de foragtede junglefolket, fordi det bor i skoven. Og dog havde de intet begreb om, hvortil disse bygninger var opførte, eller hvordan de skulle bruge dem. De plejede at sætte sig i en kreds i forsalen til kongens rådssal, loppe sig og lege, at

de var mennesker, eller også løb de ind og ud i de ødelagte huse, samlede kalkbrokker og gamle mursten i en krog og glemte straks igen, hvor de havde gemt dem, sloges og skreg og trængte sig sammen, for så pludselig fra hinanden og op og ned ad terrasserne i de kongelige haver, hvor de rystede de højstammede roser og orangetræerne, blot for at have den fornøjelse at se blomster og frugt falde af. De undersøgte alle gangene og de mørke korridorer og de talløse små mørke kamre i paladset, men kunne aldrig huske, hvad de havde set og hvad ikke. Og således, flakkede de om, enkeltvis, parvis, eller i hele skarer, og fortalte hinanden, at nu var de akkurat ligesom mennesker. De drak af cisternerne og svinede vandet til, og så kom de op at slås over det, og så for de af sted i store flokke og råbte: "Der er dog ingen i hele junglen så kloge og gode og begavede og stærke og elskværdige som bandarfolket!" og så begyndte de forfra igen på det alt sammen, indtil de blev kede af byen og vendte tilbage til trætoppene i det håb, at junglefolket ville lægge mærke til dem.

Mowgli, der var blevet opdraget under junglens lov, hverken syntes om eller forstod denne måde at leve på. Det var sent om eftermiddagen, da aberne kom slæbende med ham til "de kolde lejer", men i stedet for at lægge sig til at sove, som Mowgli ville have gjort efter en lang rejse, tog de hinanden i hænderne og gav sig til at danse rundt og synge deres dumme sange. En af aberne holdt en tale og fortalte sine kammerater, at Mowglis tilfangetagelse betød en ny epoke i bandarfolkets historie, for Mowgli ville lære dem at flette kviste og kæppe sammen til skærme mod vind og vejr. Mowgli tog da nogle slyngplanter og begyndte at flette dem sammen, og aberne forsøgte at

efterligne ham, men det varede kun et par minutter, så tabte de interessen for sagen og begyndte at trække hinanden i halen og springe hid og did på alle fire og vræle.

"Jeg er sulten," sagde Mowgli. "Jeg er ukendt med denne del af junglen. Giv mig noget at spise, eller lad mig få lov til at jage her."

En snes aber sprang af sted for at hente nødder og ville meloner til ham, men på vejen kom de op at slås, så at de tabte de fleste af frugterne, og de gad ikke gøre sig den ulejlighed at bringe ham, hvad der var til overs. Mowgli var ikke blot sulten, men også øm i alle lemmer og vred, og han strejfede igennem den tomme by, idet han af og til udstødte "den fremmedes jagtråb", men ingen svarede, og Mowgli forstod, at han var kommet til et meget slemt sted. "Alt, hvad Baloo sagde om bandarfolket, er sandt," tænkte han. "De har ingen lov, intet jagtråb, ingen høvdinger – ikke andet end tåbelige ord og små, tyvagtige hænder. Hvis jeg bliver dræbt eller sulter ihjel her, er det min egen skyld. Men jeg må forsøge på at komme tilbage til min egen jungle. Baloo vil naturligvis prygle mig, men det er da bedre end at rende her og jage efter dumme rosenblade ligesom bandarfolket."

Men ikke så snart havde han nået byens mur, før aberne slæbte ham tilbage, mens de sagde ham, at han ikke vidste, hvor lykkelig han var, og kneb ham for at få ham til at være taknemlig. Han bed tænderne sammen og svarede ikke, men fulgte de skrålende aber til en terrasse ovenfor de røde sandstensvandbassiner, der var halvt fulde af regnvand. Midt på terrassen lå, halvt i ruiner, en hvid marmorpavillon, bygget til ære for dronninger, der var døde for hundrede år siden. Det

hvælvede tag var delvis styrtet ned og havde spærret den underjordiske korridor, gennem hvilken dronningerne havde plejet at gå herind fra paladset. Men murene stod endnu, byggede af det skønneste, hvide marmor med reliefornamenter og prydede med agat, karneol, jaspis og lapis lazuli, og månen, der netop steg op over bakken, skinnede på det gennembrudte stenhuggerarbejde og kastede skygger, der så ud som sort fløjlsbroderi, på jorden bagved.

Hvor træt, søvnig og sulten Mowgli end var, kunne han dog ikke bare sig for at le, da bandarfolket begyndte at fortælle ham, tyve på én gang, hvor store og vise og stærke og elskværdige de var, og hvor dumt det var af ham, at han kunne have lyst til at forlade dem. "Vi er store. Vi er frie. Vi er vidunderlige. Vi er det vidunderligste folk i hele junglen! Det siger vi alle sammen, og derfor må det være sandt," råbte de. "Du har aldrig hørt det før, og du kan bringe vore ord tilbage til junglefolket, så at de for fremtiden lægger mærke til os, og derfor vil vi fortælle dig, hvor fortræffelige vi er." Mowgli gjorde ingen indvendinger, og aberne samlede sig i hundredvis på terrassen for at lytte til de mest veltalende af stammen, der sang bandarfolkets pris, og når som helst en taler standsede af mangel på vejr, råbte de alle sammen: "Det er sandt! Det siger vi alle sammen!" og Mowgli nikkede og blinkede med øjnene og sagde ja, når de rettede et spørgsmål til ham, og det løb rundt for ham ved alt dette spektakel. "Tabaqui, sjakalen, må have bidt dem alle sammen," sagde han til sig selv, "og derfor er de blevet gale. Dette må bestemt være *dewanee*, galskaben. Mon de aldrig vil lægge sig til at sove? Nu går der en sky for månen. Hvis den sky bare var stor

nok, kunne jeg forsøge på at flygte, mens det var mørkt. Men jeg er så træt."

Den samme sky blev også iagttaget af to gode venner, der lå nede i den forfaldne grav under byens mur, for Bagheera og Kaa vidste godt, hvor farlige aberne er, når man træffer dem i stort antal, og havde ikke lyst til at løbe nogen risiko. Aberne indlader sig aldrig i kamp, med mindre de er hundrede mod en, og der er ikke ret mange i junglen, der har lyst til at modtage en kamp på de betingelser.

"Jeg vil gå hen til den vestlige side af muren," hviskede Kaa, "og benytte mig af den skrånende jordbund til at gøre et hurtigt angreb. De vil ikke kaste sig over *mig* i hundredvis. Men –"

"Jeg ved det," sagde Bagheera. "Gid Baloo var her, men vi må gøre, hvad vi kan. Når den sky der skjuler månen, springer jeg op på terrassen, hvor de er i færd med at holde en slags rådslagning over drengen."

"God jagt," sagde Kaa barsk og gled bort i retning af murens vestlige side, men denne var tilfældigvis den bedst bevarede, og det varede nogen tid, inden den store slange kunne finde en vej op over stenene skyen gled for månen, og mens Mowgli tænkte på, hvad han nu skulle gøre, hørte han Bagheeras lette fjed på terrassen. Den sorte panter var kommet farende næsten lydløst og slog nu om sig – han var klog nok til ikke at spilde tiden med at bide – til højre og venstre mellem aberne, der sad i hundredvis rundt om Mowgli. Der lød et hyl af forskrækkelse og raseri, men idet Bagheera snublede over de rullende og sparkende legemer under hans fødder, råbte en abe: "Der er kun en! Dræb ham! Dræb ham!" en forvirret masse af aber væltede sig bidende, kradsende, rivende og slidende henover Bagheera,

mens fem – eller seks greb fat i Mowgli, slæbte ham op ad pavillonens mur og puffede ham igennem hullet i det sammenstyrtede tag. En blandt mennesker opdraget dreng ville have slået sig slemt, for der var godt femten fod ned til gulvet, men Mowgli faldt, som Baloo havde lært ham at falde, og kom ned på fødderne.

"Bliv du nu der," råbte aberne, "til vi har dræbt dine venner, så skal vi lege med dig – hvis ikke giftfolket har gjort det af med dig forinden."

"Vi er af et blod, I og jeg," sagde Mowgli hurtigt med slangernes udtale. Han kunne høre det rasle og hvisle i gruset rundt om og gentog derfor mesterordet for en sikkerheds skyld.

"Gansssske rigtigt! Læg jer, alle slanger!" sagde en halv snes sagte stemmer. I Indien bliver enhver ruin før eller senere en bolig for slanger, og den gamle pavillon vrimlede af brilleslanger. "Stå stille, lille broder, ellers træder du på os."

Mowgli stod så roligt, han kunne, kiggede ud gennem murens gennembrudte arbejde og lyttede til den frygtelige larm af den kamp, der rasede rundt om den sorte panter – abernes hylen og vrælen, og Bagheeras dybe, hæse prusten, mens han vendte og drejede sig og sparkede og slog, begravet, som han var, under dynger af fjender. For første gang siden sin fødsel kæmpede Bagheera for sit liv.

"Baloo må være i nærheden. Bagheera ville ikke være kommet alene," tænkte Mowgli, og så råbte han højt: "Til cisternen, Bagheera! Spring i cisternen! Se at nå vandet!"

Bagheera hørte dette råb, der sagde ham, at Mowgli var i sikkerhed, og det gav ham nyt mod. Tomme for tomme, under

en fortvivlet men tavs kamp banede han sig vej til vandbassinerne. Og i det samme lød fra den kant af muren, der var nærmest ved junglen, Baloos tordnende krigsråb. Den gamle bjørn havde gjort sit bedste, men han kunne ikke komme før. "Bagheera," råbte han, "her er jeg! Jeg klatrer! Jeg iler! Halloho! Stenene glider under mine fødder! Vent på mig, I forbandede bandarfolk!" stønnende kravlede han op ad terrassen og forsvandt i samme øjeblik under en hærskare af aber, men han satte sig støt ned på sin bagdel, åbnede sin favn, greb så mange fjender, som han kunne, mellem forlabberne, og begyndte så på et regelmæssigt dask-dask ligesom en dampers skovlhjul. Et vældigt plask underrettede Mowgli om, at Bagheera havde banet sig vej til cisternen, hvorhen aberne ikke kunne følge ham. Panteren lå og gispede efter vejret med hovedet lige i vandfladen, mens aberne stod i tre rækker på de røde stentrin, dansende op og ned af raseri og rede til at springe løs på ham fra alle sider, dersom han ville krybe op for at hjælpe Baloo. Da var det, at Bagheera løftede sin dryppende hage og i sin fortvivlelse udråbte slangernes mesterord og bad om hjælp – "vi er af et blod, I og jeg" – for han troede, at Kaa var flygtet i det afgørende øjeblik. Selv Baloo, halvt kvalt under aberne, som han var, på kanten af terrassen, kunne ikke bare sig for at le, da han hørte den sorte panter bede om hjælp, Kaa havde netop banet sig vej op på den vestlige mur, og det med et sæt, der havde sendt en hel murtinde ned i graven. Nu ville han benytte sig af terrænforholdene, og rullede sig sammen og op igen et par gange, for at være sikker på, at hver fod af hans legeme var parat til kampen. Imidlertid kæmpede Baloo videre, aberne hylede rundt om Bagheera i cisternen, og Mang,

flagermusen, fløj til og fra og bragte efterretningen om det store slag ud over hele junglen, indtil selv Hathi, den vilde elefant, gav sig til at trompetere, og adspredte bander af abefolket kom springende langvejs fra gennem trætoppene for at hjælpe deres kammerater i "de kolde lejer", og alle fuglene i flere miles omkreds blev vækket ved larmen af kampen. Men nu kom Kaa susende, rask og kamplysten. En pythonslange kæmper ved at slå ligeud med hovedet, og i det slag lægger den hele sit legemes kraft og vægt. Hvis du kan tænke dig en lanse, en murvædder eller en hammer på næsten en halv tons vægt, drevet fremad af en koldblodig og rolig ånd i skaftet, så har du et svagt begreb om, hvad Kaa lignede, når han kæmpede. En fire eller fem fod lang pythonslange kan slå en mand til jorden, hvis den rammer ham midt på brystet, og Kaa var, som vi jo ved, tredive fod lang. Han slog tavs sit første slag lige midt ind i den hob, der omringede Baloo, – og han behøvede ikke at slå flere. Aberne adspredtes øjeblikkeligt under skriget: "Kaa! Det er Kaa! Løb! Løb!"

Mange slægtled af aber har kyset deres børn til at være artige med historier om Kaa, nattetyven, der kunne liste sig langs med grenene uden at gøre mere støj end det voksende mos, og bortføre de stærkeste aber. Gamle Kaa, der kunne se ud som en vissen gren eller en rådden træstub, og det så livagtigt, at de klogeste lod sig narre, indtil den visne gren pludselig greb dem. Kaa var indbegrebet af alt, hvad aberne frygtede i junglen, for ingen af dem kendte grænserne for hans magt, ingen af dem kunne se ham ind i ansigtet, og ingen af dem var nogen sinde sluppet levende ud af hans favntag. Derfor flygtede de rædselsslagne op ad husenes mure og tage, og Baloo pustede

uhyre lettet. Hans pels var meget tykkere end Bagheeras, men han havde alligevel lidt frygteligt i kampen. Og nu åbnede Kaa for første gang sin mund og udtalte et eneste langt hvislende ord, og aberne langt borte, der skyndte sig af sted for at komme kammeraterne i "de kolde lejer" til undsætning, standsede lamslåede af frygt, så at grenene bøjede sig og knækkede under dem. Aberne på murene og de tomme huse holdt inde med deres skrig, og i den stilhed, der i dette øjeblik herskede over hele byen, kunne Mowgli høre Bagheera springe op fra cisternen og ryste sine våde flanker. så brød larmen løs igen. Aberne sprang højere opad murene, hængte sig rundt om de store stengudebilleders halse, hoppede langs med murtinderne og skreg, mens Mowgli dansede rundt inde i pavillonen, kiggede ud gennem det gennembrudte arbejde i muren og tudede som en ugle mellem fortænderne for at vise sin hån og foragt.

"Se at få menneskeungen ud af fælden der. Jeg kan ikke mere," gispede Bagheera. "Lad os tage menneskeungen med os og gå. De vil måske til at angribe igen."

"De rører sig ikke, før jeg befaler dem det. Sssstille! Bliv hvor I er!" hvislede Kaa, og atter blev der dødstille i byen. Så fortsatte han, henvendende sig til Bagheera: "Jeg kunne ikke komme før, broder, men jeg *syntes*, at jeg hørte dig kalde?"

"Jeg – jeg har måske udstødt et råb i kampens hede," svarede Bagheera. "Baloo, er du såret?"

"Jeg er ikke sikker på, om de ikke har revet mig i hundrede småbitte bjørne," sagde Baloo og rystede alvorligt det ene ben efter det andet. "Av, hvor jeg er øm! Kaa, jeg tror, vi skylder dig vort liv – Bagheera og jeg."

"Ikke noget at tale om. Hvor er menneskepurken?"

"Her, i en fælde. Jeg kan ikke klatre op," råbte Mowgli. Den sammenstyrtede hvælvings krumning var oven over ham.

"Få ham væk. Han danser ligesom Mor, påfuglen. Han træder vore unger ihjel," sagde brilleslangerne derinde.

"Oho!" sagde Kaa og smålo. "Han har nok venner alle vegne, den stump. Træd tilbage, menneskeunge, og kryb i ly, o giftfolk, så skal jeg bryde muren ned."

Kaa så omhyggeligt efter, indtil han fandt en revne i marmoret, hvis farve viste ham, at her var der et svagt sted. Derpå slog han et par lette slag med hovedet for at mærke sig afstanden, og så løftede han seks fod af sit legeme op fra jorden og afleverede med fuld kraft en halv snes knusende slag. Muren styrtede sammen i en sky af støv og murbrokker, og Mowgli sprang ud gennem åbningen, styrtede hen imod Baloo og Bagheera og slog sine arme om de to store dyrs halse.

"Er du såret?" spurgte Baloo og omfavnede ham kærligt.

"Jeg er træt og sulten og temmelig forslået, men å, hvor de har mishandlet jer, mine brødre! I bløder."

"Det er der også andre, der gør," sagde Bagheera, slikkede sig om munden og betragtede abeligene på terrassen og rundt om cisternen.

"Det gør ingenting, nu da du er i sikkerhed, du kæreste af alle små frøer!" klynkede Baloo.

"Det skal vi senere tales ved om," sagde Bagheera i en tør tone, som Mowgli slet ikke holdt af. "Men her er Kaa, som har vundet slaget for os, og hvem du skylder dit liv. Tak ham sådan, som vore skikke byder, Mowgli."

Mowgli vendte sig om og så den store pythonslanges hoved svaje en fod over sit eget.

"Nå, så det er menneskepurken," sagde Kaa. "Hans hud er meget blød, og han ligner nærmest bandarfolket. Tag dig i agt, lille menneske, at jeg ikke en gang i tusmørket, når jeg lige har skiftet ham, tager fejl af dig og en abe."

"Vi er af et blod, du og jeg," svarede Mowgli. "Du har frelst mit liv i nat. Mit bytte skal være dit bytte, hvis du nogen sinde er sulten, o Kaa."

"Mange tak, lille broder," sagde Kaa, hvis øjne tindrede af munterhed. "Og hvad kan da en så tapper jæger dræbe? Jeg ville gerne vide det, for at jeg kan følge med, næste gang du jager."

"Jeg dræber ikke noget – dertil er jeg for lille – men jeg driver gederne henimod dem, der har brug for dem. Når du en gang bliver sulten, så kom til mig og se, om jeg ikke taler sandt. Jeg kan udrette noget med disse her" – han strakte hænderne frem – "og hvis du nogen sinde skulle blive fanget i en fælde, kan jeg måske betale den gæld, som jeg skylder dig, Bagheera og Baloo. God jagt for jer alle, I mine herrer og mestre."

"Vel talt," brummede Baloo, for Mowgli havde takket på en meget velopdragen måde. Pythonslangen lagde et øjeblik sit hoved let på Mowglis skulder. "Et tappert hjerte og en smidig tunge," sagde han, "de vil føre dig vidt i junglen, lille menneske. Men skynd dig nu bort med dine venner. Gå og læg dig til at sove, for månen er ved at gå ned, og hvad der nu skal ske, er det ikke værd, at du får at se."

Månen sank bag bakkerne, og de skælvende aber, der krøb sammen på murene og tinderne, så ud som løjerlige, rystende skygger. Baloo gik ned til cisternen for at drikke, og Bagheera

begyndte at slikke sin pels, mens Kaa gled hen midt på terrassen og slog kæberne sammen med et skarpt smæk, der fik alle aberne til at stirre på ham.

"Månen går ned," sagde han. "Er det lyst nok endnu til, at I kan se?"

Og fra murene lød, med en klagende stønnen som vindens i trætoppene: "Vi ser, o Kaa."

"Godt. Nu begynder dansen – Kaa's hungerdans. Sid stille og se til." Han drejede sig to eller tre gange i en stor cirkel, svajende med hovedet fra højre til venstre. Så begyndte han at lave løkker og ottetaller med sit legeme og sære ubestemte trekanter, der gled over i kvadrater og femkantede figurer og bugtende snoninger – stadig med samme fart, hverken hurtigere eller langsommere, og stadig nynnende en sagte sang dertil. Det blev mørkere og mørkere, indtil endelig de bevægelige, bølgende ringe ikke længere kunne ses, men man hørte skællene rasle.

Baloo og Bagheera stod som forstenede, det brummede nede i deres struber, og hårene på deres hals strittede i vejret. Mowgli så forundret til.

"Bandarfolk," sagde Kaa's stemme endelig, "kan I røre hånd eller fod uden min befaling? Tal!"

"Uden din befaling kan vi ikke røre hånd eller fod, o Kaa!"

"Godt! Kom alle et skridt nærmere til mig."

Abernes rækker trådte hjælpeløst nærmere, og Baloo og Bagheera gjorde i samme øjeblik modstræbende ét skridt fremad.

"Nærmere!" hviskede Kaa, og alle rykkede igen fremad.

Mowgli lagde hånden på Baloo og Bagheera for at få dem bort, og det gav et sæt i de to store dyr, som om de var blevet vækkede af en drøm.

"Lad din hånd blive liggende på min skulder," hviskede Bagheera. "Lad den blive liggende der, ellers må jeg vende tilbage – tilbage til Kaa. Åh!"

"Det er jo ikke andet end gamle Kaa, der hvirvler rundt i støvet," sagde Mowgli, "lad os gå." Og de tre lod sig glide gennem et hul i muren, der vendte ud mod junglen.

"Uf!" sagde Baloo, da han igen stod under de tavse træer. "Aldrig mere vil jeg have Kaa til forbundsfælle," og han rystede sig.

"Han er klogere end vi," sagde Bagheera, dirrende i alle lemmer. "Var jeg blevet der, ville det ikke have varet længe, før jeg var sprunget lige i gabet på ham."

"Den vej vil mange gå, før månen står op næste gang," sagde Baloo. "Han vil få en god jagt – på sin egen maner."

"Men hvad betød da det hele?" spurgte Mowgli, der ikke kendte noget til en pythonslanges magt over andre dyr. "Jeg så ikke andet end en stor slange, som gjorde nogle løjerlige bugtninger, indtil det blev for mørkt til at se noget. Og hans snude var helt blodig. Hoho!"

"Mowgli," sagde Bagheera vredt, "hans snude var blodig for din skyld, ligesom mine øren og flanker og poter og Baloos hals og skuldre er blodige for din skyld. Hverken Baloo eller Bagheera vil kunne have nogen fornøjelse af jagten i lang tid."

"Det er lige meget," sagde Baloo, "vi har menneskeungen igen."

"Sandt nok, men han er kommet os dyrt til at stå, både med hensyn til tid, der kunne være anvendt til god jagt, med hensyn til sår og til hår – min pels er næsten plukket helt af ryggen på mig – og endelig med hensyn til ære. For husk vel på det, Mowgli, at jeg, den sorte panter, blev nødt til at bede Kaa om hjælp, og både Baloo og jeg blev så dumme som småfugle af at se på hungerdansen. Og alt dette, menneskeunge, kom af, at du legede med bandarfolket."

"Det er sandt, det er sandt," sagde Mowgli bedrøvet. "Jeg er en ond menneskeunge, og min mave er tung af sorg."

"Hm! Hvad siger jungleloven, Baloo?"

Baloo ville nødig skaffe Mowgli flere ubehageligheder, men han kunne ikke forvanske loven og mumlede derfor: "Anger redder aldrig for straf. Men husk på, han er så lille, Bagheera."

"Vist husker jeg det, men han har gjort ulykker og må derfor have sine prygl. Mowgli, har du noget at sige til dit forsvar?"

"Nej. Jeg har handlet ilde. Baloo og du er sårede. Jeg fortjener at få prygl."

Bagheera gav ham en halv snes rap – rene kærlighedsklap fra en panters synspunkt. De ville næppe have vækket en panterunge – men for en syv års dreng var det så alvorlig en dragt prygl, som man vel kunne ønske sig fri for. Da det var overstået, snøftede Mowgli og rejste sig op uden at sige et ord.

"Nå," sagde Bagheera, "sæt dig så op på min ryg, lille broder, så vil vi gå hjem."

En af de smukkeste bestemmelser i jungleloven er den, at når straffen er fuldbyrdet, er forbrydelsen glemt. Der er ingen, der skænder bagefter.

Mowgli lagde sit hoved på Bagheeras ryg og sov så dybt, at han ikke en gang vågnede, da panteren lagde ham fra sig i den hjemlige hule.

Tiger, tiger!

Da Mowgli forlod ulvehulen efter at have besejret stammen ved Rådsklippen, gik han ned til de dyrkede jorder, hvor landsbyfolkene boede, men han standsede ikke dér, fordi det var alt for nær ved junglen, og han vidste, at han havde skaffet sig i det mindste én slem fjende i rådsforsamlingen. Derfor skyndte han sig videre ad den ujævne vej, der løb gennem dalen, og fulgte den i et jævnt trav næsten fem mil, indtil han kom til en egn, som han ikke kendte. Her udvidede dalen sig til en stor slette, oversået med adspredte klippestykker og gennemskåret af kløfter. For den ene ende af sletten lå en lille landsby, og for den anden voksede det frodige junglekrat lige ned til græsmarkerne, hvor det standsede så brat, som om det var blevet skåret af med en kniv. Over hele sletten gik kvæg og bøfler og græssede, og da de små drenge, der vogtede hjorderne, så Mowgli, råbte de op og løb deres vej, mens de gule hunde, der driver omkring ved alle indiske landsbyer, gøede. Mowgli gik videre, for han var sulten, og da han kom til landsbyens indgang, så han, at den store tjørnebusk, hvormed porten blev spærret, når tusmørket faldt på, var skubbet til side.

"Hm!" sagde han, for på sine natlige strejftog efter føde havde han truffet på mere end én af den slags forskansninger. "Menneskene her er altså også bange for junglefolket." Han satte sig ned ved porten, og da en mand kom ud, rejste han sig op, åbnede sin mund og pegede ned i den for at antyde, at han var sulten. Manden gloede på ham og løb så tilbage op igennem

landsbyens eneste gade, råbende på præsten. Præsten, som var en stor, tyk mand, klædt i hvidt og med et rødt og gult mærke i panden, gik ned til porten, og sammen med ham mindst hundrede andre, som gloede og snakkede og råbte og pegede på Mowgli.

"De har dårlige manerer, disse menneskevæsener," tænkte Mowgli ved sig selv. "Kun de grå aber ville opføre sig på den måde," og han rystede sit lange, sorte hår tilbage og rynkede panden.

"Hvad er I bange for?" sagde præsten. "Se på mærkerne på hans arme og ben. Det er ulvebid. Han er ikke andet end et ulvebarn, der er løbet væk fra junglen."

Naturligvis var ungerne ofte, når de legede med Mowgli, kommet til at nappe ham hårdere, end de egentlig havde i sinde, og hans arme og ben var derfor oversåede med hvide ar. Men han var den sidste i hele verden, der ville have kaldt det for bid, for han vidste, hvad et virkeligt bid ville sige.

"Ak! Ak!" sagde to eller tre kvinder i munden på hinanden. "Ulvene har bidt ham, stakkels barn! Han er en køn dreng. Hans øjne skinner ligesom ild. Sandelig, Messua, han ligner din dreng, som tigeren tog."

"Lad mig se på ham," sagde en kvinde med tunge kobberringe om håndled og ankler, og skyggede med hånden over øjnene, mens hun betragtede Mowgli. "Ja, det gør han rigtignok. Han er tyndere, men hans øjne er aldeles som min drengs."

Præsten var en fiffig mand, og han vidste, at Messua var gift med den rigeste mand i landsbyen. Derfor så han en kort stund op mod himlen og sagde højtideligt: "Hvad junglen har taget, har junglen givet tilbage. Før drengen til dit hus, min søster, og

glem ikke at hædre den præst, der ser så dybt ind i menneskelivet."

"Ved den okse, for hvilken jeg blev købt," tænkte Mowgli, "al den snakken er aldeles, som om jeg endnu en gang blev taget i øjesyn af stammen! Nå, er jeg et menneske, så er jeg et menneske."

Mængden skiltes ad, og kvinden vinkede til Mowgli, at han skulle følge med til hendes hytte, der indeholdt en rød, lakeret seng, en stor kornbeholder af ler med ejendommelige reliefmønstre uden på, et halvt dusin kobberkasseroller, et billede af en hindugud i en lille alkove, og på væggen et rigtigt spejl af den slags, som sælges på landsbymarkederne for et halvt hundrede øre.

Hun gav ham en stor skål mælk og et stykke brød og så lagde hun sin hånd på hans hoved og så ham ind i øjnene; for hun tænkte, at det kunne dog måske virkelig være hendes søn, der var kommet tilbage fra junglen, hvor tigeren havde taget ham. "Nathoo, Nathoo!" sagde hun. Men Mowgli gav ikke noget tegn til, at han kendte det navn. "Husker du ikke den gang, jeg gav dig dine nye sko?" Hun berørte hans fod – den var næsten lige så hård som horn. "Nej," sagde hun sørgmodigt, "disse fødder har aldrig båret sko, men du ligner min Nathoo meget, og du skal være min søn."

Mowgli var urolig, fordi han aldrig før havde været under tag; men da han betragtede stråtaget, så han, at han kunne rive hul i det, hvad øjeblik det skulle være, hvis han ville bort, og han så også, at vinduet ingen kroge havde. "Hvad nytter det til at være menneske," sagde han endelig til sig selv, "når man ikke forstår menneskesproget? Jeg står jo her lige så tåbelig og stum, som et

menneske ville være hos os i junglen. Jeg må lære at tale deres sprog."

Det var ikke for ingenting, at han, mens han var hos ulvene, havde lært at efterligne bukkenes skrig og de små vildsvins grynten i junglen. Så snart Messua udtalte et ord, gentog Mowgli det næsten aldeles rigtigt, og førend det blev mørkt, havde han lært navnene på mange af genstandene i hytten.

Ved sengetid opstod der en vanskelighed, for Mowgli ville ikke sove i noget, der i den grad lignede en panterfælde som denne hytte, og da de lukkede døren, sprang han ud gennem vinduet. "Lad ham have sin vilje," sagde Messuas mand. "Husk på, at han sikkert aldrig før har sovet i en seng. Hvis han virkelig er sendt os i stedet for vor søn, vil han ikke løbe bort."

Altså strakte Mowgli sig i noget langt tørt græs i udkanten af marken, men førend han endnu havde lukket øjnene, puffede en blød, grå snude ham under hagen.

"Pyh!" sagde Gråbroder (det var den ældste af mutter Ulvs unger). "Dette er kun en dårlig løn for at have fulgt dig fem mil. Du lugter allerede af brænderøg og kvæg – aldeles ligesom et menneske. Vågn op, lille broder; jeg har nyt at melde."

"Har I det alle godt i junglen?" sagde Mowgli og omfavnede ham.

"Alle, undtagen de ulve, som blev svidet af den røde blomst. Men hør nu. Shere Khan er gået sin vej for at jage langt borte, indtil hans pels er blevet hel igen, for han blev slemt forbrændt. Og han sværger på, at når han kommer tilbage, vil han kaste dine knokler i Waingunga."

"Det skal vi være to om. Jeg har også givet et lille løfte. Men det er altid godt at høre nyt. Jeg er træt i aften, meget træt af alt

det nye, jeg har oplevet, Gråbroder – men bring mig stadig de nyheder, du får at høre."

"Og du glemmer jo ikke, at du er en ulv? Menneskene vil ikke få dig til at glemme det?" sagde Gråbroder ængsteligt.

"Aldrig! Jeg vil aldrig glemme, at jeg elsker dig og alle derhjemme i hulen; men jeg vil heller aldrig glemme, at stammen har udstødt mig."

"Måske bliver du også udstødt af denne stamme. Menneskene er kun mennesker, lille broder, og deres snak er ligesom frøernes snak i en dam. Når jeg kommer herned igen, vil jeg vente på dig i bambuskrattet ved udkanten af græsmarken."

I tre måneder efter den nat kom Mowgli næppe en eneste gang uden for landsbyens port, så travlt havde han med at lære menneskene sæder og skikke. For det første måtte han bære et klæde rundt om lænderne, hvad der plagede ham skrækkeligt; og dernæst måtte han lære en hel del om penge, som han ikke forstod et muk af, og om pløjning, hvis nytte han ikke kunne indse. Endvidere drillede landsbyens småbørn ham og gjorde ham meget vred. Heldigvis havde jungleloven lært ham at beherske sig, for i junglen er liv og føde afhængig af, om man har den fornødne selvbeherskelse; men når de gjorde nar af ham, fordi han ikke ville lege eller sætte drager op, eller fordi han udtalte et eller andet ord galt, var det kun bevidstheden om, at det var under en jægers værdighed at dræbe små nøgne unger, der afholdt ham fra at tage dem i nakken og slå dem i stumper og stykker. Han kendte slet ikke sin egen styrke. I junglen vidste han, at han var svag i sammenligning med dyrene, men i landsbyen sagde folk, at han var stærk som en

okse. Han havde intet begreb om, hvad frygt var, for da landsbypræsten sagde ham, at guden i templet ville blive vred på ham, hvis han spiste præstens mangoer, så tog han gudebilledet, bar det hen til præstens hus og bad præsten om at gøre guden vred, så ville han med glæde slås med den. Det var en frygtelig skandale, men præsten fik den dysset ned, og Messuas mand måtte betale en mængde sølv for at forsone guden. Fremdeles havde Mowgli ikke skygge af idé om kasteforskel mellem mand og mand. Da pottemagerens æsel faldt i lergraven, trak Mowgli det op ved halen, og hjalp ham med at læsse potterne på det, da han skulle til markedet i Kanhiwara. Det var også en slem skandale, for pottemageren er en mand af lav kaste, og hans æsel er endnu længere nede i rangforordningen. Da præsten skændte på Mowgli, truede Mowgli med at sætte ham op på æslet, hvorfor præsten sagde til Messuas mand, at han gjorde bedst i at sætte Mowgli til arbejde så snart som muligt; og landsbyens høvding sagde til Mowgli, at han skulle gå ud med bøflerne næste dag og vogte dem, mens de græssede. Ingen var gladere herover end Mowgli; og samme aften gik han, fordi han så at sige var blevet udnævnt til embedsmand i landsbyen, hen for at deltage i en forsamling, der hver aften mødtes på den murede terrasse under det store figentræ. Det var landsbyens klub; høvdingen, natvægteren, barberen, der var inde i al landsbysladderen, og gamle Buldeo, landsbyens jæger, der ejede en gammel soldaterbøsse, samledes her for at ryge. Aber sad og pludrede i grenene over deres hoveder, og under terrassen var der et hul, hvor en brilleslange boede, og den fik sin lille skål mælk hver aften, fordi den var hellig; og de gamle mænd sad omkring træet og talte sammen

og dampede af de store hooka'er – vandpiber – til langt ud på aftenen. De fortalte vidunderlige historier om guder og mennesker og spøgelser; og Buldeo fortalte endnu vidunderligere historier om dyrenes liv i junglen, indtil øjnene var nærved at trille ud af hovedet på børnene, der sad uden for kredsen. De fleste af historierne drejede sig om dyr, for junglen havde de jo altid lige i nærheden: Hjortene og vildsvinene stjal af deres afgrøde, og af og til blev et menneske i tusmørket bortført af en tiger, ikke langt fra indgangen til landsbyen.

Mowgli, der jo naturligvis kendte noget til det, de talte om, måtte gemme ansigtet i hænderne for at skjule, hvor godt han morede sig, mens Buldeo, med bøssen over knæene, steg fra den ene vidunderlige historie til den anden, og Mowglis skuldre rystede af latter.

Buldeo sad og forklarede, at den tiger, der havde bortført Messuas søn, var en spøgelsestiger, og dens legeme beboedes af ånden af en ondskabsfuld gammel ågerkarl, der var død for nogle år siden. "Og jeg ved, at det forholder sig sådan," sagde han, "For Purun Dass haltede altid på grund af et slag, han havde fået under spektaklerne, den gang hans regnskabsbøger blev brændte; og den tiger, jeg taler om, den halter også, som man kan se af dens ujævne spor."

"Det er sandt, det er sandt, det må være sandt," sagde gråskæggene og nikkede. "Er alle dine fortællinger lige så gale røverhistorier?" sagde Mowgli. "Den tiger halter, fordi den blev født halt – det ved jo al verden. Det er barnesnak at sige, at en ågerkarls sjæl er gået over i et dyr, der aldrig har haft så meget mod som en sjakal."

Buldeo var målløs af forbavselse et øjeblik, og høvdingen stirrede på drengen.

"Oho! Nå, så det er jungleungen," sagde Buldeo. "Når du er så klog, så skulle du hellere bringe dens skind til Kanhiwara, for regeringen har sat en pris af hundrede rupier på dens liv men endnu hellere skulle du tie stille, når ældre folk taler."

Mowgli rejste sig for at gå. "Nu har jeg ligget her hele aftenen og lyttet til," råbte han tilbage over sin skulder, "og med én eller to undtagelser har Buldeo ikke sagt ét sandt ord om junglen, som dog ligger udenfor hans dør. Hvor skal jeg da tro på historien om de spøgelser og guder og nisser, som han siger, at han har set?"

"Det er på høje tid, at den dreng kommer ud og vogter kvæg," sagde høvdingen, mens Buldeo fnyste og snøftede af vrede over Mowglis uforskammethed.

I de fleste indiske landsbyer er det skik, at nogle få drenge driver kvæget og bøflerne på græs tidligt om morgenen og hjem igen om aftenen; og disse dyr, som ville trampe en hvid mand ihjel, finder sig i, at nogle børn, som næppe når op til deres snuder, slår dem og skælder dem ud og hujer ad dem. Så længe drengene holder sig i nærheden af hjordene, er de sikre nok, for ikke en gang en tiger tør angribe en flok kvæg. Men hvis de strejfer om for at plukke blomster eller jage efter firben, bliver de stundom bortført af tigeren. Næste morgen ved daggry red Mowgli gennem landsbygaden på ryggen af Rama, den store tyr, og de skiferblå bøfler med de lange, bagudkrummede horn og de vilde øjne kom én for én ud af deres stalde og fulgte ham. Mowgli overbeviste snart de andre børn, der var med ham, om, at han var deres herre og mester. Han tampede bøflerne med en

lang, glat bambusstok og gav Kamya, en af drengene, ordre til at lade kvæget græsse for sig selv, mens han selv drog videre med bøflerne, samt pålagde ham at passe vel på ikke at fjerne sig fra hjorden.

En indisk græsgang er fuld af klippestykker, buske, tuer og små kløfter, imellem hvilke hjorderne spreder sig og forsvinder. Bøflerne holder sig i reglen til dammene og de sølede steder, hvor de ligger og vælter sig eller soler sig i det varme dynd i timevis. Mowgli drev dem hen til den kant af sletten, hvor Waingungafloden bryder frem fra junglen; så lod han sig glide ned af Ramas ryg og løb hen til et bambuskrat, hvor han fandt Gråbroder. "Å," sagde Gråbroder, "her har jeg ventet i mange dage. Men hvad skal det betyde, at du kommer med en kvæghjord!"

"Jeg er landsbyhyrde for tiden," sagde Mowgli. "Hvad nyt om Shere Khan?"

"Han er kommet tilbage til denne egn og har længe ligget på lur efter dig. Nu er han gået bort igen, for det er sparsomt med vildt. Men han har i sinde at dræbe dig."

"Det er godt," sagde Mowgli. "Så længe han er borte, må du eller en af brødrene sidde på den klippeblok dér, så at jeg kan se dig, når jeg kommer ud fra landsbyen. Når han kommer tilbage, så vent på mig i kløften ved dhaktræet midt på sletten. Vi behøver da heller ikke at vandre lige ind i gabet på Shere Khan."

Så udsøgte Mowgli sig et skyggefuldt sted, hvor han lagde sig ned og sov, mens bøflerne græssede omkring ham. At vogte kvæg i Indien er så omtrent det dovneste dagdriverliv i hele verden. Kvæget driver rundt og gumler og lægger sig ned og driver af sted igen, uden så meget som at brøle. De grynter blot,

og bøflerne endda kun meget sjældent; de vandrer én for én ud i mudderpølene og arbejder sig frem i dyndet, indtil kun deres snuder og sløve, porcelænsblå øjne viser sig på overfladen, og der ligger de så lige så roligt og tungt som træblokke. Solen brænder, så at det ser ud, som om klipperne dansede i varmen, og hyrdedrengen hører en glente (aldrig mere end én) skrige så højt oppe i luften, at den næsten er usynlig, og han ved, at hvis han døde, eller en ko døde, ville glenten suse ned, og den nærmeste glente, mile borte, ville se den synke og selv følge efter, og ligeså den næste og den næste, og næsten endnu før han var rigtig død, ville en snes sultne glenter være kommet farende ud fra det tomme rum. Så sover han og vågner og sover igen, fletter små kurve af tørt græs og putter græshopper i dem, eller laver sig et halsbånd af røde og sorte nødder fra junglen, eller iagttager et firben, der soler sig på en klippeblok, eller en slange, der jager en frø nede ved sumpen. Så synger drengene lange, lange sange med løjerlige triller i slutningen på de indfødtes vis, og en enkelt dag synes at være længere end de fleste menneskers hele liv; eller måske de bygger en borg af ler med lerfigurer af mennesker og heste og bøfler, og stikker siv i menneskenes hænder og leger, at de er konger og de andre figurer deres hære, eller at de er guder, som skal tilbedes. Så falder aftenen på; drengene råber, og bøflerne rejser sig fra det klæbrige dynd med en lyd som geværskud, og så vandrer de alle af sted i en lang række henover den grå slette tilbage til landsbyens blinkende lys.

Dag efter dag drev Mowgli bøflerne ud til deres sølepladser, og dag efter dag så han Gråbroders ryg en halv mils vej borte på den anden ende af sletten – hvoraf han vidste, at Shere Khan

ikke var vendt tilbage – og dag efter dag lå han i græsset og lyttede til lydene rundt om, og drømte om de gamle dage i junglen. Hvis Shere Khan havde trådt galt på sin halte fod oppe i junglen ved Waingunga, ville Mowgli have kunnet høre ham, så stille var disse lange morgener.

Til sidst kom der en dag, da han ikke så Gråbroder på det aftalte sted, og han lo og drev bøflerne henimod kløften ved dhaktræet. Der sad Gråbroder, og hvert hår på hans ryg strittede.

"Han har skjult sig i en måned for at gøre dig tryg. Han gik over bakkerne i går nat sammen med Tabaqui, lige i dit spor," sagde ulven pustende.

Mowgli rynkede panden. "Jeg frygter ikke for Shere Khan, men Tabaqui er meget listig."

"Ham skal du ikke være bange for," sagde Gråbroder og slikkede sig en smule om munden. "Jeg mødte Tabaqui ved daggry. Nu fortæller han glenterne alt, hvad han ved, men han fortalte også mig det, førend jeg knækkede ryggen på ham. Shere Khans plan er at ligge på lur efter dig ved landsbyporten i aften – efter dig og ingen anden. For øjeblikket ligger han og hviler sig i den store, tørre kløft ved Waingunga."

"Har han ædt i dag, eller vil han jage mig med tom mave?" sagde Mowgli, vel vidende, at svaret betød liv eller død for ham.

"Han dræbte et vildsvin ved daggry, og drukket har han også. Du husker nok, Shere Khan har aldrig kunnet faste, ikke en gang når det gælder hævn."

"Å, det fæ! Det fæ! Så dum som en unges unge! Han har både ædt og drukket, og nu bilder han sig ind, at jeg vil vente, til han har sovet! Hvor ligger han? Hvis vi bare var en halv snes stykker,

kunne vi få bugt med ham, mens han ligger. Bøflerne her vil ikke angribe ham, med mindre de lugter ham, og jeg kan ikke deres sprog. Kan vi ikke komme på hans spor, så at de kan lugte det?"

"Han svømmede et langt stykke ned ad Waingunga for at forhindre det," sagde Gråbroder.

"Det har Tabaqui lært ham, det er sikkert nok. Han ville aldrig selv være faldet på det." Mowgli stod med fingeren i munden og tænkte: "Den store kløft ved Waingunga. Den munder ud i sletten, ikke en mile herfra. Jeg kan føre hjorden rundt gennem junglen til den øverste ende af kløften og så lade den storme ned – men så ville han luske ud af den nederste ende. Den må vi spærre. Gråbroder, kan du dele hjorden for mig?"

"Nej, jeg måske ikke – men jeg har bragt en klog hjælper med." Gråbroder travede bort og dukkede ned i et hul. Straks efter viste der sig et stort, gråt hoved, som Mowgli godt kendte, og den varme luft fyldtes af det trøstesløseste skrig i hele junglen – en ulvs jagthyl ved højlys dag.

"Akela! Akela!" udbrød Mowgli og klappede i hænderne. "Jeg kunne jo have vidst, at du ikke ville glemme mig. Vi har et stort stykke arbejde for os. Del hjorden, Akela. Hold køerne og kalvene sammen og tyrene og plovbøflerne for sig."

De to ulve løb ud og ind mellem hjorden, som snøftende kastede hovederne i vejret og delte sig i to flokke. I den ene stod bøffelkøerne rundt om deres kalve, gloede og skrabede i jorden med fødderne, rede til at angribe ulvene og trampe livet ud af dem, hvis de blot stod stille et øjeblik; i den anden pustede og stampede tyrene og bøflerne, men skønt de gjorde et mere

truende indtryk, var de ikke nær så farlige, for de havde ingen kalve at beskytte. Seks mand kunne ikke have delt hjorden smukkere.

"Hvad nu?" stønnede Akela. "De forsøger på at slutte sig sammen igen."

Mowgli sprang op på Ramas ryg. "Driv tyrene til venstre, Akela. Gråbroder, når vi er borte, så hold køerne sammen og driv dem ind i den nederste ende af kløften."

"Hvor langt?" spurgte Gråbroder stønnende og pustende.

"Indtil siderne af kløften er så høje, at Shere Khan ikke kan springe over dem," råbte Mowgli. "Hold dem dér, til vi kommer." Tyrene fo'r af sted, drevet af Akela, og Gråbroder stoppede lige foran køerne. De styrtede løs på ham, og han jog af sted, stadig holdende sig lige foran dem, henimod kløftens nedre munding, mens Akela drev tyrene et langt stykke til venstre.

"Godt gjort! Et anfald til, så er de i fuld fart. Forsigtig, Akela – forsigtig! Snapper du for meget, angriber tyrene dig. Hallo! Dette her er en vildere jagt end at jage hjorte. Havde du tænkt dig, at disse kreaturer kunne løbe så rask?" råbte Mowgli.

"Jeg har – har også jaget den slags før i mit liv," gispede Akela i støvet. "Skal jeg dreje dem ind i junglen?"

"Ja! Drej dem i en fart. Rama er vild af raseri. Å, hvis jeg blot kunne sige ham, hvad det er, jeg vil have ham til at gøre i dag!"

Tyrene drejede, denne gang til højre, og fo'r larmende ind i krattet. De andre hyrdedrenge, der vogtede kvæget en halv fjerdingvej derfra, skyndte sig til landsbyen, så hurtigt deres ben kunne bære dem, og skreg, at bøflerne var blevet gale og var løbet deres vej. Men Mowglis plan var simpel nok. Alt, hvad han ville, var at gøre en stor omvej op ad bakken, nå kløftens øverste

munding og så lade tyrene storme ned igennem den og klemme Shere Khan inde mellem tyrene og køerne; for han vidste, at når Shere Khan havde ædt og drukket sig mæt, ville han ikke være i stand til at kæmpe eller klavre op ad kløftens sider. Nu beroligede han bøflerne ved at tale til dem, og Akela var blevet langt tilbage og tudede kun nu og da for at sætte fart i bagtroppen. Det var en meget lang omvej, for de havde ikke lyst til at komme for nær hen til kløften og advare Shere Khan. Til sidst drejede Mowgli den forskræmte hjord ud på en græsklædt plet, som skrånede stejlt ned mod kløftens øverste munding. Deroppe fra højden kunne man se ud over trætoppene ned på sletten nedenfor; men Mowgli havde kun øje for kløftens sider, og han så til sin store glæde, at de var næsten lodrette, og at de ranker og lianer, som hang ud over dem, ikke kunne give en tiger fodfæste til at slippe op.

"Lad dem få vejret, Akela," sagde han og rakte hånden op. "De har endnu ikke lugtet ham. Lad dem få vejret. Jeg må fortælle Shere Khan, hvem det er, der kommer. Nu har vi ham i fælden."

Han satte hænderne for munden og råbte ned igennem kløften – det var næsten ligesom at råbe igennem en tunnel – og ekkoet sprang fra klippe til klippe.

Efter lang tids forløb hørte man som svar en mæt, lige vågnet tigers drævende, søvnige snerren.

"Hvem råber?" brølede Shere Khan, og en pragtfuld påfugl flagrede skrigende op fra kløften.

"Jeg, Mowgli! Kvægtyv, nu er timen slået, da dit skind skal dække Rådsklippen! Ned – jag dem ned, Akela! Ned med dig, Rama!"

Hjorden standsede et øjeblik på brinken, men Akela satte i med sit mest skingrende jagthyl, og de styrtede af sted imellem hinanden, akkurat ligesom dampere i strømhvirvler, mens sand og sten fløj dem om ørene. Da de først var i gang, var det dem umuligt at standse, og førend de endnu var kommet rigtigt ind i kløften, lugtede Rama Shere Khan og brølede.

"Haha!" lo Mowgli på Ramas ryg. "Nu ved du, hvad der er meningen!" og den stride strøm af sorte horn, skummende muler og glødende øjne hvirvlede ned gennem kløften, akkurat ligesom rullestene skylles ned ad en opsvulmet flod; de svagere blandt bøflerne blev puffet ud til kløftens sider, hvor de rev slyngplanterne i stumper og stykker. De vidste, hvilket stykke arbejde de havde for sig – en bøffelhjords frygtelige angreb, imod hvilket ingen tiger kan gøre sig håb om at holde stand. Shere Khan hørte deres hoves dundren, kom på benene og traskede tungt ned igennem kløften, seende fra side til side efter en mulighed for flugt, men kløftens vægge var lodrette, og han var nødt til at trave videre, tung af mad og drikke og oplagt til alt andet hellere end at kæmpe. Hjorden plaskede gennem den mudderpøl, han netop havde forladt, og brølede, så at det rungede i den snævre kløft. Mowgli hørte et svarende brøl fra kløftens nederste ende, så Shere Khan gøre omkring – for tigeren vidste godt, at i værste tilfælde var det dog bedre at møde tyrene end køerne med deres kalve, – og så trådte Rama fejl, snublede og løb videre igen over noget blødt, indtil den, efterfulgt af alle tyrene, brasede lige ind i den anden hjord, og så stærkt var sammenstødet, at de svagere bøfler blev løftede helt op fra jorden. Stødet førte begge hjorder ud på sletten, hvor

de stangede og stampede og fnyste. Mowgli så sit snit, gled ned ad Ramas ryg og slog om sig til højre og venstre med sin stok.

"Rask, Akela! Spred dem! Split dem, ellers giver de sig til at kæmpe med hinanden indbyrdes. Driv dem fra hinanden, Akela. Så Rama – så –! Stille, børn! Rolig – bare rolig! Nu er det hele forbi."

Akela og Gråbroder løb hid og did og nappede bøflerne i benene, og skønt hjorden én gang drejede rundt for at fare op igennem kløften, lykkedes det dog Mowgli at få Rama til at gøre omkring, og så fulgte de andre ham ned til sølepladserne.

Shere Khan trængte ikke til mere. Han var død, og glenterne flokkedes allerede om ham.

"Brødre, han døde som en hund," sagde Mowgli og greb efter den kniv, som han nu, da han levede blandt menneskene, altid bar i en skede om halsen. "Men han ville aldrig have vovet at kæmpe. Hans skind vil tage sig godt ud på Rådsklippen. Lad os skynde os med at tage fat på arbejdet."

En blandt mennesker opdraget dreng ville aldrig have drømt om på egen hånd at flå en ti fod lang tiger, men Mowgli vidste bedre end nogen, hvorledes skindet sidder på dyrene, og hvorledes man skal bære sig ad med at få det af. Ikke desto mindre var det et strengt stykke arbejde, og Mowgli flænsede og sled og brummede en times tid, mens ulvene sad og gispede med tungen ud af halsen eller gik hen og halede i skindet, når han forlangte det. Pludselig følte han en hånd på sin skulder, og da han så op, fik han øje på Buldeo og hans bøsse. Børnene havde fortalt nede i landsbyen, at bøflerne havde bisset, og Buldeo var harmfuld gået ud, kun alt for begærlig efter at få lejlighed til at give Mowgli en overhaling, fordi han ikke

passede ordentligt på hjorden. Ulvene trak sig tilbage ud af sigte, så snart de så manden komme.

"Hvad er det her for narrestreger?" sagde Buldeo vredt. "Bilder du dig ind, at du kan flå en tiger? Hvor har bøflerne dræbt den? Og det er oven i købet den halte tiger, på hvis hoved der er sat en pris af hundrede rupier! Nå ja – så vil vi for denne gang se igennem fingre med, at du lod hjorden bisse, og måske du oven i købet får en rupi, når jeg har bragt skindet til Kanhiwara." Og han søgte i sit lændeklæde efter sit fyrtøj og bøjede sig ned for at afsvide Shere Khans knurhår, som de fleste indfødte jægere altid gør, for ikke at blive forfulgt af tigerens spøgelse.

"Hm!" sagde Mowgli halvt ved sig selv, mens han krængede skindet af den ene forpote. "Så du vil bringe skindet til Kanhiwara, hæve belønningen og måske give mig en rupi? Men jeg har selv brug for det skind. Tag den ild væk, gamle mand!"

"Hvad er det for en måde at tale på til landsbyens bedste jæger? Det er dit held og dine bøflers dumhed, der har hjulpet dig til dette bytte. Hvis tigeren ikke nylig havde ædt, ville den nu være fem mile herfra. Du kan ikke engang flå den ordentligt, din tiggerunge, og så vover du endda at sige til mig, Buldeo, at jeg ikke må svide dens knurhår! Mowgli, du skal ikke få så meget som en eneste anna af belønningen, men derimod en ordentlig dragt prygl. Lad kadaveret ligge."

"Ved den okse, for hvilken jeg blev købt," sagde Mowgli, som var i færd med skulderen, "skal jeg sidde her hele dagen og skændes med en gammel abekat? Akela! Dette menneske plager mig."

Buldeo stod endnu bøjet over Shere Khans hoved, men pludselig lå han og sprællede i græsset, mens en grå ulv stod med begge forbenene på hans bryst, og Mowgli flåede væk så ubekymret, som om han var ganske alene i hele Indien.

"Javel," sagde han med sammenbidte tænder. "Du har fuldstændig ret, Buldeo. Jeg får ikke så meget som en eneste anna af belønningen. Der er en gammel krig mellem denne halte tiger og mig – en meget gammel krig – og nu har jeg sejret."

For at vise Buldeo retfærdighed, må vi sige, at hvis han havde været ti år yngre, ville han have taget kampen op med Akela, hvis han havde mødt den i skoven; men en ulv, der adlød denne dreng, som havde en gammel krig med en menneskeædende tiger – det var ikke noget almindeligt dyr. Det var trolddom og hekseri af værste slags, tænkte Buldeo, og han var næsten bange for, at amuletten om hans hals ikke kunne beskytte ham.

Han lå ganske stille og ventede hvert øjeblik at se Mowgli forvandle sig til en tiger.

"Maharaj! Store konge!" hviskede han endelig hæst.

"Ja," sagde Mowgli uden at vende hovedet, men han lo ved sig selv.

"Jeg er en gammel mand. Jeg vidste ikke af, at du var mere end en hyrdedreng. Må jeg rejse mig og gå bort, eller vil din tjener sønderrive mig?"

"Gå, og fred være med dig. Men bland dig ikke en anden gang i min jagt. Slip ham, Akela."

Buldeo humpede af sted til landsbyen, så hurtigt han kunne, og så sig flere gange tilbage over skulderen, om ikke Mowgli havde forvandlet sig til et eller andet frygteligt uhyre. Da han

nåede landsbyen, fortalte han en historie om trolddom og hekseri og fortryllelse, som fik præsten til at sætte et meget alvorligt ansigt op.

Mowgli fortsatte sit arbejde, men det var næsten tusmørke, førend han og ulvene blev færdige med at trække det store, spraglede skind af kadaveret.

"Nu må vi gemme skindet og drive bøflerne hjem. Hjælp mig at samle dem, Akela."

Hjorden marcherede af sted i tusmørket og aftentågen, og da de kom i nærheden af landsbyen, så Mowgli lys og hørte, at der blev blæst i horn og ringet med klokker i templet. Den halve landsby syntes at vente på ham ved porten. "Det er, fordi jeg har dræbt Shere Khan," sagde han til sig selv; men i det samme susede en hagl af sten om ørene på ham, og landsbyfolkene råbte: "Troldmand! Ulveunge! Jungledjævel! Gå din vej! Skynd dig af sted, eller præsten skal forvandle dig til en ulv igen. Skyd, Buldeo, skyd!"

Den gamle soldaterbøsse knaldede, og en ung bøffel brølede af smerte.

"Mere trolddom!" råbte landsbyfolkene. "Han kan dreje kuglerne til siden. Buldeo, det var din egen bøffel."

"Hvad skal dette betyde?" sagde Mowgli forvirret, mens stenene fløj tættere.

"De ligner vor egen stamme, disse dine brødre," sagde Akela og satte sig roligt ned. "Jeg tror, at hvis kugler har noget at betyde, så er meningen den, at de vil udstøde dig."

"Ulv! Ulveunge! Gå din vej!" råbte præsten og svang en kvist af den hellige tulsiplante.

"Igen? Sidste gang var det, fordi jeg var et menneske. Denne gang er det, fordi jeg er en ulv. Lad os gå, Akela."

En kvinde – det var Messua – løb henimod hjorden og råbte: "O, min søn, min søn! De siger, at du er en troldmand, og at du kan forvandle dig til et dyr, når du vil; men jeg tror det ikke. Gå din vej, ellers dræber de dig. Buldeo siger, at du er en heksemester, men jeg ved, at du har hævnet Nathoos død."

"Kom tilbage, Messua!" råbte skaren. "Kom tilbage, ellers stener vi dig!"

Mowgli lo en kort, hård latter, for en sten havde ramt hans mund. "Løb tilbage, Messua. Dette er en af de tåbelige historier, som de fortæller om aftenen under det store træ. Jeg har i det mindste hævnet din søns død. Farvel; og løb rask til, for hjorden skal komme hurtigere ind end de stene, de kaster efter mig. Jeg er ikke nogen troldmand, Messua. Farvel!"

"Nu én gang til, Akela!" råbte han så. "Hjorden skal ind!"

Bøflerne var ivrige nok efter at komme ind i landsbyen. Der behøvedes derfor næppe et hyl af Akela, førend de fo'r som en hvirvelvind gennem porten og splittede menneskemængden til højre og venstre.

"Tæl dem godt!" råbte Mowgli hånligt. "Det kan jo være, at jeg har stjålet en af dem. Tæl dem godt, for jeg agter ikke at vogte dem mere for jer. Lev vel, I mennesker, og tak I Messua for, at jeg ikke kommer med mine ulve og jager jer op og ned ad jeres egne gader."

Han drejede sig om på hælen og vandrede bort sammen med den ensomme ulv; og da han så op mod stjernerne, følte han sig lykkelig til mode. "Aldrig vil jeg mere sove i fælder, Akela. Lad os

hente Shere Khans skind og gå vor vej. Nej; vi vil ikke gøre landsbyen nogen skade, for Messua var god imod mig."

Da månen stod op og sendte sine stråler ud over sletten, så de forfærdede landsbyfolk Mowgli, med to ulve i hælene på sig og en bylt på hovedet, trave af sted i det jævne ulvetrav, der fortærer de lange mil lige så hurtigt, som ild fortærer tørt græs. Så ringede de med tempelklokkerne og blæste i hornene højere end nogen sinde; og Messua græd, og Buldeo pyntede på fortællingen om, hvad han havde oplevet i junglen, indtil han endte med at sige, at Akela havde rejst sig på bagbenene og snakket som et menneske.

Månen var netop ved at gå ned, da Mowgli og de to ulve nåede bakken med Rådsklippen og standsede ved mutter Ulvs hule.

"De har stødt mig ud af menneskestammen, moder," råbte Mowgli, "men her kommer jeg med Shere Khans skind for at holde mit ord."

Mutter Ulv krøb med noget besvær ud af hulen med ungerne efter sig, og hendes øjne glødede, da hun så skindet.

"Jeg sagde ham det den dag, da han stak hovedet og skuldrene her ind i hulen på jagt efter dig, lille frø – jeg sagde ham, at jægeren ville blive den jagede. Du har handlet rigtigt."

"Lille broder, du har handlet rigtigt," sagde en dyb stemme inde i krattet. "Der var ensomt for os i junglen uden dig." Og Bagheera kom løbende og lagde sig for Mowglis nøgne fødder. Så klavrede de sammen op på Rådsklippen, og Mowgli bredte skindet ud over den flade sten, hvor Akela plejede at sidde, og stak det fast med fire bambuspinde; og Akela lagde sig ned på skindet og råbte, som når han i fordums tid kaldte ulvene

sammen til rådet: "Se jer vel for, o ulve!" – aldeles som han havde råbt, da Mowgli første gang blev bragt til Rådsklippen.

Lige siden Akela var blevet afsat, havde stammen været uden høvding, og ulvene havde jaget og kæmpet, som de selv havde lyst. Men af gammel vane adlød de råbet. Nogle af dem var halte, fordi de var faldet i fælder, andre hinkede på grund af skudsår, atter andre var skabede, fordi de havde ædt dårlig føde, og mange var døde; men alle de, der var til overs, samledes om Rådsklippen og så Shere Khans stribede skind ligge på klippen, og de vældige kløer på fødderne, der hang ud over randen.

"Se jer vel for, ulve. Har jeg holdt mit ord?" sagde Mowgli; og ulvene bjæffede: "Ja!" og en skambidt ulv hylede:

"Vær vor høvding igen, o Akela! Vær vor høvding igen, o menneskeunge, for vi er lede og kede af denne lovløshed, og vi ville gerne være det frie folk igen."

"Nej," knurrede Bagheera, "det kan ikke ske. Når I blev mætte, kunne galskaben måske komme over jer igen. Det er ikke for intet, at I kaldes det frie folk. I har kæmpet for at vinde frihed, og den er jeres. Nu må I æde den, o ulve!"

"Menneskestammen og ulvestammen har begge drevet mig fra sig," sagde Mowgli. "Nu vil jeg jage alene i junglen."

"Og vi vil jage med dig," sagde de fire unger.

Derfor gik Mowgli bort og jagede fra den dag af i junglen sammen med de fire unger.

Rikki-Tikki-Tavi

Dette er beretningen om den store krig, som Rikki-Tikki-Tavi udkæmpede ganske alene i badeværelset i den store bungalow i Segowlee. Darzee, skrædderfuglen, hjalp ham, og Chuchundra, moskusrotten, som aldrig tør løbe midt ud på gulvet, men altid lister rundt langs væggen, gav ham gode råd, men Rikki-Tikki kæmpede den egentlige kamp.

Han var et desmerdyr og lignede nærmest en lille kat med hensyn til pels og hale, men hans hoved og hans sædvaner var aldeles som en væsels. Hans øjne og tippen af hans rastløse lille snude var lyserøde. Han kunne klø sig over hele kroppen, og det med hvilket ben han lystede at bruge, både for- og bagben. Han kunne rejse de bløde hår på sin hale, indtil den så ud som en af de børster, man bruger til at rense flasker med, og hans krigsråb, når han løb gennem det høje græs, var: *Rikk-tikk-tikki-tikki-tschk*!

En skøn sommerdag hændte det sig, at en oversvømmelse skyllede ham ud af den hule, hvor han boede hos sin fader og moder, og førte ham sprællende og spruttende ned ad en landevejsgrøft. Der fandt han en lille tot græs flydende og klyngede sig til den, indtil han tabte bevidstheden. Da han kom til sig selv igen, lå han i det varme solskin midt i en havegang, meget forpjusket, og en lille dreng sagde: "Åh, se! Her ligger et dødt desmerdyr. Lad os begrave det."

"Nej," svarede hans moder, "lad os tage det ind med og få det tørret. Måske det ikke er rigtig dødt."

De bar ham ind i huset, og en stor mand tog ham mellem pege- og tommelfingeren og sagde, at der var liv i ham endnu, men at han var halvkvalt. Derfor pakkede de ham ind i bomuld og varmede ham, hvorpå han åbnede øjnene og nøs.

"Nå," sagde den store mand – han var en englænder, der netop havde lejet bungalowen – "lad nu være at forskrække ham, så får vi se, hvad han vil gøre."

At forskrække et desmerdyr er nu den vanskeligste ting i hele verden, for det består fra snudetip til halespids ikke af andet end af nysgerrighed. Hele desmerdyrslægtens valgsprog er: "Løb hen og find ud af det!" og Rikki-Tikki var et ægte desmerdyr. Han undersøgte bomulden, blev enig med sig selv om, at den ikke duede til at spise, løb rundt på bordet, satte sig ned og ordnede sin pels, kløede sig og sprang op på den lille drengs skulder.

"Bliv ikke bange, Teddy," sagde hans fader. "Det er hans måde at gøre sig gode venner med folk på."

"Uf! Han kilder mig under hagen," sagde Teddy.

Rikki-Tikki kiggede ned mellem drengens skjortekrave og hals, snusede til hans øre, og krøb så ned på gulvet, hvor han satte sig hen og gned sin snude.

"Gud bevares!" sagde Teddys moder. "Det kalder man et vildt dyr! Men han er formodentlig så tam, fordi vi har været gode imod ham."

"Sådan er alle desmerdyr," svarede hendes mand. "Hvis Teddy blot vil lade være med at trække ham i halen eller prøve på at sætte ham i bur, vil han holde sig til huset for fremtiden. Lad os give ham noget at spise."

De gav ham et lille stykke råt kød. Rikki-Tikki fandt, at det smagte brillant, og da han havde fået has på det, gik han ud på verandaen, satte sig i solen og rejste hårene for at få pelsen rigtig tørret. Så følte han sig bedre tilpas.

"Der er flere ting at finde ud af her i huset," sagde han til sig selv, "end hele min familie kunne overkomme i hele deres liv. Jeg bliver her og forsøger på at finde ud af det."

Han tilbragte hele dagen med at strejfe om i huset. Han havde nær druknet sig selv i badekarrene, og han stak sin snude i blækhuset på et skrivebord og brændte den på den glødende ende af den store mands cigar, for han var nemlig krøbet op på den store mands skød for at se, hvordan han bar sig ad med at skrive. Da det blev mørkt, løb han ind i Teddys barnekammer for at se, hvordan man tændte en petroleumslampe, og da Teddy gik i seng, krøb Rikki-Tikki op til ham, men han var en urolig sovekammerat, fordi han nødvendigvis måtte stå op og lytte efter hver lyd hele natten igennem og finde ud af, hvad grunden til den var. Teddys forældre kom ind for at se til deres dreng, inden de selv gik til ro, og Rikki-Tikki sad lysvågen på hovedpuden.

"Det synes jeg ikke om," sagde Teddys moder. "Han kunne gerne bide barnet."

"Nej, såmænd gør han ej," svarede faderen. "Teddy er sikrere i det lille dyrs nærhed, end om han havde en blodhund til at holde vagt over sig. Hvis der nu kom en slange ind i barnekammeret –"

Men Teddys moder ville slet ikke tænke på noget så frygteligt.

Tidligt næste morgen kom Rikki-Tikki ned på verandaen til morgenmåltidet, siddende på Teddys skulder. De gav ham et stykke banan og noget af et blødkogt æg, og han sad på skødet af dem alle sammen, den ene efter den anden, for ethvert velopdragent desmerdyr nærer altid det håb en skøn dag at blive husdesmerdyr et eller andet sted og have værelser at løbe omkring i, og Rikki-Tikkis moder, som i sin tid havde boet i generalens hus i Segowlee, havde omhyggeligt lært Rikki, hvordan han skulle opføre sig, hvis han nogen sinde traf på hvide mennesker.

Derpå løb Rikki-Tikki ud i haven for at se sig om. Det var en stor, men ikke rigtig velpasset have med Marechal-Niel-rosenbuske så store som lysthuse, lemon- og pomeranstræer, bambusgrupper og hele tykninger af højt græs. Rikki-Tikki slikkede sig om munden. "Det er et storartet jagtdistrikt," sagde han, og hårene rejste sig på hans hale ved tanken om det. Så løb han rundt i haven og snusede til alt, indtil han hørte et par meget sørgmodige stemmer inde i en tjørnebusk. Det var Darzee, skrædderfuglen, og hans kone. De havde lavet en nydelig rede ved at sy kanterne af to store blade sammen med bladribber og udfylde hulningen med bomuld og bløde dun. Reden svajede frem og tilbage, mens de sad på kanten af den og græd.

"Hvad er der i vejen?" spurgte Rikki-Tikki.

"Vi er meget ulykkelige," svarede Darzee. "En af vore unger faldt ud af reden i går, og så åd Nag den."

"Hm!" sagde Rikki-Tikki, "det er jo meget sørgeligt. Men – jeg er fremmed her på stedet – hvem er Nag?"

Darzee og hans kone svarede ikke, men dukkede sig kun ned i reden, for ud fra det tætte græs ved buskens fod lød der en sagte hvislen – en uhyggelig, kold lyd, som fik Rikki-Tikki til at fare hele to fod tilbage. Og så hævede der sig tomme for tomme op af græsset hovedet og den udspilede nakkehud af Nag – en stor, sort brilleslange, der var over halvanden meter lang fra tunge til hale. Da den havde løftet en tredjedel af sin krop op fra jorden, standsede den og svajede hid og did, ligesom en løvetandsblomst på sin stilk svajer for vinden, og den så på Rikki-Tikki med disse ondskabsfulde slangeøjne, der aldrig skifter udtryk, hvad så slangen end tænker på.

"Hvem er Nag?" gentog den. "*Jeg* er Nag. Den store gud Brahma satte sit mærke på hele vort folk, den gang, da den første brilleslange udspilede sin nakkehud for at skygge for Brahma, mens han sov. Se og gys!"

Den spilede sin nakkehud endnu mere ud, og bag på den så Rikki-Tikki brillemærket, der aldeles ligner en malle. Et øjeblik blev han forskrækket, men et desmerdyr kan umuligt være bange ret længe, og skønt Rikki-Tikki aldrig før havde truffet en levende brilleslange, havde hans moder fodret ham med døde, og han vidste, at et voksent desmerdyrs hele livsgerning er at bekæmpe og æde slanger. Det vidste Nag nu også, og inderst inde i sit kolde hjerte var den bange.

"Nå," sagde Rikki-Tikki, og hårene på hans hale begyndte igen at rejse sig, "om du har mærker eller ej kan nu være det samme, men synes du, at det er rigtigt at æde fugleunger, der falder ud af en rede?"

Nag havde sine egne tanker og iagttog de ubetydeligste bevægelser i græsset bagved Rikki-Tikki. Den vidste, at et

desmerdyr i haven betød så meget som død for den selv og dens familie, enten før eller senere, men den ville gerne gøre Rikki-Tikki tryg. Derfor sænkede den hovedet en smule og lagde det på siden.

"Lad os tale sammen om det," sagde den. "Du æder jo æg, hvorfor skulle jeg da ikke æde fugle?"

"Se dig om! Se dig om!" sang Darzee.

Rikki-Tikki var klog nok til ikke at spilde tiden med at vende sig. Han gav et spring op i luften, så højt som han kunne, og i det samme susede hovedet af Nagaina, Nags onde hustru, igennem luften lige under ham. Hun var krøbet frem bagved ham, mens han talte, for at gøre ende på ham, og han hørte hendes rasende hvislen, fordi hun havde hugget fejl. Han faldt ned næsten lige på ryggen af hende, og hvis han havde været et gammelt desmerdyr, ville han have vidst, at det var det rette øjeblik til at knække rygraden på hende med et bid, men han var bange for at få et frygteligt susende hug til gengæld. Han bed ganske vist til, men han bed ikke længe nok, og hoppede så bort fra den piskende hale og lod Nagaina ligge såret og rasende.

"Slemme, slemme Darzee!" sagde Nag og huggede opefter, så højt han kunne nå, op mod reden i tjørnebusken, men Darzee havde bygget reden udenfor slangernes rækkevidde, og den svajede kun hid og did.

Rikki-Tikki mærkede, at hans øjne begyndte at blive røde og varme. Når et desmerdyrs øjne bliver røde, er det tegn på vrede. Han satte sig ned på sin hale og sine bagben ligesom en lille kænguru, så sig rundt omkring og klaprede med tænderne af raseri. Men Nag og Nagaina var forsvundet i græsset. Når en

slange hugger og ikke rammer, siger den aldrig noget eller giver noget som helst tegn til, hvad den derefter har i sinde at gøre. Rikki-Tikki holdt ikke rigtigt af at følge efter dem, for han var ikke sikker på, at han kunne tage det op med to slanger på en gang. Derfor traskede han hen til grusgangen henne ved huset og satte sig ned for at tænke. Det var en alvorlig historie for ham. I gamle naturhistoriske værker finder man fortalt, at når et desmerdyr kæmper med en slange og tilfældigvis bliver bidt, løber det hen og æder en vis urt, som helbreder det. Men det er ikke sandt. Hvem der bliver sejrherre, afhænger kun af øjets og fodens raskhed – det er slangens hug mod desmerdyrets spring – og da intet øje er hurtigt nok til at følge et slangehoved, der hugger, bliver sagen derved langt vidunderligere, end hvis der var en eller anden trolddomsurt med i spillet. Rikki-Tikki vidste godt, at han var et ungt desmerdyr, og derfor var han endnu mere stolt af, at det var lykkedes ham at undgå et hug bagfra. Det gav ham selvtillid, og da Teddy kom løbende ned ad havegangen, var Rikki-Tikki oplagt til at lade sig kæle for. Men netop som Teddy bøjede sig ned, var der noget i støvet, der rørte sig en smule, og en spæd stemme sagde: "Pas på! Jeg er døden." Det var Karait, den lille brune slange, der helst ligger i støvet, og dens bid er lige så farligt som brilleslangens, men den er så lille, at ingen tager notits af den, og netop derfor gør den så meget mere skade.

Rikki-Tikkis øjne blev igen røde, og han dansede henimod Karait med den ejendommelige rokkende, svajende gang, som hele hans familie har. Det er en gang, der ser meget pudsig ud, men den er så fortræffeligt afbalanceret, at dyret øjeblikkeligt kan fare ud, til hvilken side det vil, og dette er en fordel, når

man har at gøre med slanger. Rikki-Tikki anede ikke, at han var i færd med at udføre en langt farligere bedrift end at kæmpe med Nag, for Karait er så lille, og kan vende og dreje sig så hurtigt, at hvis Rikki ikke fik bidt den lige i nakken, ville han få et hug i øjet eller læben. Men det vidste Rikki ikke: hans øjne var helt røde, og han rokkede frem og tilbage og holdt udkig efter et godt sted til at bide sig fast. Karait huggede, Rikki sprang til side og forsøgte at få fat, men det ondskabsfulde lille støvgrå hoved susede forbi hans skulder ikke en millimeter fra den, så at han måtte hoppe tværs over kroppen, og hovedet fulgte ham lige i hælene.

Teddy råbte op mod huset: "Kom, skal I se! Vores desmerdyr er ved at slå en slange ihjel!" Rikki-Tikki hørte et skrig fra Teddys moder, og hans fader kom løbende med en stok i hånden, men inden han kom til, havde Karait kastet sig for langt frem ved et hug, og Rikki-Tikki havde med et spring slået ned på slangens ryg, stukket hovedet helt ned mellem forbenene, bidt til så højt oppe i nakken, som han kunne få fat, og trillet sig af vejen. Det bid lammede Karait, og Rikki-Tikki skulle just til at æde den op fra halespidsen, som hans slægt plejede at gøre, da han kom til at huske på, at en fuld mave gør et desmerdyr langsomt, og at dersom han ville være parat med sin fulde styrke og hurtighed, måtte han sætte sig på smalkost. Derfor gik han hen og tog sig et støvbad under ricinusbuskene, mens Teddys fader slog løs på den døde Karait.

"Hvad skal det gøre godt for?" tænkte Rikki-Tikki. "Jeg har jo besørget hele historien." Og så kom Teddys moder og samlede ham op af støvet og råbte på, at han havde frelst Teddy fra døden, og Teddys fader sagde, at han var sendt af Forsynet, og

Teddy så til med store, forskrækkede øjne. Rikki-Tikki morede sig over alle de ophævelser, som han naturligvis ikke kunne forstå. Teddys moder kunne lige så godt have givet sig til at kæle for Teddy, fordi han havde boltret sig i støvet. Men Rikki var særdeles veltilfreds med sig selv.

Ved middagsmåltidet den dag spadserede han rundt på bordet mellem vinglassene og kunne have ædt sig tredobbelt mæt i lækkerier, om han havde villet, men han huskede Nag og Nagaina, og skønt det var meget behageligt at blive klappet og kærtegnet af Teddys moder og at sidde på Teddys skulder, blev dog hans øjne en gang imellem røde, og han udstødte sit lange krigsråb: "*Rikk-tikk-tikki-tikki-tschk*."

Teddy tog ham med sig til sengs og ville endelig have, at Rikki-Tikki skulle sove på hans bryst. Rikki-Tikki var alt for velopdragen til at bide eller kradse, men så snart Teddy var faldet i søvn, begav han sig af sted på en natlig spadseretur rundt i huset, og i mørket løb han på Chuchundra, moskusrotten, der listede sig rundt langs med væggen. Chuchundra er et sorgfuldt lille dyr. Han klynker og piber hele natten og forsøger på at tage mod til sig og løbe midt ud i værelset, men han kommer der aldrig.

"Du må ikke slå mig ihjel," sagde Chuchundra grædefærdig. "Rikki-Tikki, du må endelig ikke slå mig ihjel!"

"Tror du, at en slangedræber slår moskusrotter ihjel!" svarede Rikki-Tikki hånligt.

"De, som dræber slanger, ender med at blive dræbt af slanger," sagde Chuchundra endnu mere bekymret. "Og hvor kan jeg være sikker for, at Nag ikke en mørk nat tager fejl og antager mig for dig?"

"Det er der ikke spor af fare for," svarede Rikki-Tikki. "Nag er i haven, og der går du ikke hen, ved jeg nok."

"Min fætter Chua, rotten, fortalte mig –" begyndte Chuchundra, men standsede.

"Hvad fortalte han dig?"

"Hys! Nag er alle vegne, Rikki-Tikki. Du burde havde talt med Chua nede i haven."

"Jamen det gjorde jeg ikke, så derfor må du fortælle mig, hvad han sagde. Skynd dig lidt, Chuchundra, eller jeg bider dig!"

Chuchundra satte sig ned og græd, så at tårerne trillede ned ad hans knurhår. "Jeg er et højst ulykkeligt væsen," hulkede han. "Jeg har aldrig haft mod til at løbe midt ud i værelset. Hys! Jeg behøver ikke at fortælle dig noget. Kan du ikke *høre*, Rikki-Tikki?"

Rikki-Tikki lyttede. Der var dødstille i hele huset, men det forekom ham, at han akkurat kunne skelne en ganske svag skrabende lyd, – en støj så svag, som når en bremse spadserer hen over en vinduesrude, – den tørre kradsen af slangeskæl mod mursten.

"Det er Nag eller Nagaina," sagde han til sig selv, "der er i færd med at kravle ind i badekammeret gennem afløbsrenden. Du har ret, Chuchundra. Jeg burde have talt med Chua."

Han listede af sted til Teddys badekammer, men der var ingenting i vejen. Derefter til Teddys moders badekammer. Forneden i den glatte, kalkede væg var der taget en mursten ud, for at der kunne være afløb for badevandet, og da Rikki-Tikki listede sig ind langs den ophøjede murstenskant, hvorpå

badekarret bliver stillet, hørte han Nag og Nagaina hviske til hinanden udenfor i måneskinnet.

"Når folkene forlader huset," sagde Nagaina til sin ægtefælle, "så bliver *han* også nødt til at drage bort, og så vil haven igen tilhøre os. Gå sagte derind og husk på, at den store mand, som dræbte Karait, er den første, du skal bide. Når du har gjort det, så kom ud og sig mig det, så vil vi i fællesskab lede efter Rikki-Tikki."

"Men er du sikker på, at vi vinder noget ved at dræbe folkene?" spurgte Nag.

"Alt. Da der ingen folk var i bungalowen, mon vi da havde noget desmerdyr i haven? Så længe bungalowen står ledig, er vi havens konge og dronning. Og husk på, at så snart vore æg i melonbedet er udklækket – og det kan måske ske allerede i morgen – vil vore børn behøve plads og ro."

"Det tænkte jeg ikke på," sagde Nag. "Ja, så vil jeg gå. Men vi behøver ikke at lede efter Rikki-Tikki bagefter. Jeg vil dræbe den store mand og hans kone og barnet med, om jeg kan, og så gå min vej ganske roligt. Så er bungalowen tom, og Rikki-Tikki må drage bort."

Rikki-Tikki dirrede over hele kroppen af raseri og had ved at høre dette. Og så kom Nags hoved ind gennem hullet, og hans fem fod lange, kolde krop fulgte efter. Hvor vred Rikki-Tikki end var, blev han svært forskrækket, da han så den vældige brilleslanges størrelse. Nag rullede sig sammen, løftede hovedet og stirrede ud i badekammerets mørke, og Rikki kunne se hans øjne skinne.

"Hvis jeg nu dræber ham her, vil Nagaina opdage det, og hvis jeg angriber ham midt ude på gulvet har han fordelen på sin

side. Hvad skal jeg gøre?" tænkte Rikki-Tikki-Tavi.

Nag svajede hid og did, og så hørte Rikki-Tikki ham drikke af den store vandkrukke, som blev benyttet til at fylde badekarret med. "Det smager godt," sagde slangen. "Se, da Karait blev dræbt, havde den store mand en stok. Han har måske endnu den stok hos sig, men når han kommer herind i morgen tidlig for at bade, har han den ikke. Jeg vil vente her, indtil han kommer. Nagaina – hører du? – jeg vil vente her, indtil det bliver dag. Her er så dejligt køligt."

Der kom intet svar udefra, så Rikki-Tikki var på det rene med, at Nagaina var gået bort. Nag rullede sig langsomt sammen om vandkrukkens fod, og Rikki-Tikki holdt sig så stille som en mus. Efter en times forløb begyndte han med den yderste forsigtighed at nærme sig krukken. Nag sov, og Rikki-Tikki betragtede hans store ryg og spekulerede på, hvor han bedst kunne få fat. "Hvis jeg ikke knækker rygraden på ham ved det første spring," sagde Rikki, "kan han endnu sætte sig til modværge, og hvis han sætter sig til modværge – så god nat, Rikki!" Han så på halsen lige under nakkehuden, men den var ham alt for tyk; og et bid nede ved halen ville kun gøre Nag rasende.

"Det må blive hovedet," sagde han endelig, "hovedet lige over nakkehuden, og når jeg først har fået fat, må jeg ikke give slip igen."

Så sprang han til. Nags hoved lå ikke helt ind til vandkrukken, men dog inde under dens krumning, og idet Rikkis tænder mødtes, støttede han sin ryg mod den røde lerkrukkes udbugning for at holde hovedet nede. På den måde fik han et støttepunkt for sin kraft, og han benyttede denne

fordel på bedste måde. Men så blev han slynget frem og tilbage, ligesom en rotte, der bliver rystet af en hund – hid og did på gulvet, op og ned og rundt i store kredse, men hans øjne var røde, og han holdt fast, mens slangekroppen piskede gulvet, væltede blikstrippen, sæbekoppen og hudbørsten og daskede mod zink-badekarret. Mens han holdt fast, bed han tænderne mere og mere sammen. Han var overbevist om, at han ville blive basket til døde, og for sin families æres skyld foretrak han at blive fundet med sammenbidte tænder. Det svimlede for ham, han var øm i hele kroppen og havde en følelse, som om han blev rystet i stumper og stykker, da pludselig noget buldrede løs ligesom et tordenbrag lige bagved ham, et hedt vindpust berøvede ham besindelsen, og rød ild sved hans pels. Den store mand var blevet vækket af larmen og havde affyret begge løbene af en haglbøsse på Nag lige bagved nakkehuden.

Rikki-Tikki blev ved at holde fast med lukkede øjne, for nu var han aldeles vis på, at han var død, men Nags hoved rørte sig ikke mere, og den store mand løftede ham op og sagde: "Det er igen desmerdyret, Alice. Denne gang er det *vore* liv, som den lille fyr har frelst." Så kom Teddys moder til med et meget blegt ansigt, og så på, hvad der var til overs af Nag. Rikki-Tikki humpede ind i Teddys sovekammer og tilbragte halvdelen af natten med at ryste sig forsigtigt for at blive klog på, om han virkelig var slået i fyrretyve stykker – som han havde en følelse af.

Da det blev morgen, var han meget stiv i alle lemmer, men særdeles veltilfreds med sine bedrifter. "Nu må jeg se at få Nagaina besørget. Hun vil være fem gange værre end Nag, og ingen kan vide, hvornår de æg, som hun talte om, vil blive

udklækket. Vorherre bevares! Jeg må se at komme ned og få talt med Darzee," sagde han.

Uden at vente på frokosten løb Rikki-Tikki ned til tjørnebusken, hvor Darzee sad og sang en triumfsang af fuld hals. Nyheden om Nags død var allerede kendt i hele haven, for stuepigen havde kastet liget ud på møddingen.

"Å, din dumme tot fjer!" sagde Rikki-Tikki vredt. "Er det nu tid at synge?"

"Nag er død – er død – er død!" sang Darzee. "Den kække Rikki-Tikki greb ham ved hovedet og holdt fast. Så kom den store mand med sin bøsse, og Nag gik midt over. Aldrig mere vil han æde mine børn."

"Ja, det er meget sandt alt sammen, men hvor er Nagaina?" sagde Rikki-Tikki og så sig forsigtigt om.

"Nagaina gik hen til badekammerets afløbsrende og kaldte på Nag," fortsatte Darzee, "og Nag blev puffet ud på enden af en stok – stuepigen tog ham på enden af en stok og kastede ham på møddingen. Lad os synge om den store, den rødøjede Rikki-Tikki!" og Darzee fyldte sin strube og sang.

"Hvis jeg bare kunne nå op til din rede, ville jeg trille dine børn ud!" sagde Rikki-Tikki. "Du forstår ikke at gøre den rette ting til rette tid. Du er sikker nok deroppe i din rede, men for mig hernede er der krig. Hold op med den sang et øjeblik, Darzee."

"For den store, den skønne Rikki-Tikkis skyld vil jeg holde op," sagde Darzee. "Hvad vil du, o du den frygtelige Nags banemand?"

"Jeg spørger dig for tredje gang: Hvor er Nagaina?"

"På møddingen nede ved stalden, hvor hun sørger over Nag. Stor er Rikki-Tikki med de hvide tænder."

"Pokker i vold med mine hvide tænder! Har du nogen sinde hørt, hvor hun har sine æg?"

"I melonbedet, i den ende, der er nærmest ved muren, hvor solen står på næsten hele dagen. Der gemte hun dem for tre uger siden."

"Og du har slet ikke syntes, at det var umagen værd at fortælle mig det? – Den ende, der er nærmest ved muren, sagde du?"

"Rikki-Tikki, du har da vel ikke i sinde at æde hendes æg?"

"Nej, just ikke æde dem. Darzee, hvis du har et glimt af fornuft, så flyv hen til stalden, lad som om din vinge er knækket og lad Nagaina jage dig hen imod denne busk. Jeg må ned til melonbedet, men hvis jeg gik derhen nu, ville hun se mig."

Darzee var en tosset lille fyr, som aldrig kunne rumme mere end en tanke ad gangen i sit hoved, og blot fordi han vidste, at Nagainas børn blev født i æg ligesom hans egne, syntes han straks, at det ikke var rigtigt at dræbe dem. Men hans kone var en fornuftig fugl, og hun vidste, at slangeæg betød, at der senere ville komme unge slanger. Derfor fløj hun bort fra reden og lod Darzee om at holde ungerne varme og fortsætte sin sang om Nags død. Darzee lignede i visse henseender i høj grad et menneske.

Hun flagrede hen foran Nagaina på møddingen og skreg: "Å, min vinge er knækket! Drengen i huset kastede en sten efter mig og knækkede den." Og så flagrede hun på det ynkeligste.

Nagaina løftede hovedet og hviskede: "Det var dig, der advarede Rikki-Tikki, da jeg ville have dræbt ham. Sandelig, du

har valgt en slem stund til at miste brugen af dine vinger i." Og hun gled frem over støvet hen imod Darzees hustru.

"Drengen knækkede den med en sten!" skreg Darzees hustru.

"Godt! Det kan måske være en trøst for dig at vide, at jeg skal gøre afregning med drengen, når du er død. Min husbond ligger på møddingen, men før dagen er omme, skal drengen her i huset også ligge ganske stille. Hvad nytte er det til, at du løber din vej? Jeg fanger dig jo dog. Lille tåbe, se på mig!"

Darzees hustru var klog nok til ikke at adlyde denne opfordring, for en fugl, som ser en slange ind i øjnene, bliver så bange, at den ikke kan røre sig. Darzees hustru flagrede videre, pibende ynkeligt og stadig holdende sig ved jorden, og Nagaina skyndte sig efter hende.

Rikki-Tikki hørte, at de havde nået den sti, der førte fra stalden hen imod huset, og han pilede af sted hen imod den ende af melonbedet, der var nærmest ved muren. Der fandt han, meget snildt skjult i den lune halm, der var lagt over melonerne, fem og tyve æg, omtrent af samme størrelse som hønseæg, men omgivet af et hvidligt skind i stedet for skal.

"Jeg er ikke kommet en dag for tidligt," sagde han, for han kunne se de små brilleslanger ligge sammenrullede indenfor skindet, og han vidste, at så snart de var krøbet ud af ægget, var hver af dem i stand til at dræbe et menneske eller et desmerdyr. Han bed æggene itu, så hurtigt han kunne, og sørgede omhyggeligt for at bide de små brilleslanger ihjel, mens han fra tid til anden rodede om i halmen for at se, om der var flere. Til sidst var der kun tre æg tilbage, og Rikki-Tikki begyndte at småle ved sig selv, da han hørte Darzees hustru skrige:

"Rikki-Tikki, jeg har ført Nagaina op mod huset, og nu er hun gået ind i verandaen, og – å, skynd dig at komme – hun har ondt i sinde!"

Rikki-Tikki masede de to æg, trillede baglæns ned fra melonbedet med det tredje æg i munden og løb op mod verandaen, så hurtigt hans ben kunne bære ham. Der sad Teddy og hans forældre ved deres morgenmåltid, men Rikki-Tikki så, at de ikke spiste noget. De sad aldeles ubevægelige og deres ansigter var dødblege. Nagaina havde rullet sig sammen og lå på gulvmåtten ved siden af Teddys stol, så nær ved Teddys bare ben, at hun let kunne nå det, og nu svajede hun hid og did og sang en triumfsang.

"Søn af den store mand, som dræbte Nag," hvislede hun, "sid stille. Jeg er ikke rede endnu. Vent lidt. Sid ganske stille alle tre! Hvis I rører jer, hugger jeg, og hvis I ikke rører jer, hugger jeg også. Å, I tåbelige mennesker, som dræbte min Nag!"

Teddy stirrede på sin fader, men alt, hvad hans fader kunne gøre, var at hviske: "Sid stille, Teddy. Du må ikke røre dig. Teddy, sid stille."

I det samme kom Rikki-Tikki til og råbte: "Vend dig om, Nagaina! Vend dig og kæmp!"

"Hver ting til sin tid," svarede hun uden at dreje øjnene. "Jeg skal lige straks afgøre mit regnskab med *dig*. Se på dine venner, Rikki-Tikki. De er så stille og så blege. De er bange. De vover ikke at røre sig, og hvis du kommer et skridt nærmere, hugger jeg."

"Se efter dine æg," sagde Rikki-Tikki, "i melonbedet henne ved muren. Gå hen og se, Nagaina!"

Den store slange vendte sig halvt om og så ægget ligge på verandaen. "Å-å!" udbrød hun. "Giv mig det!"

Rikki-Tikki satte sine forpoter på begge sider af ægget, og hans øjne var blodrøde. "Hvad vil du give for et æg? For en ung brilleslange? For en ung brilleslangekonge? For det sidste – det aller sidste af hele kuldet? Myrerne æder nu alle de andre nede ved melonbedet."

I en fart gjorde Nagaina helt omkring, idet hun glemte alt andet for det ene ægs skyld, og Rikki-Tikki så Teddys fader strække sin store hånd frem, gribe Teddy i kraven og hale ham tværs over det lille bord med tekopperne, indtil han var i sikkerhed udenfor Nagainas rækkevidde.

"Narret! Narret! Narret! *Rikk-tschkt-schk*!", lo Rikki-Tikki. "Drengen er i sikkerhed, og det var mig – mig – mig, der i nat greb Nag i nakken inde i badekammeret." Og så begyndte han at hoppe op og ned med alle fire ben på en gang og hovedet ned mod gulvet. "Han kastede sig frem og tilbage for at ryste mig af sig, men han kunne ikke. Han var død, før den store mand skød ham midt over. Det var mig, der dræbte ham! *Rikki-tikki-tschk-tschk*! Kom da, Nagaina. Kom og kæmp med mig. Din enkestand skal ikke vare længe."

Nagaina så, at hun havde mistet udsigten til at dræbe Teddy, og ægget lå mellem Rikki-Tikkis poter. "Giv mig ægget, Rikki-Tikki. Giv mig det sidste af mine æg, så vil jeg gå bort og aldrig mere komme tilbage," sagde hun og lod nakkehuden synke.

"Du har ret. Du vil gå bort, og du vil aldrig mere komme tilbage, for du vil blive kastet på møddingen ligesom Nag. Kæmp, enke! Den store mand er gået ind for at hente sin bøsse! Kæmp!"

Rikki-Tikki hoppede rundt om Nagaina netop udenfor hendes rækkevidde, og hans små øjne skinnede som gløder. Nagaina samlede sig sammen og fo'r løs på ham. Rikki-Tikki sprang tilbage. Atter og atter og atter huggede hun, og hver gang ramte hendes hoved verandaens gulvmåtte med et klask, og hun krummede sig sammen igen ligesom en urfjeder. Så begyndte Rikki-Tikki at danse i en rundkreds for at komme bag på hende, og Nagaina snurrede rundt for hele tiden at have sit hoved vendt mod hans, så hendes hales raslen mod gulvmåtten lød, lige som når vinden fejer visne blade af sted. Han havde glemt ægget. Det lå endnu på verandaen, og Nagaina nærmede sig det mere og mere, indtil hun endelig, da Rikki-Tikki standsede for at trække vejret, greb det i munden, vendte sig mod verandatrappen og fo'r som en pil ned ad havegangen med Rikki-Tikki lige bagved sig. Når en brilleslange løber for at frelse sit liv, går det i en susende fart. Rikki-Tikki vidste, at hvis han ikke fik hende fanget, ville alt hans besvær begynde forfra igen. Hun styrede lige efter det høje græs ved tjørnebusken, og mens Rikki-Tikki pilede af sted, hørte han Darzee endnu synge sin tossede lille triumfsang. Men Darzees kone var klogere end som så. Hun fløj ned fra reden, da Nagaina kom løbende, og baskede hende i hovedet med vingerne. Hvis Darzee blot havde hjulpet til, kunne de måske have standset hende, men Nagaina lod kun nakkehuden synke og løb videre. Alligevel var hun blevet forsinket et øjeblik. Det var nok for Rikki-Tikki til at indhente hende, og da hun dykkede ned i det rottehul, hvor hun og Nag boede, havde hans små hvide tænder bidt sig fast i hendes hale, og han rutsjede ned sammen med hende – og der er meget få desmerdyr, hvor kloge og gamle de end kan være,

der holder af at følge en brilleslange ned i dens hul. Der var mørkt dernede i hullet, og Rikki-Tikki vidste ikke, om det ikke muligvis kunne udvide sig og give Nagaina plads til at vende sig om og hugge efter ham. Han holdt fast med fortvivlelsens kraft og stak fødderne ud til begge sider for at bremse på farten ned ad den mørke skråning i den varme fugtige jord. Så hørte græsset ved hullets munding op med at bølge, og Darzee sagde: "Nu er det ude med Rikki-Tikki! Vi må synge hans dødssang. Den kække Rikki-Tikki er død! For Nagaina vil sikkert dræbe ham dernede under jorden."

Så gav han sig til at synge en meget sørgelig sang, som han improviserede på stedet, og netop da han kom til det mest rørende sted, rørte græsset sig igen, og Rikki-Tikki, helt tilsølet, slæbte sig op af hullet, ben for ben, og slikkede sine knurhår. Darzee standsede med et lille udråb. Rikki-Tikki rystede noget af snavset af sin pels og nøs. "Nu er det hele forbi," sagde han. "Enken kommer aldrig mere op igen."

Og de røde myrer, som bor mellem græsstråene, hørte, hvad han sagde, og begyndte at traske derned en efter en for at se, om han havde talt sandhed.

Rikki-Tikki lagde sig ned i græsset, rullede sig sammen og sov og sov lige til langt ud på eftermiddagen, for han havde gjort et drøjt dagværk.

"Nå," sagde han, da han vågnede, "nu vil jeg gå op i huset. Sig til kobbersmeden, at Nagaina er død, Darzee, så vil han nok udsprede det over hele haven."

"Kobbersmeden" er en fugl, der frembringer en lyd akkurat ligesom en lille hammer, der banker på en kobberkasserolle, og grunden til, at den altid gør denne støj, er, at den er udråber i

enhver have i Indien og fortæller alle mulige nyheder til enhver, som har lyst til at høre på dem. Mens Rikki-Tikki løb op ad havegangen, hørte han kobbersmeden dundre løs ligesom en lille gongong. Bestandig lød det: "*Ding-dang-bum*! Nag er død – *dang*! Nagaina er død! *Ding-dang-bum*!" og alle fuglene i haven begyndte at synge, og frøerne at kvække, for Nag og Nagaina havde ikke blot plejet at æde fugleunger, men også frøer.

Da Rikki-Tikki nåede huset, kom Teddy og Teddys moder (hun var meget bleg endnu, for hun havde været besvimet) og Teddys fader ud og var ikke langt fra at græde, da de så ham, og den aften spiste han alt, hvad de gav ham, indtil han ikke kunne spise mere, og gik til sengs på Teddys skulder.

Og der fandt Teddys moder ham endnu, da hun senere på aftenen kom ind for at se til sin dreng.

"Han har frelst vore liv og Teddys liv," sagde hun til sin mand. "Tænk blot, *han* er hele familiens frelser."

Rikki-Tikki vågnede med et sæt, for et desmerdyr sover let.

"Nå, er det ikke andre end jer?" sagde han. "Hvad går I her og rumsterer efter? Alle brilleslangerne er døde, og selv om de ikke var det, så er *jeg* her jo."

Rikki-Tikki havde ret til at være stolt af sig selv. Alligevel blev han ikke alt for stolt, men holdt haven i orden, som et desmerdyr burde holde den, med tand og sæt og spring og bid, indtil ingen brilleslange nogen sinde mere vovede at vise sit hoved indenfor havemuren.

Elefant-Toomai

Kala Nag – hvilket betyder "den sorte slange" – havde tjent den indiske regering på enhver måde, som en elefant kunne, i syv og fyrretyve år, og da den var godt og vel tyve år gammel, da den blev fanget, udgør det i det hele hen ved de halvfjerds – en moden alder for en elefant. Den kunne huske, at den, med en stor læderpude bundet fast til panden, havde været med til at skubbe til en kanon, der sad fast i det dybe mudder. Det var før den afghanske krig i 1842, og den havde endnu ikke opnået sin fulde styrke den gang. Dens moder Radha Pyari – "kæledæggen Radha" – som var blevet fanget samtidig med Kala Nag, havde sagt den, endnu før den havde mistet sine små mælkestødtænder, at elefanter, der var bange, altid kom til fortræd, og Kala Nag vidste, at dette råd var godt, for den første gang den så en granat springe, retirerede den skrålende ind i en geværpyramide, og bajonetterne prikkede den på alle dens ømme steder. Derfor besluttede den, endnu før den var fem og tyve år gammel, aldrig at være bange, og følgen blev, at den var den mest elskede og bedst passede elefant i hele den indiske regerings tjeneste. Den havde båret telte – en byrde på tolv hundrede punds vægt – i øvre-Indien; den var en gang blevet hejset om bord i et skib med en dampkran og ført flere dagsrejser bort over havet, og havde måttet bære en mørser på ryggen i et sælsomt, klippefuldt land langt fra Indien, og havde set kejser Theodor ligge død i Magdala, og var kommet tilbage igen med damperen – berettiget, sagde soldaterne, til den

abessinske krigsmedalje. Den havde ti år efter set sine kammerater blandt elefanterne dø af kulde, ligfald, sult og solstik på et sted, der hed Ali Musjid, og senere var den blevet sendt tusinder af mile sydpå for at slæbe og stable store teakbjælker på tømmerpladserne i Mulmein. Der havde den halvvejs tampet livet af en ulydig, ung elefant, der ville snyde sig fra sin del af arbejdet.

Derefter blev den fri for at slæbe tømmer, og blev sammen med nogle få snese andre elefanter, der var afrettet til dette arbejde, anvendt til at hjælpe med ved fangsten af vilde elefanter oppe i Garobjergene. Den indiske regering sørger omhyggeligt for at have veloplærte elefanter. Der er et helt regeringsdepartement, som ikke har andet at gøre end at jage dem, fange dem, afrette dem og sende dem hid og did i landet, hvor man har brug for deres tjeneste. Kala Nag var gode 3 meter høj op til skulderen, og dens stødtænder var blevet savet af til en længde af godt halvanden meter og enderne af dem omviklede med kobberbånd for at forhindre dem i at splintres, men med disse stumper kunne den udrette mere end nogen uafrettet elefant med sine spidse tænder. Når jægerne i ugevis forsigtigt havde drevet elefanterne henover bjergene og havde fået de fyrretyve eller halvtreds vilde kæmpedyr ind i den sidste palisadeindhegning, og når så den store falddør, lavet af sammensurrede træstammer, var faldet i bagved dem med et drøn, plejede Kala Nag på sin vogters kommando at begive sig ind i det forvildede, trompeterende pandæmonium – i reglen om natten, når faklernes flimren gjorde det vanskeligt at bedømme afstande – og der udvalgte den sig så den største og vildeste elefant i flokken og pryglede den og dunkede den, indtil

den blev rolig, mens mændene på ryggen af de andre elefanter bastede og bandt de mindre. Der var ikke den ting i retning af slagsmål, som Kala Nag, den gamle, kloge, sorte slange, ikke forstod sig på, for den havde mere end en gang i sit liv stået for en såret tigers angreb, krummet sin bløde snabel til vejrs for ikke at blive såret i den, og hugget det springende bæst til side, når det var midt i luften, med et hurtigt, fejende hug med hovedet, som den selv havde opfundet; havde så slået tigeren til jorden og knælet ovenpå den med sine vældige knæ, indtil den opgav ånden med et gisp og et hyl, og der ikke var andet tilbage end en håret, stribet tingest, der lå på jorden, og som Kala Nag kunne trække i halen.

"Ja," sagde store Toomai, dens fører, søn af sorte Toomai, som havde ført den til Abessinien, og sønnesøn af Elefant-Toomai, som havde været med, da den blev fanget, "der er intet, som den sorte slange frygter, undtagen mig. Den har set tre slægtled af vor familie give den foder og passe den, og den vil opleve at se det fjerde med."

"Den er også bange for mig," sagde lille Toomai, idet han rettede sig i hele sin højde af fire fod. Han havde kun en eneste pjalt på sin krop og var ti år gammel. Han var store Toomais ældste søn, og i følge skik og brug ville han komme til at indtage sin faders plads på Kala Nags hals, når han blev stor, og komme til at håndtere den tunge jern-ankus, pigkæppen til at drive elefanter med, hvis skaft var blevet slidt glat af hans fader, hans bedstefader og hans oldefader. Han vidste, hvad han sagde, for han var født i Kala Nags skygge, havde leget med spidsen af dens snabel, før han kunne gå, havde ført den ned til vandingsstedet, så snart han kunne trisse af sted, og Kala Nag

ville lige så lidt have drømt om at være ulydig mod de befalinger, som han gav den med sin skingrende, lille stemme, som den havde drømt om at dræbe ham den dag, da store Toomai bar den lille, brune unge hen under Kala Nags stødtænder og sagde til den, at den skulle hilse på sin fremtidige herre. "Ja," sagde lille Toomai, "den er bange for *mig*," og han gik med lange skridt hen til Kala Nag, kaldte den en tyk gammel gris og lod den løfte fødderne, den ene efter den anden.

"Hoa!" sagde lille Toomai, "du er en stor elefant," og han rystede på sit krushoved og fortsatte, idet han gentog, hvad han havde hørt sin fader sige: "Regeringen betaler føden til elefanterne, men de tilhører egentlig os elefantvogtere. Når du bliver gammel, Kala Nag, så kommer der en eller anden rig rajah og køber dig af regeringen på grund af din størrelse og dine pæne manerer, og så får du ikke andet at bestille end at bære guldringe i ørene og en guld-howdah på ryggen og et rødt, guldbroderet dækken over kroppen og spadsere i spidsen for kongens optog. Og så skal jeg sidde på din hals, o Kala Nag, med en sølv-ankus i hånden, og foran os vil der løbe mænd med gyldne stave og råbe: "Plads for kongens elefant!" Det bliver morsomt, Kala Nag, men dog ikke så morsomt som at jage i junglen."

"Hæ!" sagde store Toomai. "Du er en dreng og så vild som en bøffelkalv. Sådan at rende frem og tilbage mellem bjergene er ikke den behageligste slags tjeneste. Jeg er ved at blive gammel og holder slet ikke af vilde elefanter. Nej, må jeg bede om murede elefantstalde, hvor hver elefant har sin bås, og hvor der er store pæle til at binde dem forsvarligt fast ved og jævne,

brede landeveje til at lade dem få motion på – i stedet for sådan at slå lejr snart det ene sted, snart det andet. Å, der var dejligt i kasernen i Khanpur. Der var en basar tæt ved, og man havde kun tre timers arbejde om dagen."

Lille Toomai huskede elefantstaldene i Khanpur og tav bomstille. Han foretrak i høj grad lejrlivet og hadede de brede, jævne landeveje, det daglige vrøvl, når man skulle hente hø fra fouragebeholdningen, og de lange timer, når man ikke havde andet at bestille end at se på Kala Nag, der stod og pillede uroligt ved sine pæle. Lille Toomai holdt af at kravle op ad ridestier, som kun en elefant kunne bestige, af udsigten over dalen nedenunder, af de glimt, man fik at se af vilde elefanter, der græssede flere mile borte, af at høre de forskrækkede vildsvin og påfugle fare til side lige foran fødderne af Kala Nag, af den blændende, varme regn, der fik alle bjergene og dalene til at dampe, af de skønne, disede morgener, når ingen vidste, hvor man skulle slå lejr om aftenen, af den langsomme, forsigtige fremaddriven af de vilde elefanter, og af det vilde stormløb under fakkelskær og spektakel på jagtens sidste aften, når elefanterne strømmede ind i palisadeindhegningen som klippeblokke i et fjeldskred, opdagede, at de ikke kunne slippe ud igen, og styrtede sig mod de svære stolper, kun for at blive drevet tilbage af hyl og blussende fakler og salver af løse skud. Ved en sådan lejlighed kunne selv en lille dreng gøre nytte, og Toomai var lige så nyttig som tre drenge. Han fik fat i en fakkel og svang den og hylede som nogen anden. Men det blev først rigtig fornøjeligt, når elefanterne skulle drives ud igen, og keddahen – det vil sige palisadeindhegningen – så ud som et billede af verdens ende, og folkene måtte gøre tegn til

hinanden, fordi de ikke kunne høre sig selv tale. Så klatrede lille Toomai op på toppen af en af de dirrende palisader. Hans solblegede, brune hår flagrede om hans skuldre, og han så ud som en nisse i faklernes skær, og så snart larmen sagtnedes et øjeblik, kunne man høre hans skingrende opmuntringshyl til Kala Nag igennem trompetstødene og bragene, de bristende rebs smælden og de tøjrede elefanters stønnen. –"*Maîl, maîl, Kala Nag!* (Gå på, gå på, sorte slange!) *Dant do!* (Giv den af stødtanden!) *Somalo! Somalo!* (Pas på, pas på!) *Maro! Maro!* (Slå den, slå den!) Tag dig i agt for stolpen! *Arre! Arre! Hai! Yai! Kyaa-ah!*" råbte han, og Kala Nag og den vilde elefant, med hvem den kæmpede, vaklede frem og tilbage gennem hele Keddahen, og de gamle elefantjægere tørrede sveden bort fra øjnene og fik tid til at nikke til lille Toomai, der sad og skuttede sig af glæde på toppen af en af palisaderne.

Men han gjorde mere end at skutte sig. En nat lod han sig glide ned fra palisaden, smuttede ind mellem elefanterne og kastede den løse ende af et reb, der var faldet til jorden, op til en fører, som søgte at få en sparkende elefantunges ben bundet (unger er altid vanskeligere at behandle end fuldvoksne dyr). Kala Nag så ham, greb ham med snablen og rakte ham op til store Toomai, som på stedet gav ham en dragt prygl og så satte ham tilbage på palisaden. Næste morgen skændte han dygtigt på ham og sagde: "Har du ikke nok af at være med i staldene og når elefanterne bærer telte, men skal du også gå på jagt efter vilde elefanter på egen hånd, din lille døgenigt? Nu har disse tåbelige jægere, hvis lønning ikke en gang er så høj som min, fortalt det til Petersen sahib." Lille Toomai blev forskrækket. Han kendte ikke synderligt til hvide mænd, men Petersen sahib

var i hans øjne den mægtigste hvide mand i hele verden. Han var lederen af alle keddah-foretagenderne – den mand, som fangede alle elefanterne til den indiske regering, og som kendte mere til elefanternes levevis end noget andet levende menneske.

"Hvad – hvad vil der ske?" sagde lille Toomai.

"Ske! Der kan ske det allerværste. Petersen sahib er en gal mand. Hvorfor skulle han ellers tilbringe sit liv med at jage efter disse vilde djævle? Han ville måske opfordre dig til at blive elefantjæger, bo et eller andet sted i disse usunde jungler og til sidst blive trampet ihjel i keddahen. Det er da heldigt, at dette vrøvl snart får ende. I næste uge er jagten forbi, og vi folk fra sletterne bliver sendte tilbage til vore garnisoner. Så skal vi igen marchere på jævne landeveje og glemme hele denne jagt. Men, min søn, jeg er vred over, at du blander dig i sager, som kun vedkommer disse skidne fyre fra de assamske jungler. Kala Nag vil ikke adlyde andre end mig, og derfor må jeg gå med den ind i keddahen, men den er kun en kampelefant og hjælper ikke med til at binde dem. Derfor sidder jeg nok så mageligt, som det sømmer sig for en vogter – ikke en slet og ret jæger – en vogter, siger jeg, en mand, der får pension, når han tager sin afsked fra tjenesten. Skal en af Elefant-Toomais efterkommere trædes under fode i en keddahs skarn? Slemme dreng! Ondskabsfulde dreng! Døgenigt af en søn! Gå hen og vask Kala Nag og se dens øren efter og træk tornene ud af dens fødder, ellers tager Petersen sahib dig og gør dig til en vild jæger – en sporhund efter elefanter – en junglebjørn. Fy skam dig! Gå!"

Lille Toomai gik sin vej uden at sige et ord, men han betroede Kala Nag alle sine bekymringer, mens han undersøgte dens

fødder. "Det er nu lige meget," sagde lille Toomai, idet han krængede kanten af Kala Nags vældige øre. "De har sagt mit navn til Petersen sahib, og måske – måske – måske – hvem kan vide? Halløj! Det var en stor torn, jeg fandt der!"

De næste par dage blev anvendt til at samle elefanterne, til at lade de nyligt indfangne, vilde elefanter marchere frem og tilbage mellem to tamme, for at de ikke skulle være alt for vanskelige at regere på marchen ned mod sletterne, og til at foretage optælling af, hvor mange tæpper, reb og andre genstande, der var blevet ødelagt eller mistet i skoven. Så kom Petersen Sahib ridende på sin kloge hunelefant Pudmini. Han havde været henne og udbetalt lønninger i andre lejre rundt omkring blandt bjergene, for jagttiden var omme, og nu sad her en indfødt skriver ved et bord under et træ for at betale førerne, hvad der tilkom dem. Alt eftersom hver mand fik sine penge, gik han tilbage til sin elefant og trådte ind i geleddet, der stod rede til at bryde op. Jægerne, klapperne, keddahfolkene, som opholdt sig i junglen år ud og år ind, sad på ryggen af de elefanter, der hørte til Petersen sahibs faste styrke, eller lænede sig mod træerne med bøssen hvilende i armen, gjorde nar af de førere, som skulle til at drage bort, og lo, når de nyligt indfangne elefanter brød ud af geleddet og løb omkring. Store Toomai gik hen til skriveren med lille Toomai bagved sig, og Machua Appa, den dygtigste sporsøger, hviskede til en af sine venner: "Der går da i det mindste en, som er af det rette stof. Det er synd, at den lille junglehane skal miste sine fjer nede på sletterne."

Nu havde Petersen sahib så at sige et øre på hver finger, som den mand må have, der lytter til det tavseste af alle levende

væsener – den vilde elefant. Han drejede sig om fra sin plads på Pudminis ryg og spurgte: "Hvad skal det sige? Jeg vidste ikke, at der var en mand iblandt førerne fra sletten, som havde forstand nok til at binde en død elefant."

"Det er heller ikke en mand, men en dreng. Han sprang ind i keddahen på vor sidste jagt og kastede et reb til Barmao der, da vi søgte at få den unge der henne med pletten på skulderen skilt fra dens moder." Machua Appa pegede på lille Toomai, og Petersen sahib så på ham, og lille Toomai bukkede helt ned til jorden.

"Kastede han et reb? Han er jo ikke en gang så stor som en teltpløk. Hvad hedder du, min dreng?" spurgte Petersen sahib. Lille Toomai var alt for forskrækket til at kunne svare, men Kala Nag stod bag ved ham, og Toomai gav den et tegn med hånden, hvorpå elefanten greb ham med sin snabel og løftede ham op i højde med Pudminis pande foran den store Petersen Sahib. Så gemte lille Toomai sit ansigt i hænderne, for han var kun et barn og når han ikke havde med elefanter at gøre, var han lige så undselig som noget barn kunne være.

"Hoho!" sagde Petersen sahib og smilede under sit overskæg, "hvorfor har du lært din elefant den kunst? Måske for at den kunne hjælpe dig til at stjæle grøn majs fra hustagene, når kolberne bliver lagt ud til tørring?"

"Ikke grøn majs, o du de fattiges beskytter – meloner," svarede lille Toomai, og alle mændene, der sad rundt om, brast i skoggerlatter. De fleste af dem havde lært deres elefanter det kunststykke, da de var drenge. Lille Toomai svævede otte fod oppe i luften og ønskede inderligt, at han var otte fod under jorden.

"Han hedder Toomai og er min søn, sahib," sagde store Toomai med et arrigt blik. "Han er en meget slem dreng og ender nok i tugthuset, sahib."

"Det er jeg nu ikke så ganske vis på," svarede Petersen sahib. "En dreng på hans alder, som tør springe ind i en fuld keddah, plejer ikke at ende i tugthuset. Se her, lille ven, her har du fire annas til slik, fordi du har en smule hjerne under din store dusk hår. Med tiden kan du måske også blive til en jæger." Store Toomai så endnu mere arrig ud. "Men husk på, at keddaher ikke er heldige legepladser for børn," sluttede Petersen sahib.

"Må jeg da aldrig mere gå ind i keddahen, sahib?" spurgte lille Toomai med et dybt suk.

"Jo," – Petersen sahib smilede igen – "når du har set elefanterne danse. Så er det den rette tid. Kom til mig, når du har set elefanterne danse, så skal du få lov til at gå ind i alle keddaherne."

Der lød en ny skoggerlatter, for det er en gammel vittighed blandt elefantjægerne, og det betyder så meget som aldrig. Der gives store, jævne lysninger rundt om i skovene, som man kalder for "elefanternes balsale," men selv disse findes kun rent tilfældigt, og intet menneske har nogen sinde set elefanterne danse. Når en fører praler af sin dygtighed og sit mod, siger de andre førere: "Nå, og hvornår har *du* set elefanterne danse?"

Kala Nag satte lille Toomai ned, og han bukkede igen helt ned til jorden og gik sin vej med sin fader. Han gav sølvmønten til sin moder, som sad og puslede med hans lille broder, og så blev de alle sat op på Kala Nags ryg, og hele rækken af gryntende og vrælende elefanter marcherede ned ad bjergstien mod sletterne. Det blev en meget livlig march. Det sørgede de nye

elefanter for, idet de gjorde spektakler ved hvert vadested og måtte kæles for eller have bank hvert øjeblik.

Store Toomai prikkede Kala Nag ondskabsfuldt med pigkæppen, for han var meget vred, men lille Toomai var alt for lykkelig til at kunne tale. Petersen sahib havde lagt mærke til ham og givet ham penge, og derfor havde han samme følelse som en menig soldat, der er blevet kaldt frem foran fronten og rost af den øverstkommanderende.

"Hvad mente Petersen sahib med elefanternes dans?" sagde han endelig sagte til sin moder.

Store Toomai hørte ham og brummede. "Han mente, at du aldrig skulle komme til at høre til disse bjergbøfler af jægere. *Det* var hans mening. Halløj, I der foran! Hvorfor spærrer I vejen?"

En assamsk fører, to eller tre elefanter længere fremme, vendte sig om og råbte vredt: "Lad Kala Nag komme herhen og banke denne unge slubbert, til den lærer at opføre sig ordentligt. Hvorfor har Petersen sahib også netop valgt mig til at drage ned til sletterne sammen med jer æsler fra rismarkerne? Kom her med dit dyr, Toomai, og lad det kile på med stødtænderne. Ved alle bjergenes guder, disse nye elefanter er besatte, eller også kan de lugte deres kammerater inde i junglen."

Kala Nag dunkede den nye elefant i ribbenene og pryglede den, til vejret gik fra den, og store Toomai sagde: "Vi har fanget alle de vilde elefanter her i bjergene på vor sidste jagt. Det er blot din skødesløse måde at føre den på. Skal jeg måske holde hele rækken i orden?"

"Nej, hør bare!" sagde den anden fører. "Vi har fanget alle elefanterne her i bjergene! Hoho! Ja, I er meget kloge, I sletteboere. Enhver anden end et kødhoved, som aldrig har set en jungle, ved, at elefanterne er fuldstændigt på det rene med, at jagterne er forbi for i år. Og derfor vil alle de vilde elefanter i nat – men hvorfor skulle jeg spilde min visdom på en flodskildpadde?"

"Hvad vil de gøre?" råbte lille Toomai.

"Halløj, lille ven, er du der? Ja, dig vil jeg fortælle det, for du er en fornuftig lille fyr. De vil danse, og det ville være klogt gjort af din fader, som har fanget *alle* elefanterne i *alle* bjergene, om han i aften bandt sit dyr fast til pælen med dobbelte lænker".

"Hvad er det for noget vrøvl?" sagde store Toomai. "Nu har jeg og mine fædre vogtet elefanter i fyrretyve år, men aldrig har vi hørt den slags snak om, at elefanterne danser."

"Javel, men en sletteboer, som lever i en hytte, kender kun sin hyttes fire vægge. Nå, lad du blot dine elefanter gå løse i nat, så skal du se, hvad følgen bliver. Og hvad angår deres dans, så har jeg set det sted, hvor – *bapree bap*! Hvor mange slyngninger har dog Dihangfloden? Her er et vadested til, og vi må lade ungerne svømme. Holdt, I der bagved!"

Og mens de således passiarede og skændtes og plaskede gennem floderne, marcherede de af sted til den lejr, hvor de nye elefanter skulle opstaldes, men de tabte tålmodigheden, længe før de nåede derhen.

Så blev elefanterne lænket til de svære pæle, de nye elefanter blev bundet med endnu flere reb, dynger af foder blev lagt foran dem, og førerne fra bjergene vandrede tilbage til Petersen sahib i solnedgangens skær, efter at have opfordret førerne fra

sletterne til at passe usædvanligt godt på den nat, og leet, da sletteboerne spurgte om grunden.

Lille Toomai gav Kala Nag dens aftensmad, og da aftenen faldt på, vandrede han igennem lejren, uudsigeligt lykkelig, og ledte efter en tamtam. Når et indisk barns hjerte er fuldt, løber han ikke omkring og laver støj og spektakel. Han sætter sig ned og fryder sig ganske alene. Petersen sahib havde talt til lille Toomai! Hvis han ikke havde fundet, hvad han søgte, tror jeg, at han ville være blevet syg. Men manden, der solgte syltetøj der i lejren, lånte ham en lille tamtam – en tromme, som man slår på med den flade hånd – og han satte sig ned med korslagte ben foran Kala Nag, mens stjernerne begyndte at komme frem på himlen, lagde tamtam'en på sit skød og dundrede og dundrede og dundrede, og jo mere han tænkte på den store ære, der var blevet ham til del, desto stærkere dundrede han, mens han sad der ganske alene i elefantfoderet. Der var ingen melodi og ingen ord, men den blotte dundren gjorde ham lykkelig. De nye elefanter sled i deres reb og vrælede og trompeterede fra tid til anden, og derovre i hytten kunne han høre sin moder lulle den lille broder i søvn med en ældgammel vise om den store gud Shiva, som en gang lærte alle dyrene, hvad de skulle æde. Det er en meget søvndyssende vuggevise; den lyder således:

Shiv, al verdens herre, som skabte småt og stort,
sad en gang i tidens morgen udenfor sin port,
sad og delte føde ud til hver, som bor på jord,
at de alle kunne mættes ved hans rige bord.
Al ting skabte han – Shiva vor opholder.
Mahadeo! Mahadeo! Alt er hans værk –
tidsler til kamelen, til fåret græsklædt eng,
og moders bryst for søvnigt hoved, kære lille dreng!

Hvede til den rige, til stodder hirsekorn,
kløvermark til studen med de krumme horn,
bedekød til tigren, sødmælk til vor kat,
marvben til de ulve, som lusker om ved nat.

Ingen var for store for ham, ingen var for små –
Parbati ved siden af ham så dem komme, gå.
Narre den algode Shiv var gudindens lyst –
derfor tog hun billen og skjulte den på bryst.

Sådan hun bedrog ham – Shiva vor opholder.
Mahadeo! Mahadeo! Vend dig om og se!
Stor er elefanten, bøflen tung og svær,
men billen var det mindste dyr, hun kunne finde der.

Da han nu var færdig, lød gudindens ord:
"Har du mættet alle væsner, som på jorden bor?"
Smilende han svared: "Ingen har jeg glemt,
ej en gang det lille væsen, som du havde gemt."

Parbati tog billen frem fra brystet, hvor den sad,
så det allermindste væsen gnave på et blad.
Frygt og undren greb gudinden, og hun priste Shiv,
der i sandhed mætted alle, som på jord har liv.
Al ting skabte han – Shiva vor opholder,
Mahadeo! Mahadeo! Alt er hans værk –
tidsler til kamelen, til fåret græsklædt eng,
og moders bryst til søvnigt hoved, kære lille dreng!

Lille Toomai stemte i med et lystigt "bommelom" efter hvert vers, indtil han blev søvnig og strakte sig ud på foderet ved siden af Kala Nag. Til sidst begyndte elefanterne at lægge sig ned en efter en, som de plejer, indtil kun Kala Nag på rækkens højre fløj endnu stod oprejst, og den rokkede langsomt fra den ene side til den anden og strakte ørene frem for at lytte til nattevinden, der viftede ganske svagt henover bankerne. Luften var fuld af alle de natlige lyde, der taget sammen kun gør tavsheden så meget dybere – bambusstænglernes raslen mod hinanden, støjen af et eller andet levende væsen i krattet, en halvvågen fugls skraben og pippen (fugle er langt oftere vågne om natten, end vi tror) og rislen af rindende vand langt borte. Lille Toomai sov en stund, og da han vågnede, var det strålende klart måneskin, og Kala Nag stod endnu og spidsede øren. Lille Toomai vendte sig om, så det raslede i foderet, og betragtede krumningen af dens store ryg, der aftegnede sig mod den stjerneklare himmel, og mens han lå og så på den, hørte han en vild elefant trompetere så langt borte, at det næppe kunne høres i den dybe stilhed. Alle elefanterne i lejren fo'r op, som om man havde skudt på dem, og deres grynten vækkede til sidst de sovende vogtere, så at de kom ud, hamrede tøjrepælene fastere

med store køller, strammede et reb hist og slog knude på et andet her, indtil alt igen var roligt. En af de nye elefanter havde næsten rodet sin tøjrepæl op af jorden, og store Toomai tog Kala Nags fodlænke og lænkede den vilde elefants for- og bagben sammen, hvorpå han slog et halmbånd om Kala Nags ben og bød den huske på, at den var bundet fast. Han vidste, at både han selv, hans fader og hans bedstefader havde gjort dette hundreder af gange før. Kala Nag besvarede ikke befalingen med en gurglende lyd, som den plejede. Den stod stille, med hovedet lidt hævet og ørene udspilede som vifter, og stirrede ud i måneskinnet over mod Garobjergenes store bølgelinjer.

"Pas på den, hvis den bliver urolig i løbet af natten," sagde store Toomai til lille Toomai, hvorpå han gik ind i sin hytte og lagde sig til at sove. Lille Toomai var også lige ved at falde i søvn, da han hørte bastrebet briste med et lille smæld og så Kala Nag glide bort fra sine tøjrepæle lige så langsomt og tavst, som en tågesky kommer rullende ud fra en bjergkløfts munding. Lille Toomai løb efter den på sine bare ben ned ad den månelyse vej og kaldte ganske sagte: "Kala Nag! Kala Nag! Å, tag mig med dig, Kala Nag!" Elefanten vendte sig om uden at give en lyd fra sig, gik tre skridt tilbage henimod drengen, strakte sin snabel ud mod ham, svang ham op på sin hals, og næppe havde Toomai sat sig til rette, før den gled ind i skoven.

Der lød et eneste rasende trompetstød fra lejren, så lukkede tavsheden sig over alting, og Kala Nag begyndte at sætte fart på. Af og til strejfedes dens sider af en tot højt græs, ligesom en bølge strejfer en skibsside, og ind imellem kunne en klynge af den vilde peberbusks ranker feje dens ryg eller en bambusstængel knage, når dens bov skød den til side, men for

øvrigt bevægede den sig fuldstændig lydløst og gled igennem den tætte Garoskov lige så let, som om det havde været gennem røg. Det gik op ad bakke, men skønt lille Toomai holdt øje med stjernerne mellem trætoppene, var det ham umuligt at sige, i hvilken retning de bevægede sig. Så nåede Kala Nag højens kam og standsede et øjeblik, og lille Toomai kunne se trætoppene, der lå nedenunder dem i miles omkreds og så ud i måneskinnet som et broget, loddent tæppe, og den blålighvide tåge, der svævede over floden nede i dalen. Toomai bøjede sig forover og spejdede. Han kunne mærke, at skoven var vågen dernede – lysvågen og fuld af liv. En stor brun flagermus strejfede hans øre, et pindsvins pigge raslede i krattet, og inde i mørket mellem træstammerne kunne han høre et vildsvin pruste og rode i den fugtige, varme jord. Så lukkede grenene sig atter over hans hoved, og Kala Nag begyndte at stige ned i dalen – denne gang ikke langsomt, men i ustandselig fart, ligesom en kanon, der triller ned ad en stejl skrænt. Dens vældige lemmer bevægede sig lige så jævnt som en dampmaskines stempler, hvert skridt var otte fod langt, og den rynkede hud på knæskallerne knirkede. Krattet på begge sider skiltes ad med en lyd som af lærred, der bliver revet over, de unge træer, som den bøjede til side med boven til højre og venstre, sprang tilbage igen og piskede dens flanker, og et virvar af lange slyngplanter hang ned fra dens stødtænder, mens den bevægede hovedet fra side til side for at bane sig vej. Lille Toomai lagde sig helt ned på den brede hals, for at ikke en svingende gren skulle feje ham ned til jorden, og ønskede, at han var vel tilbage igen. Grønsværet begyndte at blive blødt, det plaskede og svuppede under Kala Nags fødder, når den satte dem til jorden, og den

klamme nattetåge på dalbunden fik lille Toomai til at fryse. Der lød en plasken og en trampen og en brusen af rindende vand, og Kala Nag traskede gennem en flodseng, følende sig for ved hvert skridt. Gennem lyden af vandet, som hvirvlede om elefantens ben, kunne lille Toomai høre mere plasken og trompetstød på begge sider – dyb grynten og vred snøften, og tågen rundt omkring syntes helt fuld af utydelige, klodsede skikkelser, der bevægede sig fremad. "Å!" sagde han halvhøjt og med klaprende tænder. "Elefanterne er på benene i nat. De skal altså virkelig til at danse!"

Kala Nag sjaskede op af vandet, blæste dyndet ud af sin snabel og begyndte på ny at stige opad, men denne gang var den ikke alene og behøvede ikke at bane sig vej. Der lå allerede foran den en fuldt færdig, seks fod bred vej, hvor det nedtrampede junglegræs forsøgte at samle kræfter og rejse sig over ende igen. Mange elefanter måtte have passeret den vej for kun nogle få minutter siden. Lille Toomai så sig om, og bagved ham var en stor, vild elefant, hvis små griseøjne skinnede som glødende kul, netop i færd med at dukke frem af flodtågen.

Så lukkede træerne sig igen om dem, og de traskede videre og opad, under trompetstød og brag og lyden af brækkende grene på alle sider. Til sidst standsede Kala Nag mellem to træstammer helt oppe på toppen af bakken. De hørte med til en kreds af træer, der voksede rundt om en lysning af uregelmæssig form og to á tre tønder lands størrelse, og lille Toomai kunne se, at jorden i hele denne lysning var blevet trampet fast, indtil den var så hård som et stengulv. Der groede nogle enkelte træer midt i lysningen, men deres bark var gnedet af, og det hvide ved under neden skinnede i månens stråler,

som om det var poleret. Slyngplanter snoede sig om de øverste grene, og deres store, vokshvide, klokkeformede blomster, der lignede snerler, hang slapt ned og sov, men indenfor lysningens grænser var der ikke et eneste grønt græsstrå – ikke andet end den faststampede jord. Den så helt jerngrå ud i måneskinnet, undtagen hvor nogle elefanter stod – i deres skygge var den kulsort. Lille Toomai holdt vejret og stirrede, så at øjnene var nær ved at trille ud af hovedet på ham, og mens han stirrede, kom flere og flere elefanter frem mellem træstammerne og traskede ind på den åbne plads. Lille Toomai kunne kun tælle til ti, og han talte igen og igen på sine fingre, indtil han ikke længere kunne holde regnskab med alle de tiere og det begyndte at løbe rundt for ham. Ude i skoven kunne han høre det brage i krattet, mens de asede op ad højen, men så snart de var kommet indenfor træstammernes rundkreds, bevægede de sig så lydløst som spøgelser.

Der var hvidtandede, vilde hanner, med nedfaldne blade og nødder og kviste liggende i rynkerne på deres hals og folderne på deres øren. Fede, langsomme hunelefanter, med urolige, sorte små unger, kun tre eller fire fod høje, der løb inde mellem moderens ben. Unge elefanter, hvis stødtænder netop begyndte at komme til syne, og som var meget stolte af dem. Tynde, magre, gamle jomfruer af elefanter med indfaldne, ængstelige ansigter og snabler, der lignede grene med sprukken bark. Bistre gamle hanelefanter, hvis skuldre og flanker var fulde af store ar og skrammer fra fordums kampe, og hvis bove var dækkede med hele kager af snavs fra deres ensomme bade i dyndet, og der var en, hvis ene stødtand var knækket, og som på sin side bar mærker af tigerkløernes frygtelige slidende hug.

Der stod de, hoved mod hoved, eller vandrede parvis hid og did i lysningen, eller rokkede og svajede ganske alene – snese og atter snese af elefanter. Toomai vidste, at så længe han lå stille på Kala Nags hals, ville der ikke hænde ham noget, for selv i keddahens kamp og virvar strækker en vild elefant ikke sin snabel op for at trække et menneske ned fra halsen af en tam elefant, og disse elefanter tænkte ikke på mennesker den nat. En gang gav det et sæt i dem, og de lagde ørene frem, da de hørte en fodlænke klirre inde i skoven, men det var kun Pudmini, Petersen sahibs yndlingselefant, der kom op ad højen med brudt lænke, gryntende og snøftende. Den måtte have sprængt sine kæder og være kommet lige fra Petersen sahibs lejr. Og lille Toomai så en anden elefant – en, som han ikke kendte – med dybe mærker af reb på ryg og bryst. Den måtte også være løbet bort fra en eller anden lejr i de omliggende bjerge.

Til sidst lød der ikke mere støj af elefanter, der bevægede sig i skoven, og Kala Nag trådte frem fra sin plads mellem træerne og gik midt ind i skaren, klukkende og gurglende. Nu begyndte alle elefanterne at tale sammen i deres eget tungemål og spadsere omkring. Lille Toomai blev liggende og så ned på disse utallige brede rygge, rokkende øren, baskende snabler og små, rullende øjne. Han hørte stødtændernes klapren, når de tilfældigvis stødte mod andre stødtænder, den tørre skraben af snabler, der snoede sig om hinanden, de vældige siders og skuldres skuren mod hinanden i trængslen, og den uafladelige basken og pisken af de store haler. Så gled en sky over månen, og han sad i bælgmørke, men den rolige, jævne støden og puffen og gurglen blev stadig ved. Han vidste, at der var

elefanter på alle sider af Kala Nag, og at det var umuligt at få den ud af denne forsamling. Derfor bed han tænderne sammen og gøs. I en keddah var der i det mindste fakkelskær og råb, men her var han ganske alene i mørket, og en gang var der en snabel, der rørte ved hans knæ. Derpå gav en elefant sig til at trompetere, og så stemte de alle i og trompeterede i fem eller ti frygtelige sekunder. Duggen fra træerne oven over dryssede som regn ned over alle de store rygge, og der begyndte en dump, drønende støj. I begyndelsen var den ikke synderlig stærk, og lille Toomai kunne ikke forstå, hvad det var, men den steg og steg, og Kala Nag løftede først det ene forben og så det andet og satte dem til jorden igen – en, to, en, to, så regelmæssigt som en rambuk. Nu trampede elefanterne alle i samme takt, og det lød, som når man slår på pauker inde i en hule. Duggen faldt fra træerne, indtil der ikke var mere, der kunne falde, og drønene blev ved, og jorden rystede og gyngede, og lille Toomai holdt hænderne for ørene for at holde larmen ude. Men det var, som om de voldsomme, drønende brag skar lige igennem ham – denne trampen af hundreder af tunge fødder på den nøgne jord. En eller to gange følte han, at Kala Nag og alle de andre rullede nogle skridt fremad, og så forvandledes bumpene til den brasende lyd af saftigt grønt, der trædes ned, men et par minutter efter begyndte drønene af fødder på hård jord igen. Et træ bragede og knagede et eller andet sted i nærheden af ham. Han strakte hånden ud og følte dets bark, men Kala Nag rykkede fremad, stadig trampende, og han vidste ikke, hvor på lag i lysningen han befandt sig. Elefanterne gav ikke en lyd fra sig, undtagen en gang, da et par små unger gav sig til at vræle. Så hørte han et bump og en

sjokkende lyd, og derefter fortsatte drønene. Det må have varet i to stive timer, og hver nerve i lille Toomais krop gjorde ondt, men han kunne mærke på natteluften, at det ikke var langt fra daggry.

Morgenen brød frem med en bleggul strime hinsides de grønne banker, og ved den første solstråle hørte drønene op, ret som om lyset havde givet elefanterne befaling til at standse. Før det endnu var hørt op med at summe i lille Toomais hoved, ja endog før han havde fået skiftet stilling, var alle elefanterne ude af syne undtagen Kala Nag, Pudmini og elefanten med mærkerne af reb, og ikke et tegn, ikke en raslen, ikke den svageste lyd på højens skrænter viste, hvor de andre var blevet af. Lille Toomai stirrede og stirrede. Lysningen, hvis udseende han godt huskede, var vokset i løbet af natten. Der stod flere træer midt ude i den, og krattet og junglegræsset på siderne havde trukket sig tilbage. Lille Toomai stirrede igen. Nu forstod han, hvad han havde hørt. Elefanterne havde trampet lysningen større – havde trampet det tætte græs og de saftige rør til stumper, og stumperne til splinter, og splinterne til tynde fibre, og fibrene til fast jord.

"Å!" sagde lille Toomai, og hans øjne var meget tunge. "Kala Nag, ædle herre, lad os holde os til Pudmini og gå til Petersen sahibs lejr, ellers falder jeg ned fra din hals."

Den tredje elefant holdt øje med de to, mens de traskede bort, prustede, gjorde omkring og gik sin egen vej. Den tilhørte formodentlig en eller anden lille indfødt konge, halvtreds eller tres eller måske hundrede mile derfra.

To timer efter, mens Petersen sahib sad ved sit morgenmåltid, begyndte hans elefanter, som havde været

bundet med dobbelte lænker den nat, at trompetere, og Pudmini, tilsølet helt op til ørene, kom traskende ind i lejren side om side med Kala Nag, der var meget ømfodet. Lille Toomais ansigt var askegråt og fordrejet, og hans hår var fuldt af blade og gennemblødt af duggen, men han forsøgte alligevel at hilse på Petersen sahib og råbte med svag stemme: "Dansen – elefanternes dans! Jeg har set den, og – jeg dør!" og idet Kala Nag lagde sig ned, gled han besvimet ned fra dens hals.

Men indfødte børn har ingen nerver – i det mindste ingen, som det er værd at tale om – og derfor lå han to timer efter nok så tilfreds i Petersen sahibs hængekøje med Petersen sahibs jagtfrakke under hovedet og et glas varm mælk med en smule cognac og et stænk kinin i maven, og mens de gamle, skæggede, arrede junglejægere sad i tætte rækker rundt om ham og stirrede på ham, som om han var et spøgelse, fortalte han sin historie med få ord, som et barn kunne gøre det, og sluttede således:

"Og hvis I tror, at jeg har sagt et eneste ord usandhed, så send folk hen for at se ad. De vil finde, at elefanterne har trampet deres balsal større, og de vil finde ti og ti og mange gange ti spor, der fører op til balsalen. De gjorde den større med deres fødder. Det har jeg set. Kala Nag førte mig derhen, og jeg så det. Og nu er Kala Nag meget træt!"

Lille Toomai lagde sig til ro og sov hele den lange eftermiddag, indtil tusmørket faldt på, og mens han sov, fulgte Petersen sahib og Machua Appa de to elefanters spor femten mil tværs over bjergene. Petersen sahib havde tilbragt atten år med at fange elefanter, og han havde kun en gang før fundet en sådan danseplads. Machua Appa behøvede ikke at betragte

lysningen to gange eller at skrabe med tåen i den faststampede, hårde jord for at forstå, hvad der havde fundet sted her.

"Barnet har talt sandhed," sagde han. "Alt dette er sket i nat, og jeg har talt halvfjerdsindstyve spor, som fører over floden. Se her, sahib, her har Pudminis fodlænke skuret mod dette træs bark! Javel, Pudmini har også været med." Og de så på hinanden, og de så op, og de så ned, og de undrede sig, for elefanternes skikke er uudgrundelige for nogen mands forstand, han være sig nu hvid eller sort.

"I fem og fyrretyve år," sagde Machua Appa, "har jeg fulgt sporet af hans højhed elefanten, men aldrig har jeg hørt fortælle, at noget menneskebarn havde set, hvad dette barn har set. Ved alle bjergenes guder, det er – ja hvad formår vi at sige?" og han rystede på hovedet.

Da de kom tilbage til lejren, var det blevet tid til at spise til aften. Petersen sahib spiste alene i sit telt, men han gav ordre til, at lejren skulle have to får og nogle høns, så vel som dobbelte rationer af mel, ris og salt, for han vidste, at der ville blive holdt fest. Store Toomai var kommet løbende fra lejren nede på sletten for at søge efter sin søn og sin elefant, og nu da han havde fundet dem, så han på dem, som om han var bange for dem begge to. Og der blev holdt fest ved de flammende lejrbål foran de tøjrede elefanters rækker, og lille Toomai var festens helt, og de store, brune elefantjægere, sporsøgere, førere, vogtere, de mænd, som kendte alle hemmelighederne ved at tæmme de vildeste elefanter, lod ham gå fra hånd til hånd, og de mærkede hans pande med blod fra en nyslagtet hanes bryst, til tegn på, at han var optaget i jægernes lag og indviet i alle junglens mysterier.

Og til sidst, da flammerne døde hen, og det røde skær fra de glødende favnestykker fik elefanterne til at se ud, som om de var dyppet i blod, sprang Machua Appa op – Machua Appa, første mand blandt alle keddahernes elefantførere – Machua Appa, Petersen sahibs højre hånd, som ikke havde set en civiliseret landevej i fyrretyve år – Machua Appa, som var så stor en mand, at han ikke havde noget andet navn end Machua Appa – og idet han holdt lille Toomai højt op i luften over sit hoved, råbte han: "Lyt, mine brødre! Og lyt også I, ædle herrer derhenne i rækkerne, for jeg, Machua Appa, vil tale! Denne lille dreng skal ikke længere kaldes lille Toomai, men Elefant-Toomai, som hans oldefader blev kaldt før ham. Hvad aldrig noget menneske har set, det har han fået at se en hel lang nat igennem, og elefanternes og junglegudernes nåde er over ham. Han vil blive en stor sporsøger. Han vil end også blive større end jeg, Machua Appa! Han vil følge det friske spor og det gamle spor og det udviskede spor, og det med et klart blik! Han vil ikke komme til skade i keddahen, når han løber ind under de vilde elefanters bug for at binde dem, og hvis han snubler og falder lige for fødderne af den rasende hanelefant, vil hanelefanten kende ham og ikke knuse ham. *Aihai*! I ædle, lænkede herrer," – han drejede sig om mod de tøjrede elefanter – "her er en lille dreng, som har set jer danse på jeres hemmelige festplads – et syn, som intet menneske nogen sinde har set! Så vis ham da ærbødighed, ædle herrer! *Salaam karo*, mine børn. Bring Elefant-Toomai jeres hyldest! Gunga pershad, hallo! Hira Guj, Birchi Guj, Kuttar Guj, hallo! Pudmini – du så ham ved dansen, og du med, Kala Nag, du min perle blandt alle

elefanter! – Hallo! Allesammen på en gang! Længe leve Elefant-Toomai! *Barrao*."

Og ved dette sidste vilde hyl slyngede hele rækken snablerne til vejrs, så at deres spidser rørte ved panderne, og brød ud i den dundrende hilsen, det bragende trompetstød, som ellers kun vicekongen af Indien får at høre – keddahens salaam.

Og alt det var til ære for lille Toomai, som havde set, hvad aldrig noget menneske før havde set – elefanternes dans ved nattetid dybt inde i hjertet af Garobjergene.

Dronningens tjenere

Det havde regnet stærkt en hel måned – regnet over en lejr på tredive tusind mand og tusinder af kameler, elefanter, heste, stude og muldyr, alle samlede på et sted ved navn Rawal Pindi, hvor vicekongen af Indien ville holde revue over dem. Han havde netop besøg af emiren af Afghanistan – en vild hersker over et meget vildt land, og emiren havde bragt med sig som livvagt otte hundrede mænd og heste, som aldrig før i deres liv havde set en lejr eller et lokomotiv – vilde mænd og vilde heste et eller andet sted fra midt inde i Centralasien. Hver eneste nat sprængte en skare af disse heste deres tøjr og galopperede vildt frem og tilbage gennem lejren i snavset og mørket, eller også rev kamelerne sig løs og løb omkring og faldt over teltrebene, og man kan nok tænke sig, hvor behageligt dette var for folk, der gerne ville sove. Mit telt lå langt borte fra kamelernes rækker, og jeg antog, at det var i sikkerhed, men en nat stak en mand hovedet ind og råbte: "Stå op i en fart! De kommer! Mit telt er væk!"

Jeg vidste, hvem "de" var. Derfor trak jeg støvlerne på, kastede regnkappen over mig og løb ud i sølet. Lille Fox, min terrier, sprang ud til den anden side, og så hørte jeg en brølen og grynten og prusten, og jeg så teltet synke sammen, idet stangen knækkede, og give sig til at danse omkring ligesom et vanvittigt spøgelse. Det var en kamel, der var trimlet ind i det, og skønt jeg var gennemblødt og gal i hovedet, kunne jeg ikke bare mig for at le. Så løb jeg videre, fordi jeg ikke vidste, hvor mange

kameler der havde revet sig løs, og det varede ikke længe, før jeg havde tabt lejren af syne og asede af sted gennem dyndet. Til sidst faldt jeg over en kanonlavet og opdagede derved, at jeg var i nærheden af artillerilejren, hvor kanonerne var stillet op om natten. Da jeg ikke havde lyst til at traske mere om i støvregnen og mørket, hængte jeg min regnkappe over mundingen af en kanon, lavede mig et slags telt ved hjælp af et par viskere, som jeg fandt, lagde mig på lavetten af en anden kanon og spekulerede på, hvad der var blevet af Fox, og hvor jeg egentlig var. Netop da jeg var lige ved at falde i søvn, hørte jeg en ringlen af seletøj og et snøft, og et muldyr gik forbi mig, rystende sine våde øren. Det hørte til et skruebatteri, for jeg kunne høre bøjlerne og ringene på dets sadel klirre. Skruekanonerne er bittesmå kanoner, lavet i to stykker, som kan skrues sammen, når de skal bruges. De bæres op i bjergene, overalt hvor et muldyr kan komme frem, og de er meget nyttige, når der skal kæmpes i klippefuldt terræn. Bagved dette muldyr kom en kamel, hvis store, bløde fødder plaskede og gled i dyndet, og hvis store hals gik op og ned ligesom en forvildet hønes. Heldigvis havde jeg af de indfødte lært tilstrækkeligt af dyrenes sprog – naturligvis ikke de vilde dyrs, men lejrdyrenes – til at forstå, hvad den sagde. Det må have været den, som brasede ind i mit telt, for den råbte til muldyret: "Hvad skal jeg gøre? Hvor skal jeg gå hen? Jeg har kæmpet med en hvid bølgende tingest, og den tog en stok og slog mig over halsen." (Det var min knækkede teltstang, og det glædede mig meget at høre det). "Skal vi løbe videre?"

"Nå, det var dig," sagde muldyret, "dig og dine venner, som har bragt forstyrrelse i lejren? Meget vel, du får prygl for det i

morgen, men jeg kan lige så godt give dig et lille afdrag med det samme."

Jeg hørte seletøj klirre, idet muldyret trådte tilbage og gav kamelen to spark i maven, der lød som en tromme. "En anden gang," sagde det, "vil du have bedre forstand end at rende gennem et muldyrbatteri midt om natten og råbe på tyve og brand. Læg dig ned og hold din dumme hals rolig!"

Kamelen lagde sig ned på kamelmaner, foldende sig sammen som en tommestok, og klynkede. Så lød der regelmæssige hovslag ude i mørket, og en stor kavalerihest kom galopperende lige så roligt, som om den var til parade, sprang over en lavet og standsede ved siden af muldyret.

"Det er skammeligt," sagde den prustende. "Nu er de kameler igen rendt igennem vore rækker – det er tredje gang i denne uge. Hvordan skal en hest kunne holde sig i god stand, når man ikke får lov til at sove? Hvem er De?"

"Jeg er bundstykke-muldyr ved kanon nr. 2, 1. skruebatteri," sagde muldyret, "og han der er en af deres venner. Han vækkede også mig. Hvem er De?"

"Nr. 15, femte eskadron, niende lansener-regiment – Dick Cunliffes hest. Å, flyt Dem en smule."

"Å, om forladelse," sagde muldyret. "Det er så mørkt, at man ikke rigtig kan se. Er de kameler ikke til at blive rasende over? Jeg gik væk fra min række for at finde en smule ro og fred her."

"Ædle herrer," sagde kamelen ydmygt, "vi drømte slemme drømme om natten, og vi blev såre bange. Jeg er kun bagagekamel ved det 39. indfødte infanteriregiment, og jeg er ikke så tapper som I, ædle herrer."

"Hvorfor blev du da ikke og bar bagage for det 39. indfødte infanteriregiment, i stedet for at rende rundt i hele lejren?" sagde muldyret.

"Det var sådan nogle meget slemme drømme," sagde kamelen. "Det gør mig meget ondt – hør! Hvad er det? Skal vi løbe videre igen?"

"Læg dig ned," svarede muldyret, "eller du knækker dine lange stolper mellem kanonerne." Den lagde det ene øre tilbage og lyttede. "Stude!" sagde den. "Kanonstude. På ære, du og dine venner har vækket lejren grundigt. Der skal en hel del knubs til at få en kanonstud til at rejse sig."

Jeg hørte en lænke blive slæbt hen over jorden, og to af de store, tvære, hvide stude, som trækker de svære belejringskanoner, når elefanterne ikke vil gå nærmere til det sted, hvor der skydes, kom traskende side om side med åget over nakken, og lige i hælene på dem kom nok et batterimuldyr, skrålende forfærdet på "Billy".

"Det er en af vore rekrutter," sagde det gamle muldyr til kavalerihesten. "Han kalder på mig. Her, unge mand! Hold op med det vræl. Mørket gør ingen fortræd."

Kanonstudene lagde sig ned ved siden af hinanden og begyndte at tygge drøv, men det unge muldyr trykkede sig tæt ind til Billy.

"Tingester!" sagde den. "Frygtelige og gyselige tingester, Billy! De kom løbende ind mellem vore rækker, mens vi lå og sov. Tror du, de vil slå os ihjel?"

"Jeg har stor lyst til at give dig en ordentlig dragt prygl," sagde Billy. "At tænke sig, at et voksent muldyr med din opdragelse skal gøre batteriet skam i denne herres påhør!"

"Tag det med ro!" sagde kavalerihesten. "Husk på, at sådan er de altid i begyndelsen. Første gang jeg så et menneske (det var i Australien, da jeg var tre år gammel), løb jeg en halv dag, og hvis jeg havde set en kamel, ville jeg såmænd have løbet endnu."

Næsten alle det engelske kavaleris heste kommer til Indien fra Australien og bliver tilredet af soldaterne selv.

"Det er sandt nok," sagde Billy. "Hold nu op med at stå der og ryste, unge mand. Første gang de lagde hele seletøjet med alle dets kæder på min ryg, slog jeg bagud og sparkede hele stadsen af igen. Den gang var jeg endnu ikke rigtigt inde i sparkningens teknik, men batteriet sagde dog, at de aldrig havde set mage."

"Ja, men dette var ikke seletøj eller sådant noget, der klingrede," sagde det unge muldyr. "Det bryder jeg mig ikke mere om, ved du nok, Billy. Det var tingester, der lignede træer, og de løb op og ned gennem rækkerne og snøftede, og så sprang mit tøjr, og jeg kunne ikke finde min fører, og jeg kunne heller ikke finde dig, Billy, og derfor løb jeg min vej sammen med – med disse herrer."

"Hm!" sagde Billy. "Så snart jeg hørte, at kamelerne var løse, gik jeg min vej af egen fri vilje. Når et batterimuldyr – et skruekanonmuldyr – kalder kanonstude for herrer, må han være meget medtaget. Hvad er I for nogle fyre, I som ligger der henne?"

Kanonstudene lod føden rulle rundt i munden og svarede begge på samme tid: "Syvende åg ved første kanon af det svære batteri. Vi lå og sov, da kamelerne kom, men da de trampede på os, rejste vi os og gik vores vej. Det er bedre at ligge i fred i snavset end at blive forstyrret på god strøelse. Vi sagde til Deres

ven her, at der ikke var noget at være bange for, men han var nu så klog, at han var af en anden mening. Pøh!"

Og de gumlede videre.

"Det er følgen af at være bange," sagde Billy. "Kanonstudene gør nar ad dig. Nu kan du have del så godt, unge mand."

Det unge muldyr smækkede tænderne sammen, og jeg hørte den sige noget om, at den ikke var bange for nogen som helst fed gammel stud i hele verden, men studene stødte bare deres horn mod hinanden og blev ved med at gumle.

"Nej, bliv nu ikke arrig, efter at De har været bange. Det er den værste slags kujoneri," sagde kavalerihesten. "Enhver kan lade sig skræmme om natten, når han ser ting, han ikke forstår. Det er nu min mening. Atter og atter har vi revet os løs, alle fire hundrede og halvtreds, blot fordi en ny rekrut gav sig til at fortælle historier om giftige slanger derhjemme i Australien, til vi blev skræmt fra vid og sans af de løse ender af vort tøjr."

"Ja, det kan nu alt sammen gå an i en lejr," sagde Billy, "jeg har heller ikke noget imod at løbe lidt løbsk for løjers skyld, når jeg ikke har fået rørt benene en dags tid eller to, men hvad siger De om aktiv tjeneste?"

"Ja, det er en ganske anden sag," sagde kavalerihesten. "Så sidder Dick Cunliffe på min ryg og presser sine knæ ind i mine flanker, og alt, hvad jeg har at gøre, er at se mig for, hvor jeg sætter fødderne, holde bagbenene godt ind under mig og lystre tøjlen."

"Hvad vil det sige?" spurgte det unge muldyr.

"Ved alle Australiens gummitræer!" prustede kavalerihesten, "har De i sinde at fortælle mig, at De ikke lærer at lystre tøjlen i Deres fag? Hvor kan man udrette noget som helst, hvis man

ikke kan gøre omkring på stedet, når tøjlen trykkes mod ens hals? Det gælder liv eller død for ens rytter, og det vil naturligvis sige det samme som liv eller død for en selv. Gør omkring i samme øjeblik, som du føler tømmen på din hals, og har du ikke plads til at gøre omkring, så stejl en smule og sving rundt på bagbenene. Det er det, man forstår ved at lystre tøjlen."

"Ja, det lærer vi nu ikke," sagde muldyret Billy tørt. "Vi lærer at adlyde den mand, der går ved vort hoved, og at træde frem eller tilbage, alt eftersom han siger til. Men meningen er vel den samme. Men hvad er nu Deres egentlige forretning, bortset fra alle disse narrestreger og denne stejlen, som må være temmelig ubehagelig for benene?"

"Det er meget forskelligt," svarede kavalerihesten. "I almindelighed har jeg at gå løs på en bande hylende, langhårede mænd med knive – lange, skinnende knive, værre end dyrlægens knive – og jeg må passe på, at Dicks støvle netop rører ved hans sidemands støvle uden at trykke den. Jeg kan se Dicks lanse til højre for mit højre øje, og så ved jeg, at alt er i orden. Jeg skulle såmænd ikke holde af at være den mand eller hest, der ville standse Dick og mig, når vi kommer susende."

"Stikker de med de knive?" spurgte det unge muldyr.

"Ja, en gang fik jeg en rift tværs over bringen, men det var ikke Dicks skyld –"

"Jeg ville have brudt mig pokker om, hvis skyld det var, hvis det gjorde ondt!" sagde det unge muldyr.

"Ja, det er man dog nødt til at tage hensyn til," svarede kavalerihesten. "Hvis man ikke stoler på sin rytter, kan man lige så godt løbe sin vej straks. Det gør nogle af vore heste, og jeg kan godt forstå det. Som sagt, det var ikke Dicks skyld. Manden

lå på jorden, og jeg strakte mig ud for ikke at træde på ham, og så huggede han efter mig. Næste gang jeg skal gå hen over en mand, der ligger på jorden, vil jeg træde på ham – hårdt."

"Hm!" sagde Billy, "det lyder meget løjerligt. Knive er altid nogle slemme tingester. Nej, det eneste rette er at klatre op ad et bjerg med en godt balanceret saddel, hænge fast med alle fire ben og ørene oven i købet, og krybe og kravle og sno sig frem, indtil man når op hundreder af fod oven over alle andre, på en klippekam, hvor der lige akkurat er plads nok til ens hove. Og så står man stille og forholder sig rolig – bed aldrig en mand om at holde ved dit hoved, unge ven – man forholder sig rolig, mens kanonerne blive skruet sammen, og så ser man, hvordan de små granater med et knald falder ned i trætoppene langt nede."

"Snubler De aldrig?" spurgte kavalerihesten.

"Folk siger, at når et muldyr snubler, kan man kløve en hønes øre," svarede Billy. "Af og til kan det *måske* hænde, at en dårligt pakket saddel kan bringe et muldyr til at falde, men det er meget sjældent. Jeg ville ønske, at jeg kunne vise Dem, hvordan vi arbejder: det er nydeligt at se på. Det tog mig såmænd hele tre år at finde ud af, hvad der egentlig var folkenes mening. Sagen er, at man aldrig skal vise sig mod himlen, for hvis man gør det, skyder fjenden måske på en. Husk på det, unge mand. Hold dig altid under dækning så meget som muligt, selv om du skal gå en omvej på en mil af den grund. Det er mig, der fører batteriet, når vi skal klatre på den slags veje."

"Blive skudt på uden at kunne gå løs på de folk, der skyder!" sagde kavalerihesten dybt grublende. "Det kunne jeg ikke holde ud. Jeg ville angribe – sammen med Dick."

"Nej, De ville ikke, for De ved nok, at så snart kanonerne er bragt i stilling, besørger de angrebet. Det er pænt og videnskabeligt, men knive – pyh!"

Bagagekamelen havde i nogen tid svajet frem og tilbage med hovedet og længtes efter at få et ord indført. Så hørte jeg den rømme sig og sige undseligt:

"Jeg – jeg har også kæmpet en smule, men ikke ved at klatre og heller ikke ved at løbe."

"Å nej. Nu, da du siger det," svarede Billy, "så ser du just egentlig ikke ud, som om du var skabt til at klatre eller løbe ret meget. Nå, hvordan bar du dig så ad, gamle høslæber?"

"På den rigtige måde," svarede kamelen, "vi lagde os alle sammen ned –"

"Ved min bagrem og bringerem!" sagde kavalerihesten ved sig selv. "Lagde os ned!"

"Vi lagde os ned alle hundrede," fortsatte kamelen, "i en stor firkant, og mændene stablede vore byrder og sadler op udenfor firkanten, og så skød de over vore rygge – gjorde mændene, på alle sider af firkanten."

"Hvad for nogle mænd?" spurgte kavalerihesten. "I rideskolen lærer de os at lægge os ned og lade vore herrer skyde hen over os, men Dick Cunliffe er den eneste, som jeg tør lade gøre det. Det kilder mig i flankerne, og desuden kan jeg ikke se, når mit hoved ligger på jorden."

"Det er jo lige meget, hvem det er, der skyder hen over en," sagde kamelen. "Der er en mængde mænd og en mængde kameler tæt ved, og en masse røgskyer. Så er jeg ikke bange. Jeg ligger stille og venter."

"Og dog," sagde Billy, "drømmer du slemme drømme og sætter lejren på den anden ende midt om natten. Ak ja! Før jeg vil lægge mig ned og lade en mand skyde hen over mig, skulle mine hove og hans hoved gøre bekendtskab med hinanden. Har De nogen sinde hørt noget så rædsomt som det?"

Der blev en lang pause, og så løftede en af kanonstudene sit store hoved og sagde: "Det er noget vrøvl det hele. Der er kun en måde at kæmpe på."

"Har I noget at skulle have sagt?" sagde Billy. "Værsgo', gener jer ikke. I står formodentlig på halen og kæmper?"

"Kun én måde," sagde begge studene. (De må have været tvillinger). "Og måden er denne: At spænde tyve par af os for den svære kanon, så snart Tohale trompeterer." ("Tohale" er et lejrudtryk for elefanten).

"Hvorfor trompeterer Tohale?" spurgte det unge muldyr.

"For at sige, at han ikke vil gå nærmere hen til røgen fra fjendens side. Tohale er en stor kujon. Så slæber vi af sted med den svære kanon, alle sammen på en gang – å hiv ohøj! Vi klatrer ikke som katte eller render som kalve. Vi marcherer hen over den flade mark, alle tyve par, indtil vi bliver spændt fra igen, og så græsser vi, mens de svære kanoner snakker tværs over sletten med en by med lermure, og stykker af muren styrter sammen, og støvet rejser sig fra den, som når kvæget kommer hjem om aftenen."

"Nå, så I vælger den tid til at græsse?" spurgte det unge muldyr.

"Lige så godt som enhver anden tid. Det er altid godt at æde. Vi æder, til vi bliver spændt for igen og slæber kanonen tilbage til det sted, hvor Tohale venter på den. Nogen gange er der

svære kanoner i byen, som svarer, og nogle af os bliver dræbt, og så er der så meget mere græs til dem, der er til overs. Det er skæbne – ikke andet end skæbne. Ikke desto mindre er Tohale en stor kujon. Sådan er den rette måde at kæmpe på. Vi er brødre fra Hapur. Vor fader var en af Shivas hellige okser. Vi har talt."

"Nå, jeg har sandelig lært noget i nat," sagde kavalerihesten. "Har De, mine herrer af skruebatteriet, lyst til at æde, mens der bliver skudt på Dem med svært artilleri, og Tohale er bagved Dem?"

"Lige så lidt som vi har lyst til at lægge os ned og lade mænd kravle hen over os, eller til at løbe løs på folk med knive. Aldrig har jeg hørt mage til vrøvl. En klippekam, en vel balanceret paksaddel, en fører, som man kan stole på, og som lader en selv om at finde vejen, det kan jeg være med til, men det andet – nej tak!" sagde Billy og sparkede i jorden.

"Naturligvis," sagde kavalerihesten, "er vi ikke alle skabt på samme måde, og jeg kan godt indse, at der er mange ting, som Deres faders søn ikke kan forstå."

"Bryd De Dem bare aldrig om min fader," sagde Billy vredt, for intet muldyr kan tåle at blive mindet om, at dets fader var et æsel. "Min fader var en herre fra syden, og han kunne vælte og bide og sparke i stumper og stykker hver eneste hest, han traf. Husk det, De store, brune brumby!"

"Brumby" betyder en vild hest uden opdragelse. Hvis man tænker sig, hvordan Ormonde ville føle sig til mode, hvis en omnibushest kaldte den for krikke, så vil man kunne forstå den australske hests følelser. Jeg kunne se det hvide i dens øjne skinne i mørket.

"Hør, du søn af et importeret asen fra Malaga," sagde den med sammenbidte tænder, "nu skal jeg sige dig noget: Jeg er på mødrene side i familie med Carbine, som vandt præmien i Melbourneløbet, og der hvor jeg kommer fra, er vi ikke vant til at lade os tiltale på den måde af noget gavflabet, storsnudet muldyr fra et slangebøssebatteri. Forstår du?"

"Op på bagbenene!" skrålede Billy. Begge stejlede op mod hinanden, og jeg ventede en rasende kamp, da en gurglende, rumlende stemme råbte ud fra mørket til højre for os: "Børn, hvorfor slås I der? Vær rolige!"

Begge dyrene faldt ned på forbenene, prustende af væmmelse, for hverken hest eller muldyr kan udholde en elefants stemme.

"Det er Tohale!" sagde kavalerihesten. "Jeg kan ikke døje ham. En hale i hver ende er ikke ærligt spil!"

"Jeg er ganske af samme mening," sagde Billy og trykkede sig tæt ind til hesten for selskabs skyld. "I visse ting ligner vi hinanden meget."

"Formodentlig noget vi har arvet fra vore mødre," sagde hesten. "Det er såmænd ikke værd at skændes om. Halløj, Tohale! Er du bundet?"

"Ja," sagde Tohale med en latter helt oppe i snablen. "Jeg er tøjret for natten. Jeg har hørt, hvad I har talt om. Men vær ikke bange. Jeg skal ikke komme over til jer."

Studene og kamelen sagde halvhøjt: "Bange for Tohale – sikke noget vås!" og studene fortsatte: "Det gør os ondt, at du hørte, hvad vi sagde, men det var jo sandhed. Tohale, hvorfor er du bange for kanonerne, når de skyder?"

"Ja," sagde Tohale og gned sit ene bagben mod det andet, akkurat som en lille dreng, der skal fremsige et vers, han har lært udenad – "jeg ved ikke rigtigt, om I kan forstå det."

"Nej, det kan vi ikke, men vi må trække kanonerne," svarede studene.

"Det ved jeg, og jeg ved, at I er en hel del taprere, end I selv tror. Men med mig er det en anden sag. Forleden dag kaldte min batterikaptajn mig en tykhudet anakronisme."

"Det er formodentlig også en måde at slås på?" sagde Billy, som havde fået sit gode humør igen.

"Ja, I ved naturligvis ikke, hvad det betyder, men det gør jeg. Det betyder sådan midtvejs, hverken det ene eller det andet, og det er netop, hvad jeg er. Jeg kan se inden i mit hoved, hvad der vil ske, når en granat springer, og det kan I stude ikke."

"Jeg kan," sagde kavalerihesten. "I det mindste en smule. Jeg søger at lade være med at tænke på det."

"Jeg kan se mere end du, og jeg tænker på det. Jeg ved, at jeg er så stor, at jeg må tage mig i agt, og jeg ved, at ingen forstår sig på at kurere mig, når jeg er syg. Alt, hvad de kan gøre, er at tilbageholde min førers lønning, indtil jeg bliver rask igen, og jeg kan ikke stole på min fører."

"Aha!" sagde kavalerihesten "det forklarer sagen. Jeg kan stole på Dick."

"I kunne sætte et helt regiment af Dick'er op på ryggen af mig, uden at jeg blev bedre tilpas for det. Jeg ved netop nok til at være ilde til mode og ikke nok til at gå på til trods for det."

"Det forstår vi ikke," sagde studene.

"Nej, naturligvis. Jeg taler ikke til jer. I ved ikke, hvad blod er."

"Jo, vi gør," svarede studene. "Det er noget rødt noget, som siver ned i jorden og lugter."

Hesten gav et sæt og et spark og et snøft.

"Lad være at tale om det," sagde den. "Jeg kan lugte det, når jeg bare tænker på det. Det giver mig lyst til at løbe min vej – når jeg ikke har Dick på ryggen."

"Jamen, der er jo ikke noget af det her," sagde kamelen og studene. "Hvor kan De være så tosset?"

"Det er noget modbydeligt stads," sagde Billy, "det bringer mig ikke til at løbe min vej, men jeg har ikke lyst til at tale om det."

"Nå, er I så med?" sagde Tohale og viftede med halen på en forklarende måde.

"Javel, vi har været her hele natten," svarede studene.

Tohale stampede i jorden, så at jernringen om hans fod klirrede. "Å, jeg taler ikke til *jer*. I kan ikke se inden i jeres hoveder."

"Nej, vi ser ud af vore øjne," svarede studene. "Vi ser lige frem."

"Ja, hvis jeg blot kunne gøre *det* og ikke andet, ville man slet ikke have brug for jer til at trække de svære kanoner. Hvis jeg var som min kaptajn – han kan se det hele inden i sit hoved, før skydningen begynder, og så ryster han over hele kroppen, men han er for klog til at løbe sin vej – hvis jeg var som han, så kunne jeg trække kanonerne. Men hvis jeg var så klog, så ville jeg ikke være her.

Så ville jeg være en skovens konge, ligesom jeg var i gamle dage, og sove den halve dag og bade, når jeg havde lyst. Jeg har ikke fået mig et ordentligt bad i en hel måned."

"Ja, det kan nu være så meget godt alt sammen," sagde Billy, "men det gør ikke tingen bedre, at man giver den et langt navn."

"Hys!" sagde kavalerihesten. "Jeg tror næsten, at jeg forstår, hvad Tohale mener."

"Nu skal I straks komme til at forstå det bedre," sagde Tohale arrigt. "Forklar mig nu blot en gang, hvorfor I ikke kan lide dette her!"

Og den begyndte af alle kræfter at trompetere som rasende.

"Lad være!" råbte Billy og kavalerihesten i munden på hinanden, og jeg kunne høre dem stampe og skælve. En elefants trompeteren lyder altid grimt, især i en mørk nat.

"Nej, jeg vil slet ikke lade være," sagde Tohale. "Er I ikke så venlige at forklare mig det her? *Hhrrmph! Rrrt! Rrrmph! Rrrhha!*" Så standsede den pludselig, og jeg hørte en sagte piben ude i mørket og vidste, at Fox endelig havde fundet mig. Fox vidste lige så godt som jeg, at er der noget, som en elefant er mere bange for end for noget som helst andet i hele verden, så er det en lille, gøende hund. Derfor standsede hun for at drille den tøjrede Tohale og gav sig til at fare bjæffende rundt om dens store fødder. Tohale lettede på fødderne og klynkede. "Gå væk, lille hund!" sagde den. "Lad være med at snuse til mine ankler, eller jeg sparker dig. God lille hund – rar lille vovvov! Væk med dig, dit bjæffende lille bæst! Å, er der ikke en, der vil jage den bort! Nu bider den mig."

"Det forekommer mig," sagde Billy til kavalerihesten, "at vor ven Tohale er bange for de fleste ting. Hvis jeg havde en ration hø for hver hund, som jeg har sparket tværs over eksercerpladsen, ville jeg være næsten lige så tyk som Tohale."

Jeg fløjtede, og Fox kom løbende hen til mig, tilsølet over hele kroppen, og slikkede min næse og fortalte mig en lang historie om, hvordan hun havde ledt efter mig i hele lejren. Jeg havde aldrig ladet hende vide, at jeg forstod dyrenes sprog, ellers ville hun have taget sig alle mulige friheder. Derfor stak jeg hende ind på brystet af min overfrakke og knappede til for hende, mens Tohale stod og sjokkede og stampede og brummede hen for sig.

"Løjerligt! Meget løjerligt!" sagde den. "Det ligger til vor familie. Hvor er det modbydelige lille bæst blevet af?"

Jeg hørte den føle omkring sig med snablen.

"Vi synes alle at have det hver på sin måde," fortsatte den med et snøft. "I herrer for eksempel blev nok noget ilde til mode, da jeg trompeterede."

"Nej, egentlig ikke ilde til mode," svarede kavalerihesten, "men jeg fik en følelse, som om jeg havde lutter bremser der, hvor min saddel skulle være. Du må ikke begynde igen."

"Og jeg bliver forskrækket over en lille hund, og kamelen her bliver forskrækket over slemme drømme om natten."

"Det er et stort held for os, at vi ikke alle skal kæmpe på samme manér," sagde kavalerihesten.

"Hvad jeg gerne ville vide," sagde det unge muldyr, som længe havde tiet stille, "hvad jeg gerne ville vide, er: Hvorfor skal vi overhovedet kæmpe?"

"Fordi det bliver os befalet," sagde kavalerihesten med en hånlig prusten.

"Ordre," sagde muldyret Billy og smækkede tænderne sammen.

"*Hukm hai!* – det er en befaling –!" sagde kamelen med en strubelyd, og Tohale og studene gentog: "*Hukm hai!*"

"Jamen, hvem giver befalingen?" spurgte rekrutmuldyret.

"Den mand, som går ved ens hoved – eller sidder på ens ryg – eller holder i næserebet – eller trækker en i halen," sagde Billy, kavalerihesten, kamelen og studene, den ene efter den anden.

"Men hvem giver da *dem* deres ordre?"

"Nu spørger du om for meget, unge mand," sagde Billy, "og det ender med prygl. Alt, hvad du har at gøre, er at adlyde manden ved dit hoved og ikke stille spørgsmål."

"Han har fuldkommen ret," sagde Tohale. "Jeg kan ikke altid adlyde, fordi jeg er sådan midtvejs, som jeg sagde jer før, men Billy har ret. Adlyd den mand, som går nærmest ved dig, og som giver dig din ordre, ellers bringer du uorden i hele batteriet, og får tamp oven i købet."

Kanonstudene rejste sig for at gå. "Dagen gryr," sagde de. "Vi vil gå tilbage til vort kvarter. Det er sandt nok, at vi kun kan se ud af vore øjne og ikke inden i vort hoved, og at vi ikke er synderlig kloge, men alligevel er vi de eneste her, som ikke har været bange i nat. Farvel, I tapre folk."

Ingen svarede, og kavalerihesten sagde, for at forandre emnet for samtalen: "Hvor blev den lille hund af? Hvor der er en hund, er der altid et menneske i nærheden."

"Her er jeg," bjæffede Fox. "Jeg ligger under kanonlavetten sammen med mit menneske. Dit store, dumme bæst af en kamel, du væltede vort telt. Min mand er meget vred."

"Puh!" sagde studene. "Han er altså hvid?"

"Ja, naturligvis," svarede Fox. "Tror du måske, jeg bliver opvartet af en sort studedriver?"

"Uh! oh!" sagde studene. "Lad os se at komme bort i en fart."

De traskede af sted i dyndet og kom på en eller anden måde til at rende deres åg mod vognstangen på en ammunitionsvogn, hvor det kom i bekneb.

"Nu sidder I net i det," sagde Billy roligt. "Lad være at slå om jer. I sidder fast, til det bliver lyst. Hvad i al verden er der dog i vejen?"

Studene udstødte den lange, hvislende prusten, som indisk kvæg giver fra sig, og puffede og trængtes og drejede sig og stampede og gled og var nær ved at falde omkuld i dyndet, mens de hele tiden brummede som rasende.

"I knækker jo halsen," sagde kavalerihesten. "Hvad er der i vejen med de hvide mænd? Jeg lever jo sammen med dem."

"De – æder – os! Træk til!" råbte den nærmer stud. Åget knækkede med et brag, og de sjokkede af sted sammen.

Aldrig før havde jeg vidst, hvorfor indisk kvæg er så bange for englændere. Vi spiser oksekød – noget, som en indfødt kvægdriver aldrig rører – og det synes kvæget naturligvis ikke om.

"Gid jeg må få tamp af mine egne saddelkæder! Hvem skulle have troet, at sådanne to store klodser kunne blive så forskrækkede?" sagde Billy.

"Lige meget. Jeg vil hen og se på den mand. De fleste hvide mænd har rare ting i lommen, ved jeg," sagde kavalerihesten.

"Så går jeg. Jeg kan ikke just sige, at jeg holder så særlig meget af dem. Desuden, en hvid mand, som sover under åben himmel, er rimeligvis en tyv, og jeg har en hel del statsejendom på min ryg. Kom så, unge mand, lad os se at komme tilbage til vort kvarter. Farvel, australer! Vi ses vel nok ved revuen i

morgen? Farvel, gamle høslæber! Lad ikke dine følelser løbe af med dig en anden gang. Farvel, Tohale! Hvis du kommer forbi os ved revuen i morgen, må du ikke trompetere, det spolerer vores geledder."

Muldyret Billy spankede af sted med en gammel soldats hele overlegenhed. Kavalerihesten stak sin snude ind mod mit bryst, og jeg gav den tvebakker, mens Fox, som er en uhyre indbildsk lille hund, fortalte den røverhistorier om de masser af heste, som hun og jeg holdt.

"Jeg kommer til revuen i morgen i min jagtvogn," sagde hun. "Hvor er De at finde?"

"På venstre fløj af anden eskadron. Det er mig, der angiver tempoet for hele troppen, lille frøken," svarede den høfligt. "Men nu må jeg nok hjem til Dick. Min hale er helt fuld af snavs, og han får to timers drøjt arbejde med at strigle mig til revuen."

Den store revue over alle de tredive tusind mand blev holdt den følgende eftermiddag, og Fox og jeg fik en god plads tæt ved vicekongen og emiren af Afghanistan med hans store, sorte astrakhans hue og den store diamantstjerne midt på den. Under den første del af revuen var det solskin, og regimenterne marcherede forbi som bølge på bølge af ben, der alle bevægede sig på samme tid, og rækker af geværer, indtil det løb rundt for øjnene af os. Så kom kavaleriet, til tonerne af den smukke galop "Bonnie Dundee", og Fox, som sad på jagtvognen, spidsede øren. Den anden lansenér-eskadron for forbi, og der var hesten med en hale som silke, halsen krummet, det ene øre frem og det andet tilbage, og benene dansende og angivende tempoet for hele eskadronen. Så kom det svære artilleri, og jeg så Tohale og

to andre elefanter spændt for en fyrretyvepundig belejringskanon, mens tyve par stude traskede bagved. Det syvende par havde et nyt åg, og de så noget stivbenede og udmattede ud. Til sidst kom skruekanonerne, og muldyret Billy marcherede af sted med en mine, som om det kommanderede det hele, og dets seletøj var smurt og poleret, så det skinnede. Ved mig selv råbte jeg hurra for Billy, der traskede af sted uden at se hverken til højre eller venstre.

Nu begyndte det igen at regne, og en tid lang var det for tåget til, at man rigtig kunne se, hvad tropperne bestilte. De havde formeret en stor halvcirkel hen over sletten og spredte sig nu ud på linje. Linjen voksede og voksede, indtil der var trekvart fjerdingvej mellem begge fløjene – en eneste mur af mænd, heste og kanoner. Og så kom de marcherende lige hen imod vicekongen og emiren, og efterhånden som de kom nærmere, begyndte jorden at ryste ligesom en dampers dæk, når maskinen går for fuld kraft.

Når man ikke selv har set det, kan man ikke forestille sig, hvilken uhyggelig virkning denne troppernes rolige fremrykning gør på tilskuerne, selv når disse ved, at det kun er en revue. Jeg så på emiren. Indtil dette øjeblik havde han ikke vist spor af tegn til forbavselse eller noget som helst andet, men nu begyndte hans øjne at blive større og større, han samlede tøjlerne på hestens hals og så sig om. Et øjeblik syntes det, som om han ville drage sit sværd og hugge sig ud gennem de engelske herrer og damer i vognen bagved. Men i det samme gjorde de fremrykkende tropper holdt, hele linjen saluterede, og tredive musikkorps spillede op. Det var revuens slutning.

Regimenterne begyndte at marchere af sted til lejren gennem regnen, mens infanterimusikken spillede.

Da hørte jeg en gammel, gråskægget, langhåret, centralasiatisk høvding i emirens følge stille en officer ved de indfødte tropper følgende spørgsmål:

"Sig mig," sagde han, "hvordan blev dog dette vidunder fuldbragt?"

Officeren svarede: "Der blev givet en ordre, og de adlød."

"Men er dyrene da lige så kloge som menneskene?" spurgte høvdingen.

"De adlyder, ligesom menneskene gør. Muldyr, hest, elefant eller stud adlyder sin fører, og føreren adlyder sin sergent, og sergenten sin løjtnant, og løjtnanten sin kaptajn, og kaptajnen sin major, og majoren sin oberst, og obersten sin brigadegeneral, der kommanderer tre regimenter, og brigadegeneralen sin general, der atter adlyder vicekongen, som er dronningens tjener. Sådan går det til."

"Gid det var sådan i Afghanistan," sagde høvdingen, "for dér adlyder vi kun vor egen vilje."

"Og af den grund," sagde den engelske officer og snoede sit overskæg, "må Deres emir, som I ikke adlyder, komme herned og tage mod ordrer fra vor vicekonge."

Om "Junglebogen"

Forfatter: Rudyard Kipling (1865-1936).
Org.udgave: *The Jungle Book*. Macmillan and Co. London 1894 .
Denne udgave baseret på: Rudyard Kipling: Jungle-Bogen. Oversat af A. Halling. Forlagt af V. Pios Boghandel/T. Branner, København 1909.
Oversætter: Axel Halling (1869-1917).
Redigeret af: Kim N. Jensen.
Forside: Efter illustration af William Henry Drake (1856-1926) fra den engelske førsteudgave.

ISBN 978-87-7979-900-4

2. ebogsudgave, tidligere udgave ISBN 978-87-7979-142-8 (Ølstykke 2007).

© 2023 eBibliotek 1800
www.ebib1800.dk